

תפ"ח 4730/03/15 - מדינת ישראל נגד דוד יוספוב

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

22 אוקטובר 2018
תפ"ח 4730-03-15

לפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' ס. הנשיאה, השופט יורם צלקובניק
כב' השופטת גילת שלו
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד סיגל הירש דהן
נגד
הנאשם: דוד יוספוב
ע"י ב"כ עו"ד נעם בונדר

הכרעת דין

הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ:

הקדמת דברים - האירוע

1. הנאשם וסבטלנה וורוביוב ז"ל (היא המנוחה) הכירו בשנת 2007, באילת, ומאז קיימו לפרקים מערכת יחסים אינטימית, ואף התגוררו בתקופות שונות ביחד. הקשר בין השניים נותק וחודש לאחר פגישה אקראית ליד הדואר באילת, עד שבחודש אוקטובר 2014 עבר הנאשם להתגורר עם המנוחה, תמורת 1,000 ₪. בתאריך 26.12.14, השכירה המנוחה חדר נוסף בדירתה לא צ, וממועד זה התגוררו השלושה יחדיו בדירת המנוחה שברח' לוס-אנג'לס 893/8 באילת - המנוחה והנאשם התגוררו בחדר המאולתר שהקימה המנוחה בחצר הקדמית של הבית, וצ התגורר בחדר שבתוך הדירה.

בתאריך 29.12.14 התגלע ויכוח קולני בין הנאשם ובין המנוחה בנוגע לשכר הדירה שהיה על הנאשם לשלם למנוחה, במהלכו דרשה המנוחה מהנאשם שיעזוב את הדירה. בהתאם, נטל הנאשם את בגדיו ועבר ללון יחד עם חברים במבנה נטוש ברח' רתמים באילת (מבנה הידוע גם כ"בית של ההומלסים"). בין החברים שהתגוררו במבנה האמור, התגוררו גם ו "הצייר" ומ ב, וכאשר הנאשם הגיע אל המבנה, סיפר לו ו על תקרית שהייתה לו עם ב בערב הקודם, במהלכה ב חבט בו (בו) בגבו באמצעות מקל.

למחרת בבוקר, בתאריך 30.12.14, הגיע הנאשם אל דירת המנוחה, ושמע ממנה, כי זכתה לקבל דירת עמידר בבאר שבע. צ, המנוחה והנאשם, החליטו לחגוג את הבשורה, והנאשם רכש בהקפה (בסביבות השעה 11:00) שתייה חריפה וסיגריות; חזר לדירת המנוחה; ועד הצהריים שתו השלושה משקאות אלכוהוליים ו"חגגו". בסביבות השעה 15:00 יצא הנאשם מהבית, לבקשת המנוחה, כדי לחפש עבודה "נייס גאי", ובמהלך חיפושיו הגיע גם אל "הבית של ההומלסים" שברח' רתמים. בבית פגש הנאשם את ב ושאל אותו לפשר תקיפתו את ו יום קודם לכן; ב השיב לו באופן לא מכבד ומזלזל; ובתגובה, נטל הנאשם מחדרו סכין ודקר את ב, אשר ברח מהמקום ולאחר מכן פונה לבית החולים.

בסביבות השעה 15:42 עזב הנאשם את "הבית של ההומלסים"; השליך את הסכין עמה דקר את ב; ושוחח טלפונית עם המנוחה, שהתקשרה כדי לברר מדוע הוא מתעכב.

הנאשם הגיע בסביבות השעה 16:30 לטיילת שבאילת, שם גם תוחקר בקשר לדקירת ב, והכחיש כל קשר לכך.

בסמוך לשעה 17:23 חזר הנאשם לדירת המנוחה, ומצא, כי היא וצ' ישנים, כל אחד בחדרו. הנאשם המתין שהמנוחה תתעורר, ובינתיים שתה את השתייה החריפה שנותרה על השולחן שבחדר משעות הבוקר. כשהמנוחה התעוררה משנתה, התפתח ויכוח קולני בינה לבין הנאשם, במסגרתו כעסה המנוחה על הנאשם, אשר גמר את כל השתייה החריפה; אז, נטל הנאשם סכין ודקר את המנוחה דקירות רבות וקטלניות בכל גופה; אח"כ, שטף את הסכין במטבח, וברח מהמקום, כשהוא משאיר את המנוחה מתבוססת בדמה.

כתב האישום

2. כתב האישום המתוקן מכיל שני אישומים - הראשון, והעיקרי, עניינו גרימת מותה של המנוחה, והשני - תקיפתו של מ.ב.

באישום הראשון נטען, כי בין הנאשם לבין המנוחה (ילידת 1967) הייתה היכרות ממושכת בת מספר שנים, ובין היתר התנהלה ביניהם מערכת יחסים אינטימית, ולפרקים אף גרו יחד והיו בני זוג. עוד נטען, כי במועד הרלוונטי לכתב האישום, התגוררה המנוחה בבית ברח' לוס אנג'לס 893/8, באילת (להלן: "הבית").

ביום 30.12.14, בין השעות 16:00 ל-20:00, הגיע הנאשם אל הבית ומסיבה שאינה ידועה למאשימה, החליט להמית את המנוחה, ודקר אותה מספר רב של פעמים באמצעות סכין שאורך להבה כ-24.5 ס"מ - בין היתר בבטנה, בבית החזה, במותן, בעכוז ובירכיים, והכל בכוונה לגרום למותה.

כתב האישום מפרט את הפגיעות הרבות בגופה של המנוחה ונטען, כי מותה נגרם בשל איבוד דם ניכר בשילוב עם כשל נשימתי בעקבות פצעי הדקירה. עוד נטען, כי המוות יכול היה להיגרם בגין כל אחת מהדקירות הקטלניות הבאות: הדקירה בבית החזה מימין, פצע באורך של כ-4.9 ס"מ; הדקירה בבטן משמאל, פצע באורך של כ-4.4 ס"מ; והדקירה במותן שמאל, פצע באורך של כ-3.6 ס"מ, כאשר הדקירה בבטן משמאל הייתה בעלת הפוטנציאל הקטלני הקשה מכולן.

הנאשם נמלט מהבית לאחר המעשים, והמנוחה נמצאה ללא רוח חיים ע"י ניידת מד"א שהגיעה בשעה 22:30 אל הבית.

נוכח מעשים אלה, נטען, כי הנאשם גרם בכוונה תחילה למותה של המנוחה, לאחר שהחליט להמיתה; המיתה בדם קר ובלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה; בנסיבות שבהן יכול היה לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמיתה. לכן, יוחסה לו עבירה של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

באישום השני נטען, כי לפני המאורעות נשוא האישום הראשון - בתאריך 30.12.14, בשעה 15:40 לערך, ברחוב רתמים באילת, התגלע ויכוח בין הנאשם לבין מ.ב. בעקבות הוויכוח ובמהלכו, דקר הנאשם את מ.ב בכוונה להטיל בו מום או לגרום לו חבלה חמורה, וגרם לו פצע דקירה בבטן שמאלית-אמצעית ברוחב של כ-2 ס"מ; חתך עמוק עם פגיעה בשריר מעל מרפק שמאל; וחתך שטחי של כ-2 ס"מ בברך שמאל.

ב הובהל לבית החולים יוספטל, ומשם הועבר לבית החולים סורוקה; הוא נותח ושחרר מבית החולים ביום 7.1.15.

נוכח מעשים אלה נטען, כי הנאשם פצע את ב וגרם לו חבלה חמורה שלא כדין ובכוונה להטיל בו נכות, או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, ולכן, יוחסה לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין.

תגובת הנאשם וההליכים המקדמיים

3. כתב האישום הוגש ביום 2.3.15, ומאז, ועל פני ישיבות רבות, נדחה הדיון שוב ושוב כדי לקבל את תגובת הנאשם; כדי לאפשר לצדדים לנהל מו"מ ביניהם; ואף כדי לקבל חוות דעת בעניינו של הנאשם. בין לבין גם התחלפו הסנגורים שייצגו את הנאשם מטעם הסנגוריה הציבורית, מסיבות שונות. גם במהלך שמיעת הראיות ביקשו הנאשם והסנגור, יותר מפעם אחת, לשחרר את הסנגור מייצוגו של הנאשם, אך משהוברר, כי הסנגוריה הציבורית אינה מוכנה להעמיד לנאשם סנגור חלופי; ולמרות שכאמור, הבקשה הייתה משותפת לנאשם ולסנגוריה, לא נעתרנו לבקשה, ועו"ד בונדר, אשר הצטרף לצוות ההגנה במהלך הדיונים, נאלץ להמשיך ולייצגו ואף להגיש סיכומים מטעמו. יחד עם זאת, גם אפשרנו לנאשם להעלות טענות ולחקור את העדים, לצד עו"ד בונדר. ההתרשמות, שאין בכוחו של הנאשם לייצג את עצמו הייתה, בעיקרה, הסיבה שבעטיה חויבה הסנגוריה הציבורית להמשיך ולייצג את הנאשם (על כך עוד להלן).

4. לאחר שכתב האישום תוקן (על ידי הוספת האישום השני), והתקבל כל חומר הראיות אצל ההגנה, רק ביום 30.6.15, ניתן היה ללמוד על הכיוון הכללי של הגנת הנאשם נכון לאותה עת. רק, בישיבה זו, הצהיר מי שייצג את הנאשם באותה עת - עו"ד תומר אורינב (היום שופט בבית משפט השלום באילת), כי בכוונת ההגנה להעביר את חומרי החקירה לשני מומחים - האחד מומחה בתחום הפסיכיאטריה והשני - מומחה מתחום הטוקסיקולוגיה. נאמר, ע"י הסנגור, כי **"לנאשם יש רקע פסיכיאטרי שכולל גם אשפוזים, בין היתר במרכז לבריאות הנפש בב"ש... יש בדיקה של כשירות למעצר, התייחסות של ד"ר מרגולין, גם התייחסות לגבי מצבו הנפשי, אבל לא לשאלות של כשירות לעמוד לדין ואחריות"** (ישיבת 30.6.15, עמ' 6). הסנגור הוסיף והבהיר, כי **"אני מעדיף שרופא מטעמנו יראה קודם את המסמכים ויחווה דעה"** (שם, עמ' 7), ובהסכמת התביעה, הדיון נדחה שוב מעת לעת. רק בישיבת 15.10.15 הודיע עו"ד אורינב, כי **"הגשנו לפרקליטות חוות טוקסיקולוגית מטעמנו"**, חוות דעת, שאגב, לא הוגשה לבית המשפט. היות והצדדים הודיעו שהם משוחחים על אפשרות סיום התיק, שוב נדחה הדיון מספר פעמים, ובישיבת יום 12.1.16 ביקש הנאשם, לראשונה, להחליף את הסנגורים (עורכי הדין אורינב ואבו-לבן, שייצגו אותו, כאמור, מטעם הסנגוריה הציבורית). לנאשם היו טענות רבות על התנהלות סנגוריו, למרות שהתברר, כי במהלך הדחיות עלה בידו ההגנה לקבל מידע משירות בריאות הנפש בפר"ז; הוא נבדק ע"י פסיכיאטרית מטעם ההגנה; התקבלה חוות דעת טוקסיקולוגית; והסנגורים אף ביקרו בזירה וגבו הודעות מעדים. לדברי עו"ד אורינב, על סמך אלה ולאור חומר החקירה, הגיעו הצדדים להסדר טיעון. אולם, הנאשם הודיע, כי הוא מתנגד להסדר הטיעון (ועל כן הוא גם לא הוצג בפניו) וטען, ש**"זה הייתה בכלל הגנה עצמית"** (ישיבת 12.1.16 עמ' 12), וכך, לראשונה, נחשפנו לטענת ההגנה של הנאשם.

גם בישיבת יום 19.1.16 חזר הנאשם על דבריו - הן בנוגע להחלפת הייצוג או ביטולו בכלל והן בנוגע להגנתו (**"אני לא זקוק לשום סנגור. אני יכול להגן על עצמי בעצמי. מי היה מגן עלי אם היו הורגים אותי? מי היה מגן עלי?"** שם, עמ' 13), וביקש לעיין בכל תיק החקירה (**"לשאלה אם אני קורא בעברית, אני אומר שקורא, לא יודע הכל. קורא" - שם**), כדי שיוכל להגן על עצמו. לאחר שנציג הסנגוריה הציבורית שהיה נוכח בדיון, עו"ד לגמי, שמע את דברי

הנאשם, הוא ציין, כי הסנגוריה מבינה שלא ראוי לאפשר לנאשם לנהל לבדו את התיק ומכיוון שניסיונות ההידברות בין הסנגורים הנוכחיים והנאשם, גם בתיווכו, לא עלו יפה, הציע למנות לנאשם סנגור חלופי מטעם הסנגוריה הציבורית, והוסיף, שכמובן ש"אנו לא נכפה עליו קו הגנה שהוא לא רוצה" (שם, עמ' 14).

בישיבת יום 25.1.16 התייצב עו"ד בונדר מטעם הסנגוריה הציבורית והודיע, כי מונה לייצג את הנאשם. כאמור, עו"ד בונדר חויב על ידינו לעשות זאת עד לסיום שמיעת התיק.

שוב נדחה הדיון מעת לעת (כשבמהלך הדחיות נעשו ניסיונות של הצדדים להגיע להסכמות), ורק בישיבת 31.5.16 נמסרה תגובת הנאשם לכתב האישום באופן מסודר.

5. הסנגור ציין, כי התשובה לגבי האישום - מקובלת על הנאשם, אך ישנה מחלוקת בכל הנוגע לעדים שיהיה צריך לזמן. "כפי שאני אבהיר בהמשך, לאור התשובה שלנו לכתב האישום, חוץ מע.ת. 28 אין צורך בעדי תביעה נוספים. לפחות לגישתי, שהייתה מקובלת על הנאשם עד היום, אין צורך בשמיעת עדי תביעה נוספים... דא עקא שהנאשם אמר לי לפני הדיון, שהוא מבקש לשמוע את כל השוטרים, וככל שהנאשם יעמוד על עמדה זו, יהיה צורך במחשבה נוספת. זה די ברור למה אין צורך לדעתי לפחות בשמיעתם של השוטרים".

ובאשר למענה לגבי האישום, ציין הסנגור, שהנאשם "מודה שהייתה מערכת יחסים מסוימת בינו לבין המנוחה. במועד האירוע, 30.12.14, התפתח סכסוך בין הנאשם לבין המנוחה. הנאשם יצא מהדירה וחזר בשלב מסוים, כאשר המנוחה ישנה. כאשר המנוחה התעוררה, היא דרשה בקול וצעקות ואיומים שיעזוב את הבית באופן מיידי, ואז התנפלה עליו תוך שהיא אוחזת בידה סכין ועמדה לדקור אותו. הנאשם הצליח להשתלט על המנוחה ולדקור אותה, כאשר הפעולות שלו היו למען הגנתו העצמית ומניעת הסכנה שנשקפה מהמנוחה מספר פעמים... אציין כאן למרות שלא עולה מתוך התיק, שהנאשם היה שיכור, ולאחר שתייה של משקאות אלכוהוליים. זו ההודעה שמסר הנאשם בהודעותיו האחרונות, ובנסיבות אלה אין צורך בחקירתם של אותם עדי תביעה שאינם סותרים את גרסתו של הנאשם... הנאשם כופר באמור באישום השני וכופר בכך שדקר את המתלונן" (ישיבת יום 31.5.16, עמ' 21-22).

6. גם לאחר ישיבה זו, שינה הנאשם דעתו באשר לייצוגו ושוב ביקש לייצג עצמו, ולא שיתף פעולה עם סנגורו לקראת ישיבת ההוכחות. בלית ברירה, שוב נדחתה שמיעת הראיות, ובישיבת 13.9.16 חזר הנאשם על טענתו שהסנגור מיותר; שהאירוע נשוא האישום הראשון היה אקט של הגנה עצמית ("עוה"ד אמר לי, שאין לך סיכוי בגלל שהשופטים לא יקבלו את הדברים שלי בגלל ש - 6-8 דקירות זה לא הגנה עצמית, ככה זה החוק ואנשים של המדינה? ... מה אתם רוצים לדעת? ... הוא רוצה לנהל תיק בקשר לרצח ולא רוצה לנהל תיק לכיוון הגנה עצמית... אני לא רוצה עו"ד בכלל", ישיבת 13.9.16, עמ' 24); ובניגוד לכפירה המוחלטת שניתנה בדיון הקודם, הודה בביצוע האישום השני, תוך שגם במקרה זה נימק מעשיו בתקיפה קודמת של הקורבן ("לגבי האישום השני עם מ ב, הוא התנפל עלי ואז קיבל. הוא יותר צעיר ממני, הוא התנפל עלי והוא קיבל ממני", ובתגובה ציין הסנגור, ש"מה שאמר כרגע הנאשם עומד בסתירה עם התשובה שלנו לכתב האישום, ושלא לדבר על מה שהיה במטרה" - שם).

לקראת סוף הישיבה, התרצה הנאשם; הסכים לשתף פעולה עם סנגורו, עו"ד בונדר; ובשעה טובה נדחה הדיון לשמיעת

עד התביעה היחיד שההגנה (הסנגור והנאשם) ביקשה לחקור. לא באופן מפתיע, בישיבת 28.11.16, מועד בו נשמעה עדותו של עד התביעה א צ, שוב שינה הנאשם טעמו ודרש שוב לפטר את הסנגור ואף ביקש להעיד עדי תביעה נוספים. ההרכב, בסיוע הסנגור והמתורגמן, עבר עם הנאשם בסוף הדיון על רשימת כל העדים - אחד לאחד, עד שהובהר אלו עדים יש להעיד, ואלה נשמעו בישיבות שלאחר מכן (אציין, כי בעת שהנאשם הודיע שהוא מוותר על שמיעת עד, הובהר לו, שעדותו של אותו עד תיכנס לתיק ללא חקירתו. אך מובן, שכל העדויות שהתקבלו בהסכמה, התקבלו בהסכמת הסנגור והנאשם יחדיו, עמ' 51 ו-53 לישיבה זו).

7. בישיבת 28.11.16 הוגשו, בהסכמה, כמעט כל המוצגים שבתיק החקירה (וסומנו ת/1 עד ת/105); ושוב נדחתה בקשת הנאשם והסנגור לשחרר את הסנגור מייצוגו. הוחלט (עמ' 34 לפרוטוקול אותה ישיבה), שלא ראוי שהנאשם ייצג את עצמו בתיק שכזה; שיתאפשר גם לנאשם לחקור את העדים מעבר לחקירותיו של עו"ד בונדר; ושנאשם הנאשם ירצה לזמן עוד עדים, נאפשר לו לעשות כן. לגבי האישום השני הובהר בישיבה זו, כי אין לנאשם טענת זוטא; כי אין צורך לזמן את השוטרים הרלבנטיים רק לאירוע זה; וכי הנאשם, בעדותו, יסביר מדוע הודה ומדוע פעל כפי שפעל. בכל מקרה, הפעם, הנאשם כפר גם באישום זה.

הראיות

8. למעשה, הנאשם הודה בעדותו בבית המשפט וגם במרבית חקירותיו במשטרה, בדקירת המנוחה, ובמשטרה הודה בדקירתו של ב (על גרסתו באשר לאישום זה - להלן), וניתן היה להסתפק בבחינת טענתו להגנה עצמית, בנוגע לדקירת המנוחה, ובחינת טענתו להודייה לשם ריצוי השוטרים, בנוגע לאישום השני. אולם, נוכח ייחודיות אישיותו של הנאשם שהוא אדם לא שגרתי ובעל תגובות לא מתפשרות, סברתי שראוי לבחון בקפידה את עדותו לאור הממצאים האובייקטיביים שנאספו בחקירה נשוא התיק שבפנינו, כאשר מרביתם, כאמור, הוגשו בהסכמה אף ללא חקירת עורכיהם (אציין, בהערה, כבר בשלב זה, כי יוקדש להלן פרק נפרד לאישיותו של הנאשם לאור חוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה עליו לקראת סוף הדיונים בתיק).

על הנאשם והמנוחה - כללי

9. **סבטלנה סבינוב** (ע.ת. מס' 6, העידה בישיבת 26.1.17, החל מעמ' 60 של אותה ישיבה), מתגוררת מזה כ-13 שנה בדירה בבניין בו התגוררה גם המנוחה, כאשר המנוחה הגיעה לבניין כשנה לפני מותה. אמרתיה של העדה הוגשו חלף עדותה הראשית (ת/79 ו-ת/80 - אמרות שנגבו בתאריך 2.1.15; וכן ת/81 - אמרה מיום 22.2.15) ומתן ניתן ללמוד הן על יחסי הנאשם עם המנוחה והן על יחסי השכנה עם המנוחה. לדברי סבטלנה - השכנה, המנוחה התגוררה בדירה שמתחת לדירתה שלה, ולדבריה, ניתן היה לשמוע מדירתה כל אשר קרה גם בדירת המנוחה:

"שומעים כל הזמן שהיא צועקת ומקללת. היו באים שמה המון גברים כל הזמן... היא לא הייתה הולכת לעבוד או משהו, כי היא אמרה שהיא נכה. היא כל היום הייתה בבית או בחצר. אני יודעת שבזמן האחרון היה גר אצלה הבחור בשם דוד, אני חושבת שהוא היה משלם לה בשביל זה שהוא שמה. שומעים כל הצעקות, גם אם החלונות סגורים או פתוחים זה אותו דבר. תמיד היו משמה צעקות. היו שם צעקות, גם היו מקללים אותי בכל מיני דברים לא יפים... שם היו שיכורים שהתבטאו כאילו שהם רוצים לעשות איתי אורגיה, שזה ממש מגעיל אותי שהם אמרו את זה.

לפני כמה ימים, אני חושבת שזה היה ביום שני האחרון, היא באה בפעם הראשונה אצלי לבית. זה קרה לפני שאני פגשתי את דוד באותו יום שני בחוץ, דיברתי אותו ושאלתי אותו למה אתם מקללים אותי, מה אתם רוצים ממני. דוד אמר עליה, על סבטה, שהיא חולה... והיא עלתה אלי לדבר... היא אמרה שיש לה שריטה בראש, שמישהו הרביץ לה... היא צעקה לי בבית, אמרתי לה - תלכי לבית שלך ותצעקי שמה ולא פה. והיא ירדה חזרה לבית שלה. אחרי כמה דקות עולה אלי דוד, הוא ביקש ממני שאני ארד אליהם למטה, להגיד לה שאנחנו דברנו בינינו לפני כן, הוא לא אמר עליה מילה לא טובה, שרק אמר דברים טובים. הבנתי שהם התווכחו בקשר למה שאני ודוד דברנו לפני כן... אחרי שהיא ירדה למטה בחצי שעה בערך היא התחילה שוב פעם בצעקות וקללות. אני לא ירדתי לשם בכלל ואני אף פעם לא נכנסתי לשמה ולא הייתי שמה" (ת/80).

באמרה המאוחרת יותר (ת/81) הוסיפה, שהמנוחה הייתה מקללת את כולם, גם את הנאשם, אבל "דוד אף פעם לא היה עונה לה בקללות". כך גם ציינה בעדותה בבית המשפט (שם, עמ' 61), כאשר העידה שעל הנאשם "אני לא יכולה להגיד דבר רע, פעם אחת לא ראיתי אותו במצב שכרות, תמיד הוא היה צלול דעת...". בעוד המנוחה הייתה תמיד שיכורה ו"היא תמיד צעקה עליו, אבל הוא אף פעם לא אמר מילה רעה" (שם, עמ' 62). כבר כאן יש מקום להעיר, כי השכנה לכל הפחות הגזימה בתיאור התנהגותו של הנאשם, שכן, אין מחלוקת שהנאשם השתמש לרעה באלכוהול וסמים שנים רבות, ואפילו נטען במענה לכתב האישום כי היה שיכור בעת ביצוע המעשים.

השכנה הוסיפה, כי ביום האירוע, בסביבות השעה 18:00 - 18:30, שמעה ויכוחים ברוסית על כך שגמרו לה את השתייה ואח"כ "שמעתי שמה כוסות לחיים, שאנשים עושים ביחד לשתות" (שם). באמרה ת/81 ציינה בעניין זה, כי שמעה את המנוחה צועקת "אתה שתית את כל מה שהבאת" (היא הייתה בטוחה שהקול היה של המנוחה), אך לא הייתה מודעת שהאדם האחר היה הנאשם הגם, ש"היא צעקה על גבר ששתה כל מה שהביא". בעדותה הוסיפה, כי מאוחר יותר גם שמעה מישהו שהזמין (בעברית) אמבולנס.

10. איגור רז'יקוב הוא שכן נוסף של המנוחה, אשר התגורר בדירה הצמודה לדירתה (אמרתיו הוגשו בהסכמה - ת/86, מיום 31.12.14 בשעה 00:31, ו-ת/87, מיום 8.1.15 בשעה 12:22), וגם הוא מסר פרטי רקע על המנוחה והנאשם.

איגור ציין, כי הכיר את המנוחה כבר לפני שנים, אך לא ראה אותה תקופה ארוכה, עד שהגיע להתגורר בדירה הצמודה לזו שלה כ-8 חודשים לפני מותה. לדבריו, המנוחה הייתה בקשר עם מספר גברים שאינו מכיר, כאשר הוא "לא מדבר איתה בכלל ואין לנו קשר, אני רק מכיר אותה כפי שהסברתי... כמעט כל יום אני מגיע מהעבודה, לפעמים בבוקר ולפעמים בערב, ותמיד יש משמה צעקות... צעקות בגדול שלה. היא צועקת לחבר'ה האלה, כל מיני דברים. לפעמים זה נשמע שהיא זורקת אותם ולפעמים כל מיני צעקות לא טובות, לא שמעתי משהו טוב מהצד ההוא. אתמול למשל שהיא רצתה לזרוק מישהו היא אמרה לו לך מפה אני בעל הדירה ושמעתי גם רעש כאילו היא זרקה איזה דברים. אני לא זוכר את הצעקות בדיוק. אני ראיתי את החברה שבאים אליה. אחד דתי שהראו לי תמונה שלו בטלפון עכשיו לפני שבאתי לפה. הוא כל הזמן מסתובב שמה בחנות באיזידור אצל אלק. הוא דתי כזה, קטן רזה עם זקן. הוא ממוצא רוסי הוא לא צבר (מציג בפניו תמונתו של דוד יוסופוב ת.ז. 317280790) כן זה הוא מה שהראו לי בטלפון אני פשוט ראיתי שהוא הביא לה דברים מהקניות וגם אני רואה אותו אצל אלק. ראיתי אותו כמה פעמים שמה אצלה. אחד מאלו שהיא הייתה זורקת מאצלה מדי פעם. יש עוד בחור שמסתובב באיזידור והוא עם כובע של קאובי הוא לא רוסי והוא ראיתי אותו כמה פעמים גם

אצלה היה. אני לא יודע אם עובדת במשהו" (ת/86). הוא הוסיף, שביומיים האחרונים לפני האירוע, הצעקות מבית המנוחה היו חמורות יותר ("**לה לא היה מילים טובים**" שם), וגם ידע לציין שהמנוחה נהגה לשתות אלכוהול ואף לעשן סמים. גם בבוקר האירוע, בסביבות השעה 11:00, היו צעקות מדירתה, כאשר המנוחה צעקה ואילו "**הגבר היה מדבר בשקט, והיא הייתה צועקת עליו...** אני שמעתי דבר אחד באופן ברור, שהבחורה אמרה לו "**אני בעלת הדירה ואתה לא גר פה, אתה יכול ללכת**". היא רצתה לזרוק אותו מהדירה" (ת/87).

11. **פבל צ'וסוב** (אמרתיו הוגשו בהסכמה - ת/90 מיום 31.12.14 בשעה 02:59, ת/91 - מיום 2.1.15 בשעה 13:46; ו-ת/92 מיום 4.1.15 בשעה 14:34. שלוש האמרות נגבו תחת אזהרה, שכן פבל היה חשוד בקשר לסיוע לרצח נשוא התיק שבפנינו) מכיר את הנאשם מהתקופה בה שניהם שהו יחדיו באותו תא בכלא "דקל" שבבאר שבע ("**ישבנו על תיק שבו היינו מעורבים יחד במכות למישהו**" - ת/90). לדברי פבל, נהג לעזור לנאשם מדי פעם ולהלוות לו סכומי כסף קטנים, כיוון שהנאשם היה מספר לו שאין לו מה לאכול. כך היה גם ביום שלפני האירוע, כאשר בסביבות השעה - 21:00 "**דוד חיכה לי ליד הבית שלי... וביקש ממני הלוואה של 150 ₪, אמר שאין לו מה לאכול ואני נתתי לו. לציין שגם בעבר נתתי לו הלוואות מדי פעם, לפעמים החזיר לי ולפעמים לא. הוא גם סיפר לי בפגישה אתמול שלפני יום נפרד מהחברה שלו קוראים לה סבטלנה, אני ראיתי אותה בפנים לפחות 3 פעמים...**" (ת/90).

יצוין, שפבל הוסיף וסיפר שביום הרצח, בשעה 20:28, התקשר אליו יאן זוגוט, תחילה לא ענה לשיחה (כי היה בחדר כושר) אך חזר אליו בסביבות השעה 21:00 "**והוא אמר לי שדוד הגיע אליו לחנות אלכוהול במרכז רזין מזיע מסריח ודוד חיפש אותי וביקש להתקשר אלי כי אין לו שיחות ורצה שאני אתקשר אליו דחוף**" (שם, וכן - ר' ת/91). פבל לא התקשר אל הנאשם, כי כבר שמע שמועות על כך שהנאשם "**רב עם הומלס**" (יצוין, כי הוא נחקר ארוכות באשר לאפשרות ששוחח עם הנאשם, ועמד על הכחשתו).

12. גם **יאן זוגוט** נחקר במשטרה (אמרתו, ת/77, הוגשה בהסכמה), והוא אימת את גרסתו של פבל ידידו. יאן הוא הבעלים של חנות משקאות באילת, והוא סיפר, כי בתאריך 30.12.14 הגיע הנאשם לחנותו וביקש ממנו להתקשר אל פבל (המכונה בשם חבריו "פשה"), כי לא היו לו שיחות יוצאות. יאן אכן התקשר לפבל בשעה 20:27, אך פבל לא ענה, אלא חזר אליו מאוחר יותר, ואז יאן סיפר לו, שהנאשם ביקש לשוחח עמו. פבל ענה לו, שאינו מעוניין לשוחח עם הנאשם, שכל הזמן רוצה ממנו דברים.

יאן הוסיף, שזו הייתה הפעם השנייה שהנאשם הגיע אליו באותו היום. לראשונה הגיע לחנותו הנאשם בסביבות השעה 18:00 - 18:30 ורצה לבקש ממנו משהו, אך יאן ישר סרב, כי הנאשם אינו פורע חובותיו. באותה עת עזב הנאשם את החנות עצבני, אם כי, כשהגיע בפעם השנייה, נראה עצבני הרבה יותר (אגב, בפעם השנייה יאן נתן לו בקבוק בירה ו-3 סיגריות).

פירוט אירועי יום הרצח

13. **א צ** (המכונה גם "סשה", הוא ע.ת. 1, העיד בישיבת 28.11.16 מעמ' 35 של ישיבה זו) הוא "האדם השלישי" שהתגורר עם המנוחה והנאשם בדירה, והוא היה יחד איתם כמעט לאורך כל יום האירועים נשוא כתב האישום. צ הובא למתן עדות בהיותו אסיר, לאחר שנשפט, לדבריו, על עבירות אלימות, לתקופה של 17 חודשים, וסרב לשתף פעולה בחקירתו - לא עם התביעה ולא עם ההגנה. צ פתח את עדותו בכך שאמר ש"**אני לא רוצה להגיד כלום. למה את מחייבת אותי לדבר, אני לא רוצה לדבר**" (שם, בעמ' 36). גם לאחר שהוסבר לצ, שדבריו לא ישמשו כראייה נגדו - עדיין עמד בסירובו להעיד, וכל שהסכים לומר היה, שמה שמסר במשטרה - אמת (שם, עמ' 39). לכן, אמרתי הוגשו (בהסכמה) וסומנו כ-ת/106(א) עד (ז) (כולל הדיסקים ותמלילי החקירות), כאשר התובעת הצהירה שתבקש להתבסס על האמרות הנ"ל על פי סעיף 10א לפקודת הראיות.

14. מאמרותיו של צ עולה, שהוא עבר להתגורר בדירת המנוחה מספר ימים לפני האירוע, כאשר הוא התגורר בחדר הפנימי של הבית בעוד הנאשם והמנוחה ישבו בחדר החיצוני. צ ידע לספר, שהנאשם והמנוחה היו ביחד במשך שנים, ו"**היא כל הזמן, במשך 7 שנים שהם ביחד, היא מעיפה אותו והוא הולך וחוזר אליה כל הזמן. אין לו איפה להיות, אז הוא חוזר אליה**" (ת/106(ה)). צ ציין, ששמע את המנוחה צועקת על הנאשם ומקללת אותו ("**מילים כמו לך תזדיין וכאלה...**" ת/106(ב)), וכי בערב שלפני האירוע גם סילקה אותו מהדירה ("**...אתמול בלילה היא העיפה אותו מהדירה, היה ביניהם קללות, אני לא נכנסתי ביניהם...**" ת/106(ו)). ואכן הנאשם נטל את הציוד שלו מהדירה, כולל סכין המטבח שלו מסוג ארקוסטיל (ת/106(ו)), ועזב את הדירה. למרות שהנאשם לא ישן בדירה (כי סולק ממנה), כשצ התעורר בבוקר האירוע, בסביבות השעה 10:00, הנאשם היה שם, ונראה היה שהוא והמנוחה השלימו ביניהם. לדבריו, "**דוד אמר לה - תעזבי את הכל, עכשיו שולם ביניהם, והיא סיפרה לדוד שקיבלה דירה מעמידר והיא צריכה לנסוע ב-6 לחודש לשם...**" (ת/106(ו)). כדי לחגוג את קבלת הדירה, יצא הנאשם (בסביבות השעה 11:00 - 12:00) כדי להביא שתייה חריפה בהקפה ("**סבטלנה שלחה את דוד לקנות שתיה וסיגריות במכולת של אלק באיזידור, אלק רושם לה, אז היא שלחה את דוד לרשום שם...**" ת/106(א)), וכשחזר, ישבו שלושתם ושתו בחדרה של המנוחה (שתו "**כמה כוסות ודיברנו... על החיים... גם** (הנאשם) **דיבר על החיים וגם על זה שהיא קיבלה את הדירה...**" ת/106(ו)). צ, שלא הרגיש טוב, ולכן גם לא הלך לעבודה באותו היום (באותה עת עבד כטבח ב"ניוז קופי" מזה כשבוע - ת/106(ב)), הלך לחדרו בסביבות השעה 14:00 - 15:00 (ת/106(ז)) - ונרדם. אולם, טרם עזב את חדרה של המנוחה, הנאשם יצא מהדירה כדי לחפש נייס-גאי (ת/106(ב)); ת/106(ו)), וצ אפילו התקשר אליו בערב כדי לראות אם השיג את הסם - אבל הנאשם לא ענה לו. בין לבין, ולאחר שכבר הלך לישון בחדרו, שמע צ את המנוחה מתקשרת אל הנאשם "**והיא כעסה עליו שהוא לא מביא לה את הנייס-גאי**" (ת/106(ו)), שיחה משעה 15:42:50. צ התעורר בסביבות השעה 19:40 - 20:00 (ת/106(ה)); הסתובב מעט בדירה, שתה קפה ואף הנמיך את הטלויזיה בחדרה של המנוחה, ששכבה במיטתה, כדי שלא תתעורר מהרעש. הנאשם כבר לא היה בדירה בזמן זה, וצ שוחח בטלפון עם חבריו, ואחר כך יצא "לסיבוב" באיזידור, בחיפוש אחרי מישהו שייתן לו סיגריות (ת/106(ה)). כשחזר לדירה, שוב עשה מספר שיחות טלפון, ובשעה 22:05 אף התקשר אל הנאשם מספר פעמים לברר מה עם הנייס-גאי, אך הנאשם ניתק לו בכל פעם. בכל אותה עת שכבה המנוחה במיטתה, ורק כאשר הדליק את האור בחדרה, ומשלא ענתה לקריאותיו, וכשראה שהיא שוכבת עם ידיים קפוצות לכיוון החזה (ת/106(ה)) - נגע בה צ ומצא שהיא קרה ו"**קשה כזאת, כמו אבן**" (שם). צ הזיז מעט את המנוחה, וכשראה את סימני הדקירות על גופה, התקשר אל חברו אלירן שלא האמין לו ("**אמר לי תפסיק לעשן נייס גאי וניתק לי את השיחה**", ת/106(ו)), ורק אז התקשר אל המשטרה, ואחר כך גם שוחח עם מד"א.

צ תאר את מצב המנוחה כפי שראה אותה בטרם הבין שמתה, ולדבריו היא הייתה מכוסה חלקית ורק בחלק התחתון של

הגוף, כשגם רגליה חשופות. הכרית הייתה בצד של המיטה, והמנוחה שכבה עם פניה לכיוון הקיר (ת/106(ה)).

15. שיחתו של צ עם מוקד 100 של המשטרה (שיחה עם מוקדנית בשם חן) הייתה בשעה 22:28 (ת/13) ובמהלכה דיווח צ על מציאת גופת המנוחה. הוא אמר למוקדנית, ש"היא לא פתחה לי, אני נכנסתי לבד, פתאום ראיתי, כאילו יש לי את המפתחות של הדלת ופתאום ראיתי אותה עם דקירות וזה, פה על המיטה, כולה דם, נראה לי מתה...".

בעקבות שיחה זו התקשרה חן המוקדנית למד"א (ר' תמלול השיחה, ת/46, תמלול שנעשה ע"י החוקר שמואל אשכנזי), ובין היתר מסרה, כי נאמר לה על ידי המודיע "שהגיע הביתה וראה שבעלת הבית כולה דם שוכבת במיטה וכולה דם. היא לא מגיבה. הוא חושב שהיא... הוא ניסה לדבר איתה והיא לא עונה".

גם השיחה של צ עם מד"א תועדה ותומללה (קלטת שניה בת/46), מתוכה עולה, כי המקודן שלומי התקשר אל צ כדי לברר אם הוא זה שדיווח למשטרה "על גברת שהיא עם דם ולא מגיבה". צ אישר שהגברת עדיין לא מגיבה "לא נושמת, נראה לי אחי"; שיש עליה סימני דקירה; ושהדם אינו יבש. צ ציין עוד, ש"נראה זה בעלה המזדיין בתחת הזה... הוא... היא רבה אתו וזה"; שהיא דקורה בכמה מקומות; ולא נראה לו שניתן לעצור את הדם ("היא נראית לי לא נושמת והגוף שלה כבד כזה וקר ולא... ניסיתי לסובב אותה". ר' גם ת/68 ו- ת/67 פרטי האירוע מאיכון מד"א).

16. חברו של צ, ויטלי מלניקוב (אמרתו - ת/89, שנגבתה ביום 15.1.15, הוגשה בהסכמה) אישר, שביום האירוע, בין השעות 22:00 - 21:00, התקשר אליו צ מהטלפון בבית המנוחה "ואז הוא אמר לי נראה לי חתכו את סבטה, נראה לי דוד חתך אותה, תבוא לכאן" (שם), וכי נראה לו שהיא כבר אינה בין החיים.

ויטלי אכן הגיע אל המקום, אך כאשר "הגעתי לשם, ראיתי הרבה ניידות והדלת של השער הייתה פתוחה והשוטרים שמרו על המקום".

יוער, כי ויטלי הכיר גם את המנוחה וגם את הנאשם, ואפילו יום-יומיים לפני מותה הוא ישב איתם בחדר יחד עם צ "ושתינו, היא פתחה בקבוק, היא הזמינה אותי לחגוג בגלל שקיבלה דירה. ואז, כשישבנו שם, היא התחילה לצרוח על דוד, שהיא לא רוצה אותו בדירה, כי הוא לא משלם לה, והיא צרחה ממש ואני הרגעתי אותה ודוד היה צועק עלי ואני אמרתי לו - תלך, והוא הלך בלי לקחת כלום. אחרי שהוא יצא מהחדר, היא נעלה את החדר והמשכנו לשבת עד שעה 22:00 - 23:00 בערך, ואז אני הלכתי הביתה" (שם). ויטלי הוסיף, שהוא יודע שהנאשם "היה מת עליה, הוא אהב אותה (את המנוחה - ר.י.כ.)... הוא סיפר לי. הוא סיפר לי דברים מגעילים עליה על איך שהם מקיימים יחסי מין, היא ידעה שהוא דלוק עליה..." (שם).

17. כזכור, צ ציין שהתקשר אל חברו אלירן מיד לאחר שהבין שהמנוחה נרצחה, ועל כן אלירן מויאל נחקר (אמרתו - ת/88, מיום 18.1.15, הוגשה בהסכמה) וגם הוא אימת את דברי צ.

אלירן שוחח באותו יום עם צ שלוש פעמים. לראשונה בשעה 14:43, כאשר צ התקשר אליו מהטלפון שבבית המנוחה וברר אם יש נייס גאי להתחלק עמו; בפעם השנייה שוחח עם צ בשעה 21:40 (הוא חזר אל צ, שחיפש אותו קודם לכן), ושוב שוחחו שיחת חולין שעיקרה **"שאנחנו צריכים להיפגש לשבת ביחד אחד עם השני ולעשות שחטה ביחד, לעשן ביחד נייס גאי"** (שם); בפעם השלישית התקשר אליו צ מהטלפון בבית המנוחה בשעה 22:28, ו"הוא היה כולו מבוהל, זה הקטע שהוא קלט שיש גופה על ידו, ואמר לי - אלירן אני לא יודע מה לעשות, היא מתה. שאלתי אותו - מי מתה? אלכס אמר לי שהבחורה שאני מתארח אצלה בבית, נדמה לו שהבחור שגר איתה הרג אותה. הוא אמר לי שהוא ישב וראה טלוויזיה ואף ניגש אליה ונגע בה ואז ראה שהיא מתה, אלכס שאל אותי מה לעשות עם זה ואני אמרתי לו שיתקשר למשטרה מיד..." (שם).

18. ועוד יצוין, כבר בשלב זה, כי על פי עדותו של הנאשם, כשיצא לחפש נייס-גאי עבור המנוחה, חיפש במקומות שונים וביניהם בבניין הנוטש המכונה ה"בנין של ההומלסים" שם נהג לישון כשהמנוחה סילקה אותו מביתה. כשהגיע לבניין ה"נ"ל (ברח' רתמים), פגש את מ ב (הקורבן נשוא האישום השני), שערב קודם לכן שמע מו הצייר, שאותו ב התנהג כלפיו בחוסר כבוד ואף היכהו בגבו באמצעות מקל. הנאשם דרש מב הסברים למעשיו בערב הקודם, אך במקום זאת התייחס אליו ב בזלזול - ועל כן, דקר אותו באמצעות סכין שנטל, מבעוד מועד, מחדרו. לאחר שדקר את ב, עזב הנאשם את הבניין ברח' רתמים, ושוב החל לשוטט בעיר אילת, כשבמקביל פונה ב לבית החולים והמשטרה החלה בחיפושים אחרי הדוקר (ב לא שיתף פעולה בעניין זה לאורך כל החקירה. על האירוע ה"נ"ל, נושא האישום השני - להלן בהרחבה).

השוטר **אבי מלכה** היה בין השוטרים שהחלו לחפש את מי שדקר את ב, ונאמר לו על ידי בחור בשם ולדיסלב, שיום לפני הדקירות, ב רב עם אדם בשם ו, שהוא צייר ונמצא בד"כ בטיילת באילת. בסביבות השעה 16:35 אותר אותו ו על ידי השוטר בטיילת, והוא טען בפניו **"שרב עם מ יומיים לפני האירוע דקירות, מכיוון ששבר בקבוק מים, ומ נתן לו מכות עם קרש/מקל"**. ו הוסיף, שהשמועה היא שדוד, הנאשם, דקר את מ - והצביע על "דוד" שבדיוק עבר במקום, הוא הנאשם. אותו דוד נשאל על ידי השוטר מלכה למעשיו, ומשטען שלא רב עם אף אחד, ומאחר וידיו ובגדיו היו נקיים (הגם שנדף ממנו ריח של אלכוהול), ובהעדר כל עילה למעצרו - הנאשם שוחרר לדרכו (ר' מזכרו ת/52).

מעשי הנאשם לאורך יום האירוע (טרם המתת המנוחה)

19. כדי לעקוב אחרי מעשי הנאשם לאורך יום האירוע - 30.12.14, בדקו במשטרת אילת את כל מצלמות האבטחה האפשריות במקומות שהזכירו הנאשם והעדים האחרים, וערכו על הממצאים דו"חות שונים (ת/31 - דו"ח של פקד גלית בן חיון בנוגע ל"ציר הזמנים"; דו"ח של החוקר שמואל אשכנזי - ת/40 מיום 5.1.15, אשר מתאר את מסלול הליכתו לחפש סרטוני אבטחה מהמקומות הרלבנטיים; ודו"חות נוספים של אשכנזי ת/41 מיום 6.1.15 ו-ת/42, המתארים את צפייתו במצלמות האבטחה. כן הוגשו הסרטונים עצמם: ת/101 - דיסק מצלמת האבטחה פטיו; ת/102 - מצלמת אבטחה "עולמו של בנג'מין"; ת/103 מצלמות אבטחה "מאפיית המשפחה"; ת/104 - מצלמות האבטחה "מכולת גאיה", ת/105 - מצלמות האבטחה מ"שווארמה של איציק").

כך, בדיסק הפטיו, נצפה אדם אשר יוצא מבית המנוחה **בשעה 11:27**. ולמרות שלא ניתן לבצע זיהוי פנים, הנאשם בחקירותיו אישר, שמדובר בו, כאשר הוא עוזב את בית המנוחה בדרכו לרכוש משקאות; מספר דקות לאחר מכן, **בשעה**

11:35, שוב - ללא זיהוי פנים - מצולם הנאשם חוזר לבית המנוחה עם שקית בידו.

בדיסק סרטון האבטחה של "מאפיית המשפחה" מזוהה הנאשם מגיע **בשעה 15:41**, בהליכה מהירה, מכיוון רח' רתמים, **ובשעה 15:56** נצפית נידת מד"א מגיעה מכיוון רח' רתמים לשדרות התמרים (ר' גם הדו"ח ת/41 שערך אשכנזי, שאף הוא זיהה את הנאשם בסרטון האבטחה של "מאפיית המשפחה", הנמצאת בסמוך לבניין הנוטוש של ההומלסים).

בשעה 16:35, לערך, נצפה הנאשם בטיילת ותוחקר על ידי השוטר אבי מלכה (ר' הדו"ח של מלכה - ת/52); **בשעה 17:23**, נצפה הנאשם חוזר לבית המנוחה (סרטוני הפטיו, שוב, ללא זיהוי פנים), וזמן מה לאחר מכן, **בשעה 17:52**, נצפה הנאשם באותן מצלמות (ללא זיהוי פנים) עוזב את בית המנוחה עם חפץ נוצץ, בגודל של סכין, בידו. באותה **שעה 17:52**, זוהה הנאשם (שוב, ללא זיהוי פנים) יוצא מהסמטה ויורד לכיוון "איזידור" דרך רחוב סיני.

בין השעות 18:00 ל-18:30 היה הנאשם בחנותו של יאן, שם ניסה להתקשר לפבל מהטלפון של יאן. כך, **בשעה 18:14** שלח הודעת טקסט ראשונה לפבל שתוכנה **"פשה יש לי בעיה. אין שיחות. תתקשר"** (ת/110).

השכנה סבטלנה סיפרה ששמעה את המנוחה בערך באותה שעה אומרת לנאשם ששתה את כל האלכוהול שהביא, אך ככל הנראה טעתה בציון השעה, שכן, כאמור, הנאשם היה כבר באותה עת בחנותו של יאן, וניסה - נאשיות - לשוחח עם פבל.

בסביבות השעה 19:00 - 19:40 התעורר צ בדירת המנוחה, יצא למספר דקות, ואז חזר חזרה. זמן מה לאחר מכן, הבחין בכך שהמנוחה אינה זזה.

20. **מעט לפני השעה 19:40** הגיע הנאשם אל ביתה של **נטליה אפשטיין**, גרושתו של קונסטנטין אפשטיין, שהיה בעבר חבר של הנאשם (אמרתה של נטליה - ת/85, מיום 2.1.15, הוגשה בהסכמה). על פי עדותה של נטליה, היא הגיעה לביתה בסביבות השעה 19:40 והנאשם כבר היה שם, משוחח עם בנה בן ה-14. הנאשם אמר לה שהוא מחפש את קונסטנטין, ונטליה הסבירה לו, שהם כבר לא חיים ביחד. הנאשם אמר לנטליה, שהוא צריך להשיג את קונסטנטין דחוף וכי אין לו סוללה, ולכן ביקש שתתקשר אליו. נטליה ניסתה ליצור קשר עם קונסטנטין, אך מאחר ולא ענה לשיחותיה, היא שלחה לו מספר הודעות, אבל אז נזכרה, שקונסטנטין איבד את מכשיר הטלפון שלו. כעבור זמן חזר אליה קונסטנטין (כשהנאשם כבר לא היה בדירתה), והיא סיפרה לו שהנאשם חיפש אותו; קונסטנטין ענה לה, שאינם חברים; כי הנאשם בן אדם חולה; וכי המשטרה מחפשת אותו. בין היתר ציינה נטליה:

"לא הבנתי מה הוא רוצה ודוד אמר לי שמחפש את קוסטה. אמרתי לו אתה יודע שקוסטה לא גר פה ואנחנו לא ביחד, לציין שלפני שנפרדנו הוא כן גר בדירה הזאת, הוא אמר לי שהוא צריך אותו דחוף ואין לו סוללה וביקש ממני להתקשר לקוסטה. קוסטה לא ענה לי, שלחתי לו הודעת בווטסאפ בשעה 19:47 ובה כתבתי תתקשר אלי דחוף. הוא לא ענה ושלחתי לו הודעה נוספת ובה כתוב יש פה חבר שלך הוא מחפש אותך, הוא גם לא ענה לי. נזכרתי תוך כדי שאנו מדברים שהוא באותו יום איבד את הטלפון שלו, והוא חזר אלי אח"כ בטלפון ודיברנו וסיפרתי לו שדוד חיפש אותו. בשעה 23:47 כתב לי אין לי חבר כזה והוא בן אדם חולה אני לא בקשר אתו מזמן ובנוסף לזה מחפשים אותו במשטרה".

עוד הוסיפה נטליה באמרתה:

"הוא אמר כמה פעמים אני צריך אותו את קוסטה והחזיק את הראש כאילו היה מוטרד. הוא ביקש גם כמה פעמים מים. לציין שהיה לו ריח של אלכוהול וסירחון שנראה לי ששתה הרבה אבל לא היה מסטול היה מתפקד. שאלתי אותו מה קרה והוא אמר לי סליחה אבל אני לא יכול לספר לך. הוא ביקש להטעין את הסוללה בטלפון שלו הוא כל הזמן סגור כזה ושם יד על הראש והיה מוטרד. הוא ישב אצלי בבית כמעט חצי שעה, הוא דיבר בשקט בשקט בקושי שמעתי אותו, וכל פעם רמזתי שיש לי דברים לעשות והוא ביקש להמתין עוד קצת ולהטעין סוללה. דוד לבש בגדים כהים, מעיל שחור וחולצה ומכנסיים כהים ארוכים, לנעליים לא שמתי לב. הוא לא החליף אצלי בגדים. הייתה לו טבעת על האצבע שחור וזהב. אחרי שהסוללה כבר לא הייתה אדומה הוא לקח את הטלפון והלך. הוא אמר שוב סליחה על ההפרעה והלך..."

21. בעלה לשעבר של נטליה, קונסטנטין אפשטיין, אישר בהודעתו את תיאור האירועים כפי שנמסרו על ידי גרושתו (אמרותיו, ת/82, מיום 30.12.14-ת/83, מיום 2.1.15 הוגשו בהסכמה. כך גם רשימה שנתפסה אצלו - ת/84, ושהתברר שאינה רלבנטית). קונסטנטין הוא חברו של פבל, אך מכיר היכרות שטחית גם את הנאשם, אותו פגש בשנת 2000. את פבל פגש קונסטנטין עוד בשנת 1997, כאשר עבדו יחד באבטחה, וכיום הם מתאמנים יחד בחדר כושר. כאשר פבל נעצר בעקבות האירועים נשוא כתב האישום, אמו, שלא ידעה מה קרה לו, התקשרה לקונסטנטין, שהחל לברר מה קרה לחברו. לאחר שהוברר לו נסיבות מעצרו של פבל, ביקש קונסטנטין לשתף את החוקר בפרטים הידועים לו:

"...עכשיו שמעתי ממך על מה הוא עצור ואני רוצה לספר לך בקשר לזה, מה שידוע לי. אני אתמול בשעה 19:47 הייתי מחוץ לבית קיבלתי SMS מאשתי שאמרה לי שהגיע אלינו הביתה דוד מחפש אותי כי אני לא עונה לו לטלפון, אני לא עניתי לו לטלפון כי הוא ברשימה השחורה אצלי. בבית היה הבן שלנו בשם נתן שהוא כבר בן 13.5 שנים. הטלפון בזמן הזה לא היה איתי אלא בבית של חבר אני שכחתי אותו. כשהגעתי אל הטלפון בערך בשעה 21:00 ראיתי את ההודעות מאשתי שגם לא הייתה בבית באותו הזמן. ממנה ומהבן שלי הבנתי שכאמור בשעה הזו בערך הגיע אותו דוד אלי הביתה. חיפש אותי אני יודע למה הוא חיפש אותי הוא רצה ממני כסף, הלוואות. לכן הוא ברשימה שחורה שלי. דוד ישב אצלי בבית 40 דקות, כנראה קיווה שאגיע בינתיים. הבנתי מהבן ומהאישה שבינתיים הוא שתה קפה ומים והטעין את הפלאפון שלו אצלי בבית. אחרי כן הוא הלך. אני כשראיתי את ההודעה הזו מאשתי, התקשרתי אליה, הוא כבר לא היה בבית. אשתי עצמה לא הייתה בבית כשדוד הגיע לשם כי היא הייתה בקניות..." (ת/82).

באמרתו הראשונה (ת/82) טען קונסטנטין, שלא חזר אל הנאשם, אולם כשנחקר תחת אזהרה בחשד לסיוע לאחר מעשה פשע (ת/83), אישר, שדיבר עם הנאשם בליל האירוע בסביבות השעה 23:00. כאשר החוקר הקשה בעניין זה, אישר קונסטנטין, שיתכן והשיחה הייתה בשעה מוקדמת יותר ב-21:35, בהתאם לרשומות. לדבריו, "שאלתי אותו מה הוא רוצה, למה באת אלי, למה חיפשת אותי, דיברתי אותו בטלפון וזה היה לפני שדיברתי עם פשה (פבל - ר.י.כ), הוא אמר - אני מצטער, לא התכוונתי, ולא הבנתי כלום מה שהמשיך היה בגמגומים. הוא ביקש שאני אדבר עם פשה, והתקשרתי לפשה, ושאלתי למה הוא לא עונה לו. הוא ענה, שהוא לא רוצה לדבר אתו וזהו..." (שם - ת/83).

קונסטנטין לא הבין את דברי הנאשם; לא הבין מדוע ביקש ממנו סליחה; וקיצר את השיחה עמו, כיון שאינו מעוניין בקשר עמו.

22. כזכור וכאמור לעיל, **יאן זוגוט** אישר, שהנאשם הגיע לחנותו, בפעם השנייה, **מעט לפני השעה 20:27** - היא השעה בה ניסה לתפוס את פבל עבור הנאשם, אך פבל לא ענה לו (ת/77).

מעצרו של הנאשם

23. בין השעות **22:00-23:00**, הגיע הנאשם למרכז אופיר ונפגש עם **מקסים ביקוב** (אמרתיו - ת/70, מתאריך 31.12.14 בשעה 00:23 ו-ת/71 מתאריך 31.12.14 בשעה 02:54 - הוגשו בהסכמה) ועם **סרגיי שירקוב** (אמרתיו ת/74 מיום 31.12.14 בשעה 02:01 וכן מיום 31.12.14 בשעה 05:01, הוגשה בהסכמה. כך גם הוגשו בהסכמה עימות שנערך בין מקסים לסרגיי לכן - ת/72 מיום 1.1.15 בשעה 11:25 וכן תיעוד שיחה בין מקסים, סרגיי וצ - ת/73, מיום 1.1.15, בעת ששלושתם היו במעצר. יצוין, כי משיחה זו לא ניתן ללמוד הרבה, אם כיון שרובה נעשית בלחישות ואם כיון שלא ניתן ללמוד ממנה דברים שלא נאמרו כבר קודם). זמן קצר לאחר מכן, נעצר הנאשם כשהוא בחברת שניים אלה, וזאת לאחר שנכנסו למקלט במרכז אופיר שם ביקש הנאשם לישון.

24. **מקסים ביקוב** סיפר, כי הנאשם הגיע למרכז אופיר בין השעות 22:30-23:00 (אח"כ תיקן עצמו - להלן), לבוש במכנסי ג'ינס שחורים וקפוצ'ון, מודאג ולחוץ, ופעמים חזר על כך שהרג בן אדם. מקסים, יש לציין, לא האמין לו ("זה לא היה בראש שלי ואני לא האמנתי למה שמספר, בשביל להרגיע אותו, אני קניתי לו בירה... הוא היה לחוץ, רעד כל הזמן, עשה ככה [מראה כי הצמיד את שתי ידיו לכיוון החזה ומדגים רעידות]... רואים על בן אדם שקורה לו משהו לא נורמלי, הוא היה מודאג מאוד..." ת/70). מקסים וסרגיי כבר ישבו במקום ושתו בירה בעת שהנאשם הצטרף אליהם. הנאשם ביקש מהם מקום לישון בו, ומקסים חשב שהוא מספר שהרג מישהו רק כדי שיתנו לו מקום לישון ("...אני בהתחלה לא האמנתי למה שהוא מספר לי, חשבתי שהוא רוצה מקום לישון בו... הוא היה מודאג, לחוץ. בן אדם ככה מתנהג ואף אחד לא מאמין למה שהוא מספר, לא אני ולא סרגיי, עכשיו שאני יושב פה אני מבין מה קרה..." שם). מקסים הסכים שהנאשם יישן במקלט הסמוך ("יש שם מזרנים וספה במקלט. אני הסכמתי שהוא יישן במקום, כי קר בחוץ, עם מה שסיפר לא הסתדר לנו בראש ואולי גם היה שיכור... לא נראה לי שהוא היה שיכור..." שם); הוא קנה כמה בירות במרכז אופיר וכיבד בהם את הנאשם; ואפילו נתן לנאשם להתקשר מהפלאפון שלו **בשעה 22:06** - כלומר, הנאשם כבר היה במרכז אופיר בשעה זו (את השיחה לא יכול היה לשמוע, כי הנאשם הלך הצידה לדבר).

גם באמרה ת/71 חזר מקסים וסיפר, שהנאשם כבר כשהגיע אליהם "אמר שעשה משהו רע ויש לו בעיה... שהוא לא יודע מה לעשות, אין לו איפה ללכת, אין לו איפה לישון והוא ביקש עזרה לישון במקלט, אז אני פתחתי לו את המקלט. דוד אמר שהוא הוריד מישהו, הרג מישהו, אני בהתחלה לא האמנתי לו, אני חשבתי שהוא עובד על המצפון שלנו בגלל שקר בחוץ וניתן לו מקום לישון...". מקסים הדגיש, שאין לו ספק שהנאשם אמר, פעמיים, שהרג מישהו, וזאת אמר עוד בטרם ירדו למקלט, בעת שישבו על הספסל במרכז אופיר. יחד עם זאת, מקסים לא הבחין שיש על הנאשם כלי תקיפה כלשהו; והנאשם גם לא הדגים כיצד הרג אותו האדם. בסופו של דבר, מקסים, שיש לו מפתח למקלט (כמו לכל בעלי העסקים במרכז אופיר), פתח את המקלט, ושתי דקות לאחר מכן כבר הגיעה המשטרה.

הנאשם, לדברי מקסים, לא הספיק להתרחץ או להחליף בגדים, ומקסים הספיק רק להראות לו היכן יוכל לישון. הוא הוסיף, שאינו מכיר היטב את הנאשם, ופשוט ריחם עליו כשהגיע וביקש מקום לישון בו ("כל הפעמים שאני הייתי פוגש אותו, זה היה שלום - שלום, היום בגלל שהוא בא וביקש ממני עזרה, הלב שלי כאב ולא רציתי שיישן בחוץ" - שם ת/71).

25. **סרגיי שירוקוב** ישב אף הוא במרכז אופיר, יחד עם מקסים, כאשר הנאשם הגיע לשם. בין לבין הגיעו אנשים נוספים - ועזבו ולבסוף נותרו רק מקסים והנאשם עם סרגיי. הם ירדו למקלט, כי בחוץ היה קר והם רצו לסיים את הבירות. משם הוא ומקסים התכוונו ללכת לבתייהם, אם כי אינו בטוח אם הנאשם ביקש להישאר ללון שם ("הוא דיבר עם מקסים, אם להישאר אם לא... אני לא יודע איפה הוא גר, אם יש לו בית או אין לו בית, היו מקרים שבהם הוא נשאר לישון שמה...").

סרגיי, שתחילה טען שהשיחה בין השלושה הייתה שיחת חולין רגילה ולא כללה עניינים פליליים (ת/74), ניסה להתחמק ממתן תשובה ישירה לשאלה, אם הנאשם אמר להם "שהוריד" משהו, גם בחקירתו השנייה (ת/75), אם כי בסוף אישר זאת:

"ש. דוד סיפר למקסים שהוא עשה היום משהו לא טוב, משהו רע, מה עשה דויד?

ת. אני מה אשם.

ש. מה הוא סיפר לו?

ת. גם אם היה אומר את זה לא ייחסתי לכך חשיבות יכול להיות שהוא אמר למקסים שהוא עשה משהו אבל אני לא יודע מה הוא אמר.

ש. מקסים סיפר לנו שבעת שדויד סיפר לו שעשה משהו רע אתם ישבתם על הספסל, מקסים ישב בצד אחד ואתה ישבת בצד שני של הספסל וביניכם ישב דויד וסיפר לכם, מה סיפר לכם דויד באותו זמן?

ת. אני לא יודע אם אמר יכול להיות אני לא יודע.

ש. מקסים מוסר כי דויד סיפר לו בזמן שישבתם על הספסל שהוא הוריד משהו, הרג משהו, מה ידוע לך על כך?

ת. קונקרטי אני לא יכול להגיד בוודאות אם דויד אמר הרגתי או יהרוג המילה הזאת נאמרה אבל אני לא בטוח באיזה הקשר זה נאמר באיזה זמן זה נאמר.

ש. דויד סיפר לך כי הוא בורח מהמשטרה שהם מחפשים אותו?

ת. לא.

ש. מה נאמר בהקשר של המילה מפיו של דויד הרגתי?

ת. שם לא היה אבל גם משהו ספציפי אני לא יכול להגיד, הוא אמר בן אדם אני לא יודע אם גבר או אישה.

ש. מה, שדויד הרג משהו גבר או אישה, זה מה שהוא אמר?

ת. הוא אמר איש, אני לא בטוח אם המילה הרג נאמרה לא בטוח באיזה הקשר והיא נאמרה כלפי זכר ונקבה כאחד.

ש. כמה פעמים הוא אמר את המילה הזאת, הרג?

ת. פעם, פעמיים אני לא מייחס לזה חשיבות, מה אתה אומר להאמין לכל אחד שאומר שאני רוצה להרוג את אשתי אנחנו שותים בירה. זה נאמר לא באמת לביצוע אלה (אלא) כמשפט, אני לא מתייחס לזה" (שם ת/75).

עם התקדמות החקירה, ציין סרגיי שהוא בטוח שהנאשם אמר את המילים "הרגתי" או "יהרוג", בזמן שישבו על הספסל, אך לא ידע לומר באיזה הקשר נאמרו הדברים או לגבי מי (זכר או נקבה) נאמרו:

"ש. אני לא מצפה שתאמין אם קרה מקרה כזה או לא, אבל אני רוצה שתציין את מה שאמר במדויק פעם או פעמיים בהקשר זה?

ת. אני בטוח שנאמר, הרגתי, יהרוג, אני לא יודע באיזה זמן זה נאמר, עתיד עבר או הווה, זה נאמר אני לא זוכר כמה פעמים זה נאמר.

ש. באיזה הקשר דוד אמר שהוא רוצה להרוג את אשתו?

ת. הוא לא אמר שהוא רוצה להרוג את אשתו, אני לא יודע אם יש לו אישה או ילדים, אני לא יודע איפה הוא גר, אני מכיר אותו ויזואלי.

ש. אבל אתה אמרת שאתה לא מאמין לכל הנאמר, אני רוצה לדעת אם זה נאמר או לא נאמר.

ת. אני אומר את המילה אישה ממנו לא שמעתי, מילה הרג כן אמר אבל אישה לא, הוא אמר איש שהכוונה שלו זה יכול להיות גבר או אישה.

ש. הוא אמר למה הרג את האיש?

ת. לא.

ש. איפה הוא אמר את זה?

ת. כשדויד הגיע הוא לא נראה שמח אבל מצד שני אף פעם לא ראיתי אותו יותר מדי שמח, היה בירה על הספסל ואני הצעתי לו והוא אמר שכן, התחלנו לדבר שיחת חולין על עבודה, איפה עושים את ראש השנה.

ש. איפה הוא אמר שהוא רוצה להרוג את האיש?

ת. בספסל.

ש. אחרי כמה זמן דויד אמר שהוא הרג משהו בזמן השיחה שניהלתם ביניכם, האם זה היה בהתחלת השיחה באמצע, או בסוף?

ת. באמצע בזמן שאנו על הספסל.

ש. כמה בירות דויד שתה?

ת. שתיים.

ש. כשהוא אמר לך שהוא הרג מישהו זה היה אחרי הבירה הראשונה או השנייה?

ת. נראה לי אחרי הראשון..." (שם).

26. בעימות שנערך בין סרגיי למקסים (ת/72), חזרו השניים על גרסאותיהם. בין היתר שב מקסים וציין, שהנאשם "סיפר שעשה משהו לא טוב, שהוא הוריד מישהו, הרג מישהו, היה קשה להבין מה שהוא אמר... הבנתי את זה, אבל לא התייחסתי לזה ברצינות", וסרגיי ציין, ש"שמעתי שדוד אמר שהרג מישהו, הבעיה אני לא הבנתי מה דוד מתכוון, כי אני לא הבנתי אם הוא מתכוון בעתיד או בעבר..." (שם).

הראיות הפורנזיות

זירת האירוע

27. רפ"ק צחית חזן-איתן (ע.ת. 5, העידה בישיבת יום 26.1.17, החל מעמ' 57 של אותה ישיבה), היא זו שטיפלה מטעם מז"פ בזירת העבירה. כל המסמכים שהכינה הוגשו בהסכמה, ולנאשם לא היו שאלות להפנות אליה, למרות שעמד על כך שתגיע למסור עדות (המדובר בת/63 - "דו"ח טיפול בזירת עבירה מקרה מוות בדקירות, אילת"; ת/64 - חוו"ד מומחה; ו-ת/65 - דיסק זירת עבירה).

חוות הדעת, הכוללת גם תמונות מזירות האירוע, כותרתה "מקרה מוות של וורוביוב סבטלנה" (כאמור ת/64) והיא מתייחסת לבדיקת הנאשם (אז - החשוד) בתחנת אילת (ביום 30.12.14, שעה 04:40); בבדיקת בגדי הנאשם בתחנת אילת (31.12.14, שעה 05:00); בבדיקת הזירה ברח' לוס אנג'לס 893/14 באילת (31.12.14 בשעה 07:50); ובדיקת זירה משנית, מקלט ציבורי, במתחם מסחרי "אופיר" (ביום 31.12.14, שעה 10:10). ואלה הפרטים החשובים מתוך חוות הדעת:

המידע שהתקבל

"בתאריך 30.12.14, סמוך לשעה 23:00, התקבל דיווח על מציאת גופת אישה ועליה סימני אלימות, בחצר שהוסבה ליחידת מגורים בחזית דירה מס' 8 בבניין מספר 893, אותו הדיווח נמסר ע"י דייר המתגורר בדירה, בכתובת הנ"ל. צוות מד"א אשר הגיע למקום קבע את מותה של האישה, שזוהתה בהמשך כסבטלנה וורוביוב. נעצר חשוד במעשה, כשעל גופו סכין".

תיאור הזירה

"הזירה הינה דירה בקומת קרקע ברח' לוס אנג'לס 893/8, בחזית יחידת הדיור חצר מקורה שהוסבה לחדר מגורים. ביחידת הדיור: חדר מגורים - הכולל פינת אוכל ומטבחון... חדר שינה, חדר שירותים ומקלחת... בחצר המקורה, על מיטת יחיד הסמוכה לקיר המערבי, גופת אישה שכובה על

גבה וראשה לכיוון דרום".

הממצאים הנוגעים לגופת המנוחה

"המנוחה שוכבת על גבה... רגל שמאל מקופלת ורגל ימין ישרה, ידיה מקופלות מעלה... צפידה מלאה (09:06)... שמונה פצעים הנראים כפצעי דקירה/חתך במקומות הבאים: שני פצעים בחלקו התחתון של בית החזה... פצע בבטן... פצע מעל מותן שמאל... פצע בעכוז ימין... פצע בירך ימין בצד החיצוני... פצע בירך ימין בצד הפנימי... פצע בירך שמאל בצד האחורי... כפות ידי המנוחה ללא פצעי הגנה; כפות רגלי המנוחה יחפות ללא ח"ד; חורים בבד החולצה והמכנסיים בהתאמה לחלק מהפצעים הנראים כפצעי חתך/דקירה בגוף המנוחה... קרעים בבד השמיכה, המונחת על המיטה בצמוד לגופת המנוחה (תמונה 22, 23)".

הממצאים בחצר המקורה שהוסבה למגורים

"בחדר... כורסה הצמודה לקיר הדרומי, מיטת יחיד ועליה גופת המנוחה בצמוד לקיר המערבי, מכונת כביסה וטלוויזיה הצמודות לקיר הצפוני, שולחן סלוני נמוך ועליו בין היתר כוסות, צלחות ומאפרה במרכז החצר המקורה, גרם מדרגות בפינה הצפון מזרחית של החצר המקורה המוביל ליחידת דיור...".

וכן:

"כתמי ח"ד בתצורת השלכה (cast off pattern), על בד סדין בגווני חום על הקיר המזרחי מעל מיטת היחיד... כתמי רוויית ח"ד (saturation stain) על מצעים תחת גופת המנוחה (תמונות 11, 21); כתמי העברת ח"ד (satnsfer stain) על שמיכה בגוון כחול וסגול על מיטת היחיד סמוך לרגלי המנוחה (תמונות 11, 22)..."

כן, פורטו בחוות הדעת ממצאים נוספים שנמצאו בחדר: על השולחן הסלוני נמצאו כוסות, שתי פיסות נייר טואלט וגליל נייר טואלט, שני בדלי סיגריות, פנקס עם שעות ומספרי טלפון; למרגלות השולחן הסלוני נמצא בקבוק "ג'וני ווקר"; ועל הרצפה ליד מכונת הכביסה נמצא טלפון סלולרי.

בחניית כלי רכב המזרחית לדירה, נמצאה "סכין בעלת ניצב בגוון שחור ועליה מוטבע, בין היתר "ARCOSTEEL" - וזאת על הקרקע בין שיחים (תמונות 2, 20-23).

בדיקת החשוד

החשוד, הוא הנאשם, נבדק בתחנת אילת בתאריך 31.12.14, סמוך לשעה 04:40, ונמצא "פצע שריטה בגב כף יד ימין", כאשר ידי החשוד וציפורניו נדגמו באמצעות מטושים לאיתור חומר ביולוגי.

בדיקת בגדי החשוד

בתאריך 31.12.14, סמוך לשעה 05:00, נמסרו לידי רפ"ק צחית הבגדים אותם לבש החשוד כשנעצר, ומבדיקתם נמצאה תגובה להיתכנות דם אדם על דופן חיצונית של נעל ימין; נמצאו תגובות להתזות דם אדם בחלק האחורי ובשרוול שמאל של העליונית בצבע שחור; **"התקבלו זehירות בחזית החולצה"** שלבש החשוד; ועל מכנסי הג'ינס שלו, נמצאו שתי שערות.

מכנסי הג'ינס שלבש הנאשם בעת האירוע, לגביהם נערך דו"ח בדיקה נפרד

מדובר במכנסי הג'ינס עליהם הצביע תוך כדי השחזור במקלט שם נעצר ואשר נתפסו מאוחר יותר (ביום 10.2.15 - על כך בהרחבה להלן, בחלק הדן באמרות הנאשם ובשחזורים שערך. תאריך הבדיקה של הג'ינס הנ"ל ביום 23.02.15, תאריך דו"ח הבדיקה - 26.2.15), וזאת לאחר שפקד צחית נתבקשה ע"י הפרקליטה המטפלת בתיק, לתעד את הממצאים שנמצאו על מכנסי החשוד.

לפי הדו"ח, נמצאו בבדיקת הג'ינס **"כתמים זעירים של חומר חשוד, בחזית מכנס ימין, באזור הירך והברך וכן כתם זעיר חשוד נוסף בתחתית מכנס ימין, סמוך לתפר הפנימי..."**. בוצעו בדיקות הקסגון (לאיתור חומר חשוד כדם אדם), לשניים מהכתמים הזעירים ולא התקבלו תשובות.

כאמור, בנוסף לחוות הדעת, הזירה הונצחה בתמונות רבות ובדיסק (ת/65. ר' בין היתר גם ת/49 שהינו צילומים של הזירה שבוצעו על ידי מ אפרגן וביניהם תצלומי הרחוב, החצר הפנימית והסכין שנמצאה בחצר; ת/50 - צילומים של הדירה, שוב - הצלם אפרגן, ואלה כוללים את החדר בו נמצאה המנוחה, את גופת המנוחה ואת המקלט בו נעצר הנאשם).

ואלה היו מסקנות המומחית בחוות דעתה:

"בהסתמך על הממצאים הבאים ובהנחה והדם הוא דם המנוחה: איפיון ומיקום כתמי החח"ד בתצורת השלכה... איפיון ומיקום כתמי חח"ד על המיטה... קרעים בבד השמיכה - אני מסיקה בסבירות גבוהה כי חלק מפציעותיה של המנוחה שנפצעה בפצעים מדממים, התרחשו במיטה".

28. בנוסף לתיעוד הזירה כאמור לעיל, הגיע לזירה גם רפ"ק ניסים אלפי (וזאת ביום 13.1.15) מטעם מעבדת פיתוח ט.א. סמויות במז"פ-מטא"ר, לשם נטילת טביעות אצבע מהזירה. רפ"ק אלפי נטל מהזירה בדיקות רבות (מהקירות, הריהוט, הדלתות, השירותים ועוד); אלה צולמו ונשלחו למעבדה להשוואה (ת/62).

בין הטביעות נתפס מעתק מס' 35 **"על מכשיר מיקרוגל שהיה על מקרר בדירה"** (צילום 26), ומעתק זה זוהה כטביעת האצבע של הנאשם (ר' חוות הדעת הראשונית מיום 8.1.15 - ת/21). משהנאשם הודה, בסופו של דבר, כי התגורר בדירה, טביעת האצבע אינה מפתיעה ואינה מוסיפה או גורעת מהראיות שבתיק.

ובהערה נוספת יצוין, כי עוד לפני ביקורו של רפ"ק אלפי בזירה (וביום 2.1.15) הגיעה לשם גלית בן-חיון יחד עם שחר

הגליל, בתיאום עם ראש מעבדת פיתוח ט.א. - מיכל לוין, והם תפסו מספר מוצגים וביניהם 2 כריות שהיו מעל ראש המנוחה לפי תיעוד הזירה, אולם באותה העת היו על הרצפה לצד רגלי המנוחה; ושני שלטים - האחד מהשולחן והשני ממעקה שהיה ליד ראש המנוחה. בהזדמנות זו גם אפשרו לצ' להוציא חפצים שלו מהדירה (ר' ת/29).

המנוחה

29. הפרמדיק רומיאו רדילסקו הגיע ראשון לזירה (אמרתו הוגשה בהסכמה וסומנה כת/66), וכך ציין באמרתו:

"בשעה 22:31 התקבלה קריאה ממוקד מד"א נגב, לדברי המודיע מדובר בבחורה עם דקירות בכל חלקי גוף ללא דופק ללא נשימה, קרה וקשה ומדממת ממספר מקומות בגוף. הגענו למקום בשעה 22:36, מצאנו אישה כבת 40 להערכתי, מוטלת על המיטה בביתה. נמצאה ע"י הדייר אשר לדבריו משכיר ממנה חדר. בבדיקה נמצאה שוכבת במיטה על הבטן על הצד, על בגדים מאחור באזור העכוז סימני דם רבים וכן גם באזור הבטן. ללא דופק ללא נשימה. במוניטור קו ישר. מותה נקבע בשעה 22:55 על ידי".

הפרמדיק הוסיף וציין, כי המנוחה לא הייתה מכוסה בשמיכה; שכבה על הצד השמאלי שלה, כשהפנים מופנות לכיוון הקיר; הוא לא הפך אותה, כי **"מלכתחילה היה לי ברור כי היא מתה"**; את השולחן שהיה קרוב למיטה נאלץ להזיז, כדי שתהיה לו גישה אל המנוחה (**"הרמנו את השולחן והזזנו אותו לכיוון הטלויזיה"**); כל מה שעשה ביחס למנוחה, היה לחבר לה מדבקות של מוניטור; ושוחח עם הדייר ש"סיפר לי, כשנכנס היה חושך במבואה והוא חשב שהיא ישנה. נכנס לחדר שלו בבית, התקלח ואחר כך, כשהוא יצא ממקלחת - התלבש הדליק את האור, ואז הבחין בכתמי דם, ואז הוא הזמין את האמבולנס".

לאמרה צורף דו"ח רפואי שעניינו קביעת מותה של המנוחה.

30. גופת המנוחה נבדקה במכון לרפואה משפטית על ידי דר' חן קוגל (ע.ת. 2, העיד בישיבת 09.01.17), וחוות הדעת שהכין לגביה - הוגשה בהסכמה (ת/60).

יצוין, כי הנתיחה בוצעה ביום 01.01.15, וכי במהלך הנתיחה נכח גם דר' קטאניק מטעם הסנגוריה.

ואלה סיכום הממצאים העיקריים שנמצאו במהלך הנתיחה:

1. פצע דקירה בבטן משמאל...

א. מעבר תעלת הדקירה דרך הכבד, הוריד הנבוב התחתון, הסרעפת וריאה הימנית.

2. פצע דקירה בבית החזה מימין..

א. מעבר תעלת הדקירה דרך הריאה הימנית.

3. פצע דקירה במותן שמאל...

- א. מעבר תעלת הדקירה דרך הטחול, הסרעפת ומאחורי הותין.
4. 700 מ"ל נוזל דמי בחללי הצדר, 200 מ"ל נוזל דמי בחלל הצפק.
5. פצע דקירה בעכוז מימין...
- א. מעבר תעלת הדקירה דרך שרירי העכוז.
6. פצע דקירה בירך הימנית בצד הקדמי - חיצון...
- א. מעבר תעלת דקירה, דרך שרירי הירך.
- ב. פצע יציאת הלהב בצד הפנימי קדמי של הירך הימנית.
7. פצע חתך/דקירה בירך השמאלית בצד האחורי...
- א. מעבר תעלת הדקירה דרך שריר הירך.
8. פצעי דקירה זעירים ושטחיים בגב, באמה השמאלית ובירך השמאלית.
9. פצעי שפשוף בפנים, בצוואר ובגפיים העליונים.
10. שחפת פעילה בריאה הימנית.
11. שחמת הכבד..."

תוצאות הבדיקה הטוקסיקולוגית הראו, כי "בדם נמצאו 232 מ"ג % אלכוהול, בנוזל העין נמצא 252 מ"ג % אלכוהול, בשתן נמצא 269 מ"ג % אלכוהול במרה נמצא 227 מ"ג % אלכוהול. בדם נמצאו 70 מ"ג/מ"ל חומצת חשיש".

וזו הייתה חוות הדעת:

"על סמך ממצאי הנתיחה בגופת הגב' סבטלנה וורוביוב, שנת לידה 1967, הריני לחוות דעתי, כי מותה נגרם בשל איבוד דם ניכר, בשילוב כשל נשימתי בעקבות פצעי דקירה בגוו.

פצעי הדקירה גרמו לפגיעה באיברים פנימיים, ובכך הובילו לאיבוד דם משמעותי... בנוסף, הדקירות שתעלותיהן חדרו לחלל הצדר (חלל בית החזה) גרמו לקושי נשימתי, ע"י פגיעה בריאה עצמה, כמו גם בשל חירור בית החזה...

שני המנגנונים שהוזכרו (איבוד דם וכשל נשימתי) הגבירו זה את זה, אך כל אחד מהם יכול להביא וזאת גם כשלעצמו. לשון אחר, כל אחת מהדקירות שתוארו בסעיפים 5א' (הדקירה בבית החזה מימין - ר.י.כ.), 5ב' (הדקירה בבטן משמאל - ר.י.כ.) ו- 5ג' (הדקירה בבית החזה מימין - ר.י.כ.) יכולה להיות קטלנית בפני עצמה. עם זאת, הדקירה בעלת הפוטנציאל הקטלני הקשה ביותר, היא הדקירה שפגעה בכבד, בווריד הנבוב - התחתון ובריאה הימנית (הדקירה בבטן משמאל - ר.י.כ.).

בנוסף נמצאו פצעי דקירה בעכוז מימין, בירך הימנית, ופצע חתך/דקירה בירך השמאלית. פצעים אלה לא פגעו בכלי דם ראשיים או במבנים חיוניים ולא גרמו נזק משמעותי או החישו את המוות

באופן משמעותי.

פצעי הדקירה נגרמו באמצעות להב/להבים בעל קצה חד ולפחות שפה אחת מושחזת. אורך הלב הוא לכל הפחות 17-18 ס"מ, ורוחב עד כ-4.5 ס"מ (בעומק החדירה)...

... במקרה שלפנינו, סביר להניח שהשחפת (הפעילה - ר.י.כ) החמירה את הכשל הנשימתי של המנוחה בעקבות פצעי הדקירה והחישה את המוות במידה מסוימת... גם מחלת הכבד ממנה סבלה המנוחה, ככל הנראה הרעה את מצבה, החישה את הדימום בעקבות הדקירות וכך גם החישה את המוות.

עובר למותה הייתה המנוחה תחת השפעת כמות גדולה של אלכוהול. לפני מותה הייתה המנוחה תחת השפעת סם מסוג חשיש".

הוגשה גם חוו"ד משלימה מיום 22.2.15, בעקבות שאלות שהועברו לד"ר קוגל מטעם המשטרה (ת/61), בין היתר באשר למשמעות האפשרית שניתן לתת למנח גופה של המנוחה. וכך ציין המומחה:

"...לדעתי לא ניתן לגזור משמעויות מרחיקות לכת ממנח הגופה, זאת כיוון שמותה של המנוחה לא היה מייד, והיא הייתה יכולה לזוז ולשנות תנוחה בזמן שבוצעו הדקירות ועד מותה. אין באפשרותי להעריך במדויק כמה זמן הייתה המנוחה בחיים לאחר הדקירות, אך מדובר להערכתי בפרק זמן של יותר מדקות בודדות (כ-10 דקות ומעלה). לא בכל משך הזמן שחלף מהדקירות ועד מותה, הייתה המנוחה בעלת יכולת לנוע..."

ד"ר קוגל גם התייחס לצילום של "פצע פסי אלכסוני מכוסה גלד לא רצוף, בצבע חום" שנמצא בכף ידו הימנית של הנאשם, וציין ש"קשה להעריך את גיל הפציעה..." יחד עם זאת, העריך שגיל הפצע, ככל הנראה יותר משלושה ימים.

בחקירתו הנגדית ע"י הנאשם הוסיף ד"ר קוגל וציין, כי אינו יכול לומר אם הגופה נדקרה בעת שעמדה או בעת ששכבה; וחזר לציין את שאמר בחוות דעתו, כי אחרי הדקירות המנוחה הייתה יכולה לזוז ו"סביר שזזה כי יש דקירות בכיוונים שונים".

הממצאים הביולוגיים

31. אל המעבדה הביולוגית במרכז הלאומי לרפואה משפטית הגיעו מוצגים שונים - הן כאלה שניטלו מהמנוחה (דם המנוחה, ציפורניים, מטושים מפי הטבעת והלידן); הן כאלה שניטלו מציפורני הנאשם; והן כאלה שניטלו ממוצגים שונים (בגדי הנאשם, נעלי הנאשם, קלמר פלסטיק ובתוכו סכין, בד מסדין, בדלי סיגריות, 4 פיסות של נייר טואלט, כוסות ומצית שהיו על השולחן בזירה, בקבוק של שתייה חריפה, עוד קלמר בו סכין נוסף, נייר טואלט, צנרת, ומשקפי הנאשם). את המוצגים בדקה הגב' ענת גטס, אשר הכינה חוו"ד ביום 14.1.15 (ת/58).

ואלה תוצאות הבדיקות שערכה הגב' גטס:

עמוד 21

* "לא נמצאו תאי זרע על גוף המנוחה;

* על הקפוצ'ון של הנאשם נמצא דם סמוי (במרכז שפת הכובע);

* לא נמצא דם סמוי על הסוּט-שירט של הנאשם, לא על הסכינים שנתפסו, לא על נייר הטואלט;

* מנעל של הנאשם הייתה תגובה חלשה לנוכחות חומר חשוד כדם..."

המסקנות מתוך הממצאים

להלן המסקנות הרלבנטיות לצורך ההכרעה בתיק:

בדיקת ציפורני המנוחה - מסקנה מס' 4

"מקור ה-DNA בדגימה מציפורני יד ימין של המנוחה, מוצג 29... הינו בתערובת של יותר מפרט אחד. מרכיב עיקרי בולט שמקורו יכול להיות במנוחה... או בכל אישה אחרת בעלת פרופיל גנטי זה... המרכיב הנוסף התקבל בצורה חלשה ביותר, כל האללים הנוספים שהתקבלו (9) קיימים בפרופיל הגנטי של דוד יוסיפוב, ולכן עפ"י הבדיקות באתרים האוטוזומלים לא ניתן לשלול או לחייב אותו, כמקור הנוסף לתערובת... מקור ה-DNA במרכיב המשני-זכרי יכול להיות בדוד יוסיפוב".

בדיקת הקפוצ'ון של הנאשם - מסקנה מס' 5

מקור ה-DNA בקפוצ'ון "הינו בתערובת של שלושה פרטים לפחות. מרכיב עיקרי בולט... קושר את הפרופיל עם א סקורובוגטוב... לא ניתן לשלול או לחייב את המנוחה... ואת דוד יוסיפוב, כמקורות נוספים לתערובת..."

בדיקת הנעל של הנאשם - מסקנה 6

מקור ה-DNA על הנעל של הנאשם, הינו בתערובת של יותר מפרט אחד - הנאשם ומקור נוסף שאינו בין הנדגמים בתיק.

בדיקת כוס שניטלה משולחן בחדרה של המנוחה - מסקנה 7

"מקור ה-DNA בדגימה מכוס בירה, מוצג 169, הינו בתערובת של שלושה פרטים לפחות. המנוחה... ודוד יוסיפוב, יכולים להיות מקורות לתערובת זו. לא ניתן לשלול או לחייב את א אורמן כמקור נוסף לתערובת".

בדיקת פקק בקבוק שניטל משולחן בחדרה של המנוחה - מסקנה 8

אותה מסקנה כמו במסקנה 7.

הגב' גטס ערכה חו"ד נוספת מיום 16.2.15 (ת/59), לאחר שביום 12.2.15 הגיעו אל המעבדה הביולוגית מכנסי ג'ינס לבדיקה. על מכנסי הג'ינס נמצא דם אדם, ונלקחו דגימות לבדיקה מהדם ומפתקית פנימית במכנסיים.

המסקנות מבדיקת מכנסי הג'ינס

"מקור ה-DNA בכתם דם על מכנסי ג'ינס... יכול להיות במנוחה... או בכל אישה אחרת בעלת פרופיל גנטי זהה. מתוך טבלאות סטטיסטיות, שכיחות הנשים באוכלוסייה בעלות פרופיל גנטי כפי שנקבע למוצג לתואם את זה של המנוחה נאמד באחד ליותר ממיליארד..."

מקור ה-DNA בדגימה מפתקית במכנסיים, מוצג 23, יכול להיות בדוד יוסיפוב או בכל גבר אחר בעל פרופיל גנטי זהה, אך לא באחד הנבדקים האחרים בתיק זה. מתוך טבלאות סטטיסטיות, שכיחות הגברים באוכלוסייה בעלי פרופיל גנטי כפי שנקבע למוצגים ותואם את זה של דוד יוסיפוב נאמדת באחד ליותר ממיליארד."

הראיות הנוגעות לאישום השני

32. כפי שכבר צוין לעיל, הנפגע נשוא האישום השני - מ ב, סירב לשתף פעולה עם החקירה. כך, בתאריך 30.12.14, ומיד לאחר שדווח ממד"א על פינוי פצוע במצב בינוני בעקבות דקירות, הגיע השוטר **רס"מ אבו-עסי וליד**, ביחד עם **שוטרת מג"ב מור סספורטס**, לביה"ח יוספטל, וחבר **"לאדם שנדקר באירוע הנ"ל שהיה יחד עם צוות הרפואה במקום וטיפולו בו... שוחחתי עם הדקור שעונה לשם ב מ..."**. בשיחה, מסר ב, כי הוא הגיע ללשכת התעסוקה ובצאתו ממנה **"מישהו תקף אותו עם סכין והצליח לפגוע בו ולדקור אותו 3 דקירות אחת ביד שמאל אחת בבטן והשלישית ברגל"** (ר' מזכר שערך השוטר והוגש בהסכמה, ת/93).

רס"מ אבו-עסי גם שוחח עם נהגת האמבולנס, אשר הביאה את ב מזירת האירוע לבית החולים, והיא מסרה לשוטר, כי **"הבחור שהיה עם מ בזמן שהם הגיעו למקום היה בחור ממוצא רוסי עם שיער קצר מכנס קצר בצבע שחור וחולצה בצבע תכלת כמו כן הוא בחור שמנמן"**. תיאור זה הועבר לראש המשמרת תומר מרציאנו, ובדיווח שהתקבל מאוחר יותר ע"י צוות אילת 402 עודכן, כי הבחור הנ"ל עוכב (הכוונה לבחור בשם ולדיסלב, ששוחרר לאחר שהתברר שרק ניסה לסייע לב).

גם **פקד צבי סטוקלוב**, שערך ביקור ראשוני בזירה (להלן), הגיע לאחר מכן לבית החולים ושוחח עם ב. לדבריו, ב מסר, כי **"כאשר ישב בחצר ביתו של החבר שלו מי שהוא לא מכיר נכנס ודקר אותו מספר פעמים עם סכין מטבח גדול. ב ציין, שאינו יודע מדוע נדקר וכי "הוא רוצה לברר את הכל בעצמו... מ אמר כי אינו יודע למה דקרו אותו והוא לא מכיר את החשוד"** (ת/98 - מזכר שערך סטוקלוב והוגש בהסכמה).

גם **טכנאי המז"פ מרציאנו** הגיע לביה"ח כדי לחקור את ב ולהציג בפניו את הסכין שנמצאה בזירה, אך עם הגעתו לבית החולים והצגת הסכין לנפגע, זה השיב **"זאת לא הסכין וכי מדובר בסכין מטבח גדולה מאוד"**.

למחרת היום, בתאריך 31.12.14, הגיע בשעות הבוקר השוטר **רועי רובין** לביה"ח יוספטל, למחלקה הכירורגית, כדי לתחקר את ב, אך **"הנ"ל סירב בתוקף לדבר איתי ובנוסף טען שאינו מדבר עברית. וגם כשהצעתי להזמין דובר רוסית, הנ"ל אמר שלא ישתף פעולה"** (ר' מזכרו של רובין, ת/5, מיום 4.1.15 - שהוגש בהסכמה). גם ניסיונות מאוחרים יותר לאתר את ב ולשמע גרסתו, לא עלו יפה (ר' לעניין זה מזכרו של החוקר שמואל אשכנזי, ת/44, מיום 12.1.15 שהוגש בהסכמה, ממנו עולה שניסה לברר בבית החולים אם הם יודעים **"היכן קורבן הדקירות מ ב"** ונאמר לו שידוע להם שנסע לקרובי משפחה בחיפה. אינפורמציה מפורטת יותר - לא עלה בידו להשיג).

33. החוקר **שמואל אשכנזי** צפה בצילומי האבטחה שהורדו מעסק "מאפיית המשפחה" ושם, בסביבות השעה 15:41:25, הבחין בנאשם פונה לכיוון הרחובות רתמים - שדרות התמרים. דקות לאחר מכן, בשעה 15:56, נצפית נידת מד"א מגיעה מכיוון רחוב רתמים ופונה לשדרות התמרים (ר' דיסק ת/103 וכן מזכר שרשם אשכנזי - ת/41).

בסביבות השעה 16:35, בטיילת של אילת, פגש השוטר **אבי מלכה** את ו, ובדו"ח שרשם על פגישה זו ציין, כי **"ו טען שרב עם מ יומיים לפני האירוע דקירות, מכיוון ששבר בקבוק מים ומ נתן לו מכות עם קרש/מקל... ו טען שאלכס אמר לו ששמע שדוד דקר את מ"**. בשלב זה, הצביע ו על הנאשם שבדיוק הגיע למקום, ולשאלתו של מלכה, טען הנאשם שלא רב עם אף אחד (ר' מזכרו של מלכה - ת/52).

34. באשר **למצבו הרפואי של ב** - הוגשו מסמכים לא מעטים, וביניהם ת/94 - הודעת רופא במחלקה הכירורגית של בית החולים יוספטל, דר' אמיר מזור, ממנה עולה, כי הנ"ל נקרא למחלקה לרפואה דחופה להמשך טיפול באדם שנדקר (תחילת הטיפול בוצע ע"י רופא המלר"ד). הרופא ציין בהודעתו, כי הפצוע **"נדקר במרפק שמאל, בטן שמאלית עליונה וברך שמאל. בבדקי אותו מצאתי פצעים היכולים להתאים לפצעי דקירה במקומות. לציין כי במרפק שמאל מדובר בפתח גדול וחתך משמעותי עמוק, ברום הבטן היה חתך שיכול להתאים לסכין או חפץ רחב המתאים ללהב של סכין, לגבי הברך היה חתך מינורי. לציין, הפצוע שלל חבלות נוספות או אחרות, ברם סביב עין שמאל היה שטף דם שיכול להתאים לחבלת אגרוף. הפצוע לא היה בסכנת חיים, כפי שניתן לקבוע בדיעבד ואושפז להמשך טיפול... לדעתי בבטן החתך לא היה עמוק מדי, משהו כמו 3 ס"מ לא יותר"** (ר' גם מכתב הקבלה של ב במחלקה הכירורגית - ת/96). יצוין, כי ד"ר מזור גם ערך את מכתב השחרור מהמחלקה הכירורגית במרכז הרפואי יוספטל (ת/95, ממנו עולים אותם נתונים, היינו, כי ב, התקבל בבית חולים יוספטל בשעה 16:10, המדובר בבחור כבן 32, אשר **"לפני זמן קצר הותקף בסכין, נדקר מסכין בבטנו, במרפק שמאלי וברך שמאלית. ללא חבלת ראש..."**. במכתב השחרור מפורטת הסיבה בעטיה הובהל מ לבית החולים; תיאור החבלות שנגרמו לו, ובין היתר נרשם: **"פצע דקירה בבטן שמאלית אמצעית, כ-2 ס"מ רוחב, אינו מדמם פעיל, ללא פצע יציאה... חתך שטחי כ-2 ס"מ בברך שמאלית. חתך עמוק מדמם, עם פגיעה בשריר, מעל מפרק שמאלי... המטומה קטנה פריאורבטלית בעין שמאל"**; מדדים רפואיים עימם התקבל; הבדיקות שבוצעו לו וממצאיהן; בדיקה גופנית ותוצאותיה; בדיקות עזר; טיפול תרופתי שקיבל ותוצאות בדיקות מעבדה).

בתום יום אשפוז הועבר ב להמשך ביצוע הליך כירורגי לבית החולים סורוקה.

מכתב סיכום מיון ראשוני מביה"ח סורוקה, הוגש אף הוא (ת/97 מיום 31.12.14 - הוכן על ידי דר' כרמי ברטל בשעה 16:12) ובו פירוט מצבו של ב בקבלתו. למוצג זה צורף גם מכתב שחרור מהמחלקה הכירורגית-פלסטית בסורוקה

(שהופק על ידי דר' שרון נופר), וממנו עולה חשד לפגיעה בעצב רדיאלי של אמה שמאל, דבר שחייב ניתוח לתיקון ראשוני של העצב (צורף גם דו"ח סקירת מהלך הניתוח). בסופו של דבר שוחרר ב מאשפוז עם המלצות למעקב והמשך טיפול.

35. את הביקור בזירה ערך **פקד צבי סטוקלוב** בתאריך 30.12.14 (כמצוין לעיל - הדו"ח שלו הוגש בהסכמה וסומן כת/98). הנ"ל הבחין במקום בכתמי דם רבים ובחולצה ספוגה בדם בסמוך לדלת הכניסה בחצר. פקד סטוקלוב הורה לטכנאי הזיהוי שהיה עמו (מ אפרגן) לתעד את הזירה ולתפוס מוצגים, ומשם פנה לבית החולים לתחקר את הנפגע (ר' לעיל).

כך ציין חוקר המז"פ איפרגן בדו"ח בדיקת המז"פ שהכין:

"מדובר ברחוב רתמים במקביל ללשכת התעסוקה בעיר אילת. בצד הדרומי של הרחוב ישנם בתים נטושים בהם מתגוררים חסרי בית בתנאי מגורים ירודים. ברחוב ראיתי חולצת טריקו שרוול קצר מוכתמת בדם. בתוך הבית הנטוש בחצר, בצד המזרחי, ראיתי כתמי דם וכן סווסשירט מוכתם בדם, בשרוול הבגד נראה חתך סימטרי וסביבו כתם דם. על גבי מדרגה ראיתי סכין כסופה. הזירה צולמה על ידי...".

חוקר המז"פ תפס את המוצגים הרלבנטיים.

חקירת הנאשם במשטרה

36. הנאשם נחקר פעמים רבות במשטרה. תחילה, הכחיש כל קשר למנוחה; לאחר מכן, ולאחר שהוצגו לו הראיות שנאספו עד לאותה חקירה, הודה בהיכרות עמה ואף בקשר בתקופה הקרובה למותה, אך עדיין דבק בהכחשת כל קשר למותה; ולבסוף, הודה בדקירתה, תוך שטען להגנה עצמית. כך גם בכל הנוגע לדקירתו של ב - תחילה הכחיש כל היכרות עמו ולבסוף הודה בדקירתו בשל כך שזלזל בו והפגין כלפיו חוסר כבוד. מרבית החקירות הוקלטו ותומללו, כאשר כולן הוגשו בהסכמה וללא כל טענה באשר לנכונותן או לכך שהנאשם אכן אמר את הדברים, לא בכל הנוגע לאמרות בהן הכחיש הנאשם, ולא בכל הנוגע לאמרות בהן הודה.

37. **החקירה הראשונה של הנאשם** נגבתה למחרת מות המנוחה, בתאריך **31.12.14** בשעה 06:26 ע"י החוקר אייל מימון (ת/1 - ההודעה, ת/1ג - תמליל, ת/1ב - דיסק החקירה. יצוין כי החוקר אייל מימון, ע.ת. 3, נחקר לבקשת הנאשם בישיבת 09.1.17, והעיד, כי השתתף בחלק ניכר מחקירותיו של הנאשם, אם באופן פעיל ואם כצופה מהצד. עוד יוער, כי ניתנה לנאשם הזדמנות לחקור את מימון, והוא החל לשאול אותו שאלות בעברית, למרות שטען, כי אינו דובר עברית בצורה טובה. כשהדבר צוין לפרוטוקול - מיד שב הנאשם לחקור אותו ברוסית, ר' עמ' 63 לפרוטוקול אותה ישיבה).

בחקירה זו הנאשם שלל, באופן גורף, כל קשר למנוחה או נוכחות בביתה ("ש. מה הקשר שלך עם סבטלנה וורוביוב? ת. אין כלום. ש. אתה מכיר אותה? ת. פעם הכרתי. ש. איזה סוג היכרות הייתה ביניכם פעם? ת. לא

היה שום קשר... ש. אתמול ראית את סבטלנה? ת. לא. ש. איפה גרה סבטלנה? ת. מאיפה אני יודע?"; ציין שאינו יודע היכן התגוררה המנוחה; ציין שלא רב עם אף אחד ("אני לא אוהב לריב, אני אף פעם לא רב"); שלל היכרות עם צ ("כמה זמן אתה מכיר את א צ? ת. לא מכיר... אני לא מכיר אותו"); ואף שלל היכרות או קשר עם ב ("ש. אתה מכיר את מ ב? ת. לא מכיר... ש. למה אתה כועס על מ? ת. איזה מ? ת. מ ב? ת. אני לא מכיר אותו, אני לא יודע על מה אתה מדבר"); ולבסוף גם ציין, כי אירועי היום הרלבנטי בכללותם נמחקו מזיכרונו ואינם זכורים לו, ככל הנראה בשל שתייה מרובה של אלכוהול.

38. למחרת היום, בתאריך 1.1.15 (בשעה 09:27) נחקר הנאשם בפעם השנייה, ואף נעשו עימותים בינו לבין צ, סרגיי ומקסים (ת/2 - האמרה והעימותים; ת/2א - דיסק; ת/2ב - תמליל). חקירה זו, בניגוד לקודמתה, הייתה לאחר שהנאשם ביקש להיוועץ עם עו"ד (וכך היה). גם בחקירה זו שלל הנאשם כל קשר עם המנוחה ("אני לא נמצא איתה בקשר, אני מכיר אותה אבל לא נמצא בקשר איתה... ש. אתה סיפרת לי שאתה היית בקשר איתה ומדי פעם הייתה משלם לה כסף על מיטה. ת. זה היה מזמן. אני הייתי משכיר ממנה לפני הרבה שנים. ש. מתי היית אצלה בפעם האחרונה? ת. אני לא זוכר... לא הייתי בבית שלה (לאחרונה)... ש. אתה יודע היכן היא גרה? ת. לא..."); הכחיש שהיה חייב כסף למנוחה ("לא היה בכלל"); ודבק בהכחשתו גם כאשר עומת עם עדויות השכנים, ששמעו אותו רב עם המנוחה בדירתה ("אני לא יודע על מה אתה מדבר, אני אפילו לא רוצה לדעת, זה שקר. ש. איך אתה מסביר זאת, כי השכנים במקום מזהים אותך ואומרים כי אתה מגיע מדי יום ביומו לביתה של סבטלנה? ת. אין לי מושג... לא הייתי מאוהב בה, מזמן, לפני ארבע חמש שנים... היה קשר מיני (שנמשך) 9 חודשים. ש. למה נפרדתם? ת. היא הגישה עלי תלונה, אני הגעתי לבית שלה איפה שהיא השכירה ב-517, שתינו הרבה, גם היא שתתה, היא התחילה להשתולל, אני לקחתי בקבוק, הגישו עלי תלונה ואני ישבתי בכלא 10 חודשים... מזמן אני לא כועס עליה, יצאתי מהמצב הזה מזמן...").

גם בעימות שנערך (במסגרת אותו דיסק ואותה חקירה) בין הנאשם לבין צ, ולמרות שצ סיפר על מגורי הנאשם בבית המנוחה; על השתייה המשותפת של שלושתם בבית בשעות הבוקר והצהריים; ועל כך שהנאשם היה החבר של המנוחה - דבק הנאשם בהכחשת כל היכרות עם צ או שהיה נוכח באותו יום בבית המנוחה ("אני לא מכיר אותו... מה זה משנה מה הוא אומר... שיגיד מה שהוא רוצה, מה אכפת לי, אני יודע שזה שקר וזהו", עמ' 6-7).

כך היה גם בעימות שנערך לנאשם עם מקסים, כאשר הכחיש את דברי מקסים, לפיהם הנאשם התוודה בפניו בערב האירוע שהרג מישהו (מקסים טען שהנאשם אמר לו "שהוא עשה משהו לא טוב למישהו, שהוא רצח מישהו או חושב שהוא רצח"). הנאשם אמר: "אני לא יודע, ראשית אני הייתי שיכור, לא אמרתי דבר כזה, אולי זו הייתה שיחה של שיכורים שתויים... אני לא סיפרתי להם כלום, איך אני יכול להגיד דבר כזה..."). אגב, מקסים נשאל גם לגבי מצבו של הנאשם באותו ערב, והוא ציין ש"הוא בקושי דיבר, היה רגוע, נראה מסכן, מצב רוח מדוכא, מה שאני מבין על בן אדם שהוא קצת לא נורמלי".

גם דבריו של סרגיי, בעימות שנערך בינו לבין הנאשם, לא שינו את עמדת הנאשם (סרגיי חזר וטען, ש"שתינו בירה, הוא ניגש ואמר שקרה משהו רע, שכאילו הוא הרג בן אדם...").

39. ביום 04.01.15, בשעה 11:12, שוב נחקר הנאשם (גם הפעם לאחר התייעצות עם עו"ד אסי לוי) והוא ציין

ש"אין לי משקפיים. שומר על זכות השתיקה". גם הפעם נשאל הנאשם באשר להיכרותו עם המנוחה ועל האירועים שקדמו למותה, ולמרבית השאלות השיב ב"אני לא זוכר", גם כשהיה מדובר בפרטים כאלה ואחרים שהתייחס אליהם בחקירותיו הקודמות.

יתרה מכך, ולמרות הקשר שהיה בין השניים, טען הנאשם שאינו מזהה את המנוחה כאשר תמונתה הוצגה בפניו; טען, בין היתר, כי בהווה אינו משתמש בסמים, הגם שבעבר הרחוק השתמש בניס גאי; כי הפסיק יחסיו עם המנוחה בשל סכסוך קודם עמה (לדבריו, גרמה בעבר פעמיים למאסרו); כי "אני יודע שהיא אנטישמית"; כי שוחח עמה "בימים האחרונים" טלפונית; וכי אין לו כל מעורבות ברציחת המנוחה.

40. **שינוי מה בגרסת הנאשם הופיע בחקירתו מיום 12.1.15** (בשעה 16:14, ת/4 - אמרה; ת/4א - דיסק; ת/4ב - תמליל. החוקר אייל מימון, שחקר בסיועו של המתורגמן וולאד מורדסון, ק. הבילוש של משטרת אילת) ולאחר שהציגו בפניו תרחישים אפשריים על סמך הראיות שנאספו עד אז, אישר קשר עם המנוחה גם בתקופה האחרונה, ואפילו שהיה בדירתה. כשנשאל לפרש השינוי בגרסה, השיב, כי "אני לא זוכר מתי הייתי מתי לא הייתי, מאיפה אני יכול לזכור, גם התקשרנו אחד לשני וגם עזרנו אחד לשני, מאיפה אני צריך לזכור את זה, כל שנייה אני צריך לזכור?". יחד עם זאת, הנאשם סירב למסור הסבר לראיות שנאספו עד כה ואשר קושרות אותו לביצוע הריגת המנוחה (בין היתר נאמר לנאשם: "תבין דבר מה חשוב מאוד, מצלמות אבטחה מתעדות את אשר קרה, הבגדים שלך נתפסו ועליהם דם, מתחת לציפורניים של סבטלנה נמצא חומר ביולוגי, בפני מקסים התוודית שאתה הרגת בן אדם, בפני סרגיי אתה התוודית כי הרגת בן אדם, מדוע הרגת את סבטלנה?" אך הנאשם בשלו: "לא רצחתי אותה ולא אמרתי" או "אני יושב פה עוד הרבה זמן... אמרתי שאני לא רוצה לדבר איתך"); וטען, ש"אני לא יודע מה שם יש, מה שם אין (במצלמות האבטחה - ר.י.כ.)... לא אכפת לי... אני לא דואג בכלל. יותר מזה, מדאיג אותי שאני סגור ואני לא יכול ללוות אותה בדרכה האחרונה, זה מה שהכי מדאיג אותי..." (עמ' 14-15 לתמליל ת/4ב).

הנאשם התלונן בפני אייל, החוקר, שהוא צועק עליו ולא מתנהג אליו בנימוס, ולכן גם אינו מעוניין לשמוע את שאלותיו, לא כל שכן להשיב להן (למשל, עמ' 16-17 לתמליל ת/4ב; וכן בעמ' 18 שם אמר: "שיעשה מה שהוא רוצה, אני לא הולך יותר לענות ולא לדבר איתו בכלל. הוא תוקף אותי כאילו... אתה יודע...", שורות 14-15; ובעמ' 20: "קצת כבוד... תעשה כבוד... איזה כבוד?" וכשהחוקר אמר לו, שהוא אפס ולכן לא ייתן לו כבוד, חזר הנאשם ואמר: "אני אפס? אל תדבר איתי... אתה לא מתבייש להגיד ככה?", שורות 10-33; בעמ' 23: "איך אפשר לדבר לבן אדם שאין לו לא כבוד ולא שום דבר", שורות 37-38; ובעמ' 25 אמר הנאשם לחוקר: "למה אתה לא עושה כבוד? למה אתה לא עושה כבוד?" שורות 9-11; ועוד).

למעשה, למרות שהנאשם הודה בהיכרות ובקשר עם המנוחה בחקירה זו, עדיין טען ש"אני לא הרגתי אותה" ואף כפר בכך שאמר דברים ברוח זו למקסים וסרגיי (עמ' 33).

והערה נוספת: במהלך החקירה, הנאשם מתקן את תרגומו של וולאד פעמים רבות, ובכך שוב מוכיח ידיעתו את השפה העברית (למשל, בתמליל בעמ' 9 שורה 37 ו-עמ' 10 שורה 6).

41. **בחקירתו החמישית, מיום 15.1.15** בשעה 17:28 (נחקר ע"י החוקר אייל מימון, ת5 - אמרה, ת/א5 - דיסק, ת/ב5 - תמליל), דבק הנאשם פחות או יותר, באותה גרסה שמסר בהודעתו הקודמת. כך, אישר שהיה במערכת זוגית עם המנוחה ומטבע הדברים שוחחו, אכלו ושתו יחדיו; שלל כי נאבק עמה, ולכן שלל אפשרות ש-דנ"א שלו יימצא מתחת לציפורניה; טען שאינו זוכר אם הגיע לבית המנוחה ביום בו נרצחה; אף שלל שהיו מריבות בעבר בינו לבין המנוחה ("לא היה דבר כזה, אתה אספת רכילות מכל השכנים"); והכחיש שהודה בפני מקסים וסרגיי בהריגת אדם ("אני לא אמרתי להם כלום, אני שתיתי איתם... בירה. כשהיה עימות, כל אחד מהם אמר את אותם המילים כאילו משהו לימד אותם מילה במילה... אני הייתי שיכור, גם לפני זה אני שתיתי וודקה, כל יום אני שתיתי, וגם בירה..."). יחד עם זאת, הנאשם אישר שנכלא בעבר בגלל המנוחה, לאחר שזרק בקבוק ושכנים התלוננו שכמעט פגע בילד.

השינוי בגרסת הנאשם

42. השינוי בגרסת הנאשם אירע, לאחר שהופגש עם השוטר אלכס קורמן (ע.ת.4) - שהוא שוטר במחוז מרכז (חלף חקירתו הראשית של קורמן, הוגשו המזכרים שרשם, הגם שגם בעדותו חזר על אותם הדברים).

בהתאם למזכר שרשם קורמן ביום 27.1.15 (ת/34) עולה, כי התבקש על ידי רלמ"ב אילת - רפ"ק ארז שביט, לסייע בחקירת הנאשם. לכן, הגיע בתאריך 20.1.15 לאילת ונפגש עם הנאשם בשעות הערב. מטרתו של קורמן הייתה להכיר את הנאשם - והם שוחחו על ח"י הנאשם באוזבקיסטן ובארץ; על חבריו ומשפחתו; "ובסוף השיחה אמרתי שאני אישית אבדוק את הנסיבות בהן הוא הגיע לכאן ובהמשך אזהין אותו שוב ונמשיך בשיחה".

בין היתר אמר הנאשם בשיחה עם קורמן ש"סבטלנה ידידה שלו קיבלה דירה בעמידר בבאר שבע והוא הביא בקבוק וויסקי ובצהריים הוא עזב את הבית, טייל באילת, ולאחר מכן הגיע למקום כלשהו אצל חבריו מקסים וסרגיי ושם הוא נעצר ע"י המשטרה".

למחרת, ביום 21.1.15 יצא קורמן אל "הבית של ההומלסים" שם התגורר הנאשם מידי פעם (מזכרו - ת/35); שוחח עם אנשים במקום; נכח בחקירתו של צ, ובסה"כ ניסה לעקוב אחר מעשי הנאשם ביום הרצח. לאחר מכן שוב נפגש קורמן עם הנאשם (ולאחר ששוב הזהיר אותו בחשד לרצח) וציין בפניו מהן העובדות שכבר היו ידועות לו בנוגע להתנהלותו עד השעה 15:11 (כגון - קניית האלכוהול ועזיבת בית המנוחה בשעה 15:11), והנאשם אישר את הדברים. אז יצא קורמן לבדוק, רגלית, את הדרך שיתכן והנאשם עשה באותו אחר צהריים ו"בהתייעצות למול ק. התשאול, אני רציתי לעשות תרגיל חקירה. מניסיוני אני יודע שאדם שיושב בכלא שבועיים או יותר - רע לו. ובכל הפגישות שלנו, נתתי לו יחס חם וכבוד, והתרגיל שלי היה לקחת אותו לחוף הים שינשום אוויר, לצאת איתו מהרכב עם הקלטה, ולשפוף בפניו את כל הממצאים שקיבלתי ואספתי היום". ואכן, קורמן לקח את הנאשם, החשוד דאז, ל"טיול" ותיחקר אותו "באווירה נוחה יותר":

"בתאום מול ק. התשאול, החשוד הזהר במשרד ע"י החוקר שמוליק אשכנזי, ואני נכנסתי לחדר והמשכתי לשוחח עמו, תודרכתי כיצד להפעיל את מכשיר ההקלטה שעלי, ויצאתי ברכב עם הקלטה לכיוון חוף הים. הנהג היה החוקר בני לירון, כשהגענו למקום לא מוכר לי בחוף הים, ביקשתי מקום עם אוויר ים, בלי אנשים ומקום לשבת.

יצאתי מהרכב לכיוון האבנים ליד הים כשדויד היה לפניי, אזוק ידיים ורגליים. אני הכנסתי את היד

לכיס כדי לבדוק את המכשיר, והמכשיר לא היה עלי, כי בטעות תוך כדי עייפות, שכחתי אותו במשרד כשתרגלתי איך להפעיל אותו. המשכתי כי לא הייתה ברירה. ואז התיישבנו והדלקנו סיגריה. פניתי אליו ואמרתי לו - היום אני שלוש שעות הפכתי כל אילת ברגליים. דיברתי עם אנשים, אמרתי שכולם מכבדים אותו והוא אדם כנה וישר ואמרתי שגם אני עצמי מתרשם ממנו ככה ובנסיבות אחרות יכולנו להיות חברים. אמרתי לו שאני מאוד מצטער וסיפרתי לו את כל העובדות שהשגתי.... הוא כיסה את הראש בידיו ועשה תנועת תפילה, הוריד את ידיו, הסתכל לי בעיניים ואמר: "אלכס, הגעתי הביתה, נכון, זה אני, נכנסתי, סבטלנה ישנה ישבתי בשקט, מזגתי לי קצת שנשאר בבקבוק ויסקי והדלקתי סיגריה, היא התעוררה והסתכלה עלי במבט רע שונא וצעקה עלי - מה אתה עושה פה תעוף מפה פידראס. "הומו מזדיין בתחת". הוא אמר שניסה להרגיע אותה, היא קמה מהמיטה, עברה ליד השולחן בכיוון שלו, תפסה סכין מטבח שהייתה על השולחן ליד הבקבוק והמיטה ואמרה תעוף מפה, אם לא אני אדקור אותך, והוא הדגים לי את התנועה איך הרימה לעברו את הסכין עם שני הידיים כי היה לו אזיקים. "תפסתי את היד שלה, והצלחתי לקחת ממנה את הסכין, ואז דפקתי אותה כמה פעמים, לא יודע כמה פעמים, ובאיזה מקום, אני הייתי בהלם. אחר כך אני זוכר שעם הידיים דחפתי אותה למיטה, את הסכין שטפתי בכיור בבית". תוך כדי שאלתי אותו מה עם אלכס, כי הוא היה בדירה, הוא אמר שאלכס היה ישן, ואז ישר ברח מהבית. אמרתי לו, תקשיב טוב, אני מאמין לך, עכשיו אנחנו נחזור לתחנה, אני לא אומר שסיפרת לי הכל אני רוצה, שתספר לי שם את הכל מחדש, אני אשאל שאלות..." (ת/35).

ואכן, כולם חזרו לתחנה, ושם הנאשם נחקר וחזר על הדברים שאמר לקורמן בחוף הים. הפעם הדברים הוקלטו. הנאשם אף ביצע שחזור בנוכחות של קורמן, אך בלא שקורמן התערב בפעולות. אגב, בחקירתו הנגדית ע"י הנאשם, קורמן נחקר אך ורק על ההיתכנות שהדברים שנאמרו בחוף הים לא הוקלטו (כאשר הנאשם לא כפר בתוכן הדברים שנטען שאמר).

43. כאמור, **החוקר בני לירון** היה הנהג שלקח את הנאשם ואת קורמן לחוף הים. במזכר שרשם (ת/20, מיום 7.2.15) צוין, כי לירון התבקש ע"י פקד גלית בן-חיון לנהוג ברכב בו לקחו את העצור, הוא הנאשם, עם החוקר אלכס קורמן אל חוף הים למקום שקט. ואכן **"בשעות הערב, בסמוך לשעה 20:00, נהגתי ברכב והם ישבו יחדיו מאחור. רכב משטרה מוסווה לאזרחי... נסעתי לחוף מפרץ השמש, ושם איתרתי פינה שקטה, ריקה מאנשים, בסמוך לגדר חוף הדתיים, והשניים ירדו מהרכב לכיוון החוף, כשבסופו של דבר ישבו על אבנים גדולות שהושמו במקום לחסימת הגישה לחוף, לרכבים. כעבור זמן מה, שבו השניים אל הרכב והשבתי אותם אל המרחב"** (מעבר לנ"ל, השיחה שנוהלה ברכב - הוקלטה - ת/32 הדיסק ו-ת/33 תמליל הדברים שנאמרו. אולם, דברי הנאשם אינם ברורים, ובכל אופן, השיחה היא שיחת חולין שנסובה בעיקרה על המקומות בהם חלפו במהלך הנסיעה).

44. **פקד בן-חיון** אישרה אף היא את השתלשלות החקירה, ובמזכר שרשמה (ת/30) ציינה, כי בתאריך 21.1.15, ולפני השחזור, בהיותה קצינה תורנית, **"קרא לי החוקר אלכס קורמן ואמר כי לחשוד יוסיפוב יש משהו שרוצה לספר לי. הנ"ל סיפר שדקר את סבטלנה כהגנה עצמית, והחל מתאר בידיו תו"כ שעומד, את שקרה, וגולל את הסיפור כפי שנמסר לאחר מכן בהודעה, וזאת טרם השחזור. הכל מתועד וצולם בחדר החקירות"**.

הודייתו הכתובה הראשונה של הנאשם במשטרה

45. כשחזרו מה"סיבוב" בחוף הים, נחקר הנאשם (ת/36ב - אמרה מיום 21.1.15 בשעה 22:35; ת/36א - דיסק) וסיפר את השתלשלות האירועים, ממש כפי שסיפר לקורמן בחוף הים.

הנאשם החל את תיאור האירועים בתאריך 22.12.14, אז הלך עם המנוחה לדואר, ושם משך כסף מזומן ומסר למנוחה סך של 1,500 ₪, תמורת הלינה בדירתה.

אשר לרגע הפגיעה במנוחה, ציין הנאשם, כי כאשר חזר לבית המנוחה, היא ישנה. הוא ישב על הכיסא מעברו השני של השולחן, ושתה מהוויסקי שנשאר מהבוקר. כשהתעוררה, החלה המנוחה לצעוק עליו ולקלל אותו, ושוב זרקה אותו מהבית. הנאשם אמר לה, שאם היא זורקת אותו מהבית, שלפחות תחזיר לו את הכסף שנשאר לה ממה שנתן לה, וניסה להרגיעה. לדבריו **"על השולחן הייתה סכין מטבח גדולה, היו גם כוסות מזכוכית ששתינו וויסקי בצהריים, טיפה אוכל היא אמרה לי - לך תזדיין, איפה הכסף, לא רוצה לדבר אתך. היא תפסה את הסכין שהייתה על השולחן ביד ימין (החשוד מדגים עם השוטר אלכס חסימת דקירה ולקיחת הסכין מהדוקר, ואז ביצוע דקירות), כשהיא הלכה לדקור אותי, אני לא יודע איך, אני לקחתי לה את הסכין ונתתי לה דקירות, אני לא יודע כמה ולא יזה מקום. ואז הסתובב לי משהו בראש. השתגעתי. אני לא זוכר לאן נתתי דקירות. ואז אחרי הדקירות, אני תפסתי אותה והיא צעקה דויד, ואז אני דחפתי אותה על המיטה ואז היה שקט. עליתי במדרגות לתוך הבית ויש שם כיור. שטפתי את הסכין ושמתתי אותו בכיס והלכתי החוצה"**.

הנאשם גם סיפר, כי בין שיטוטיו ברחבי אילת, הגיע אל "המקום של ההומלסים" ושם נאמר לו שהמשטרה מחפשת אותו; הוא עזב את המקום, והלך לבית של חברו קוסטה, אך אשתו (שהייתה בבית עם בנה) אמרה לו שקוסטה לא נמצא; הנאשם ביקש מאשתו של קוסטה, שתטעין עבורו את הפלאפון שלו, והיא אכן עשתה כן; הנאשם המתין ליד הדלת לא יותר מחמש שש דקות, הודה לאשתו של קוסטה, והלך משם. הנאשם טען, שאינו זוכר בדיוק מה היו מעשיו לאחר מכן; כנראה ששתה גם בדרך **"(נראה לי בירה, לא זוכר)"**; את חבריו מקסים וסרגיי פגש במרכז אופיר; הם שתו שם בירה, וביחד הלכו לישון במקלט. כשנכנס לתוך המקלט - נעצר, כשעליו הייתה הסכין עמה דקר את המנוחה. עוד אישר הנאשם, כי אמר למקסים וסרגיי ש**"לא טוב לי, אני מרגיש לא טוב על דבר שעשיתי"**.

46. בסיום החקירה, סירב הנאשם לחתום על האמרה, והחוקר שמואל אשכנזי התייחס לכך במזכרו ת/45 (שנרשם יום למחרת ב- 22.1.15):

"אתמול בסיום חקירתו של החשוד, נתתי לחשוד את הדפסת חקירתו על מנת שיחתום עליה, החשוד אמר לי כי אינו מוכן לחתום, וכששאלתי מדוע אמר לי "אתה לא תבין" והסביר לי, כי ברוסיה, שאדם נותן מילה הוא לא צריך לחתום על כלום. לאחר מכן החשוד התחיל לשוחח איתי על דברים של קבלה לטענתו. ואז סיפר לי, כי כשהיה בתא אמר קדיש על סבטלנה כדי לעלות את נשמתה לשמיים מספר פעמים. לציין, כי טרם הוטח בפניו של החשוד העובדה על הימצאות מדובב בתאו, כך שאינו יודע כי דבר הקדיש כבר נודע לנו".

47. לאחר גביית האמרה, בוצע לנאשם שחזור, וכך ציין השוטר קאסם חלבי במזכרו ת/25 (מיום 22.1.15):

"בתאריך 21.1.15 סמוך לשעה 23:00 לערך, יצאתי יחד עם העצור דוד יוספוב, חוקר ויטלי שולוב וחוקר זירה שחר הגלילי וצוות בילוש שאבטח אותנו, לשחזור מצולם של אירוע רצח מליל

30.12.14. החשוד הוביל אותנו מרצונו החופשי ולאחר שהוזהר כדין והביע הסכמתו לשחזר את כל מה שאירע בליל הרצח. לציין, שכל השחזור מתועד בסרטון וידיאו" (יצוין, כי ויטלי תרגם מרוסית, כשהיה צורך).

48. **השחזור** (ת/26 - תמליל השחזור, ת/26א - דיסק) בוצע תחת אזהרה כאשר בתחילתו ביקש הנאשם לנסוע לבית 893, דירה 8 (היא דירת המנוחה), וההקלטה מופסקת עד להגעה למקום האירוע. כשהגיעו לרחבה לפני הבית, ההקלטה מתחילה שוב, והנאשם מראה את הכיוון ממנו הגיע אל הבית, מכיוון מרכז איזידור.

תחילת השחזור מעט מבולבלת, במהלכה סיפר הנאשם, בין היתר, כי התגורר יחד עם המנוחה באותו הבית, כאשר שניהם ישנו במיטה שבחדר החיצוני, שאינו אלא חצר סגורה, תמורת 1000 ₪ ("שאלף שקל שאני והיא לישון פה בחדר... אני יכול להשתמש במקרר במטבח" .. והוסיף, "סבטלנה, או-קי, כמו חברה שלי"). לדבריו, יום לפני האירוע, השכנה שאלה אותו למה המנוחה כל הזמן מקללת ו"נובחת" עליה, והנאשם הרגיע את השכנה ("הסברתי שהיא אישה חולה ואולי תמצאו שפה משותפת"). לאחר מכן, סיפר הנאשם למנוחה על שיחה זו, והמנוחה התרגזה על עצם השיחה ועל תוכנה, וסשה (הוא צ), שהתגורר איתם, תמך בה, ואז, המנוחה גרשה את הנאשם מביתה. הנאשם הניח ש"זה היה תירוץ", כי "הגיע סשה בלרוס, הוא צעיר ממני, ולא היו שום יחסים אינטימיים ושום דבר. פשוט אני עזרתי לה... אני כל הזמן עזרתי לה, והיא אפילו לא דברה עברית אני לפחות קצת" (42.653: 00:13). בשלב זה, חזר הנאשם לתחילת יום האירוע, והחל את הסיפור, מעט יותר מסודר, מתחילתו.

הנאשם סיפר, שהמנוחה קיבלה ידיעה על קבלת דירת עמידר בבאר שבע, והם רצו לחגוג את המאורע. לכן, הלך לחנות של אליק והביא וויסקי רד-לייבל ושתייה מוגזת, ושלושתם - המנוחה, סשה (הוא צ) והנאשם, ישבו סביב השולחן ושתו. המנוחה ישבה על המיטה; הנאשם ישב על הכורסא ואלכס על הכיסא הנוסף בחדר. לאחר כמה זמן, יצא הנאשם מהדירה "סתם להסתובב בעיר" ולחפש נייס-גאי עבור המנוחה ("זה נייס נייס, היא רוצה זה נייס נייס, אני הולך זה מחפש זה... הלכתי לעיר, חיפשתי"). כשהחשיך, ולא מצא את הסם שחיפש, חזר ומצא את המנוחה ישנה במיטה. הנאשם התיישב ליד השולחן; שתה מהוויסקי שנשאר; עישן; וחיכה למנוחה שתתעורר. כשהתעוררה, המנוחה התחילה לקלל את הנאשם. לדבריו, "על השולחן היו כוסיות וזה, גם היה סכין מטבח שם ואוכל... ככה, סכין גדול זה (הערה: מדגים על הרצפה את גודל הסכין)... זה סכין מטבח לבשר" (28.189: 00:20). הנאשם ניסה להרגיע את המנוחה, אך היא גרשה אותו, שוב, מביתה, ולכן הנאשם ביקש ממנה חזרה את הכסף ששילם לה על מגוריו עמה ("אני אמרתי לה סבטה, תירגעי, תירגעי, תחזרי לי חלק מהכסף, אני הרי ברחוב" 00:21:10:241), אך המנוחה המשיכה לקלל אותו, "לקחה סכין והתנפלה עלי". כאן הנאשם מדגים כיצד המנוחה נטלה את הסכין מהשולחן ורצתה לדקור אותו; כיצד הוא נטל את הסכין מידיה והחל לדקור אותה ("נותן כמה מכות (הערה: מדגים) [00:22:09.323] לא זוכר כמה, זה שוק, חושך בעיניים, זה כמו קללה"); וכיצד לאחר מכן דחף אותה למיטה ובעוד היא צועקת לו "דויד" ("דחפתי אותה... היא צועקת, מתי אני נותן פה מכה עם הסכין - היא צועקת דוד... אח"כ, כשאני דחפתי אותה"); וכיצד נפלה לאחר הדחיפה על המיטה. בשלב זה, משחזר הנאשם כי הלך למטבח, שם שטף את הסכין "מנקה אותו, שם אותו בכיס", ולבסוף יצא החוצה מהבית. הנאשם הוסיף, כי הסתובב בעיר, המשיך לשתות ("אני לא זוכר אחר כך, זה חושך בראש, אני הולך ככה או ככה, לא יודע, זה אני הולך מסתובב בעיר שם שותה עוד, מאיפה לא זוכר, איזה זמן אני מסטול, אח"כ אני מבולבל ובראש שלי יש כזה בלגאן - ממה שקרה" 00:24:18.060).

הנאשם הוסיף, בתשובה לשאלות החוקר, כי הסכין שנתפסה עליו - זו אותה סכין שעמה דקר את המנוחה; שאינו זוכר כמה דקירות דקר את המנוחה, וגם לא היכן בדיוק דקר אותה בגופה; אך עמד על כך, שלא המשיך לדקור את המנוחה אחרי שנפלה על המיטה.

49. **השוטר ויטלי**, שהתלווה לרפ"ק חלבי במהלך השחזור, רשם - תוך כדי השחזור תקציר של הדברים (ת/27) ובין היתר ציין, כי הנאשם הדגים על חלבי (שייצג את המנוחה בשחזור), כיצד התגונן מפני המנוחה שרצתה לדקור אותו **"שהוא בלם בידו השמאלית את הסכין, השתלט עליה וביצע מספר תנועות דקירה לכיוון מרכז הגוף של הרפ"ק חלבי. אחרי זה דוד אמר שהוא דחף את סבטלנה על הספה, וציין שלא המשיך לדקור אותה לאחר שנפלה על המיטה"**. ויטלי הוסיף בדוח וציין, כי הנאשם טען במהלך השחזור, כי לאחר שהמנוחה נפלה על המיטה - הוא הלך לכיור שבבית; שטף את הסכין (ואף הדגים זאת על הקלמר שאחז); ניגב את הסכין עם מגבת שהייתה שם; שם את הסכין בכיס המכנסים שלבש; ויצא מהדירה. הסכין נתפסה עליו כשנעצר.

גם **השוטר שחר הגלילי** רשם מזכר (ת/28) אודות צילום השחזור (שכזכור, הוגש בהסכמה).

50. **הנאשם שב ונחקר כעבור מספר ימים, ביום 25.1.15** בשעה 15:33 (ת/37א- דיסק; ת/37ב - אמרה. החוקר שמואל אשכנזי שהסתייע במתורגמנית אילנה אלדן. אין תמליל) והוא לא שינה גרסתו. יצוין, כי בטרם החקירה, ולאחר שהוזנה, ביקש הנאשם לשוחח עם עו"ד - והחוקר איפשר לו זאת, ולאחר מכן, במהלך החקירה, נשאל הנאשם, מה גרם לו לספר איך גרם למותה של המנוחה, והשיב, ש**"אני ישבתי 22 יום במעצר, וחשבתי הרבה על זה, והתפללתי, ואמרתי קדיש על סבטלנה, על הנשמה שלה למעלה"**. ושוב חזר תיאור האירועים, אם כי ביתר פירוט. הפרטים אולי אינם חשובים לאירועים נשוא כתב האישום, אך יש בהם כדי ליתן נופך של אמת לסיפור כולו.

כך, סיפר הנאשם, כי פגש את המנוחה בשנת 2007, כאשר הייתה יחד עם חברתה אנג'לה, והשלושה שתו בחדר שבו התגורר במלון תמר. כשהשתיים הלכו, הבחין הנאשם, שטבעת זהב שלו נעלמה, וחשד בהן. כעבור זמן פגש את אנג'לה, שאמרה לו, שהמנוחה היא זו שלקחה את הטבעת. כשהתעמת עמה, **"סבטלנה התחילה לקלל אותי. אני התעצבנתי בגלל הקללות ללא גבולות. אני נתתי לה מכה בראש על מנת שתתאפס על עצמה, וזו הייתה ההיכרות שלי עם סבטלנה"** (אכן, התחלה צופה פני עתיד).

באותו זמן, התגוררה עם חשמלאי בשם סרגיי (למשך 4.5 שנים), עד שבשנת 2009 נכנס סרגיי לכלא **"(סבטלנה היא זו שגרמה לו לשבת בכלא)"**, וכשפגש אותה, היא הציעה לו לבוא לדירה בה התגוררה (דירה אותה שכרה יחד עם יורי, שהתברר שהוא מאותה עיר בטשקנט, ממנה בא הנאשם). ומאותו יום, ולמשך כתשעה חודשים, התקרבו הנאשם וסבטלנה **"(התקרבו מבחינת ידידות, ידידים קרובים)"**, עד אפריל 2010 (אחרי יום ההולדת של המנוחה, ביום 18.3.1967), שאז, כשהגיע לבקר אותה, צעקה עליו המנוחה - והוא עזב. זמן קצר לאחר מכן נעצר ע"י המשטרה, כשהשכנים, בעלת הבית וסבטלנה, טענו שזרק בקבוק בירה וכמעט פגע בילד. בעסקת טיעון נדון ל-10 חודשי מאסר והשתחרר בינואר 2011. לאחר שחרורו, נעצר שוב, **"ומסתבר שהיא הגישה תלונה על כך שהתקשרתי אליה והצקתי לה עם הטלפונים"**. לאחר ניהול המשפט **"(עוד הפעם אותם הטרטורים להגיע מאילת לבאר שבע...)"**. אגב, אותה תלונה העלה גם בפנינו לא פעם...), נדון ל-14 חודשי מאסר. בתחילת מרץ 2012, שוחרר, ותחילה לא נפגש עם המנוחה, עד שנתקל בה באיזידור, ו**"אני סלחתי לה על הכל"**, ו**"המשכנו עם ההיכרות האינטימית"**

בינינו. כעבור זמן, שוב עזבה אותו המנוחה לטובת בחור צעיר יותר בשם סרגיי, שגם אותו **"זרקה"** אחרי שנה. בשנת 2013 פגש הנאשם את יורי, שבגללו נעצר בפעם השנייה, והוא היכה את יורי ונעצר שוב כעבור מספר ימים. שוב עשה עסקה והפעם נדון לשנת מאסר (השתחרר ב-11.2.14). את המנוחה פגש הנאשם שוב ב-28 לחודש, כשהלך לקבל כסף בדואר, ו**"היא הייתה מאוד נקיה סבטלנה, ומסודרת, אבל הייתה לה בעיה עם אלוהים ואגרסיביות, בעיה נפשית, היא התחילה לעשן סמים נייס גאי, באנגים. כשהיא הייתה צריכה ממני משהו, היא הייתה מתקשרת אלי ואני הייתי מגיע ועוזר לה..."**. כעבור זמן, עבר להתגורר אצל המנוחה תמורת 1,000₪, והשניים גרו בחצר המקורה, למשך כחודשיים עד האירוע נשוא כתב האישום.

וכך הגיע הנאשם לספר על אירועי חודש דצמבר 2014. הוא סיפר, כי ב-22.12.14 השניים - הוא והמנוחה, משכו את הקצבה שלהם בדואר, והנאשם נתן למנוחה 1,500₪ כדי שתקנה מצרכים. ביחד הלכו לסופר, ערכו קניות, ועשו משלוח הביתה. **"כשהגענו לבית, אני הלכתי לחפש לה נייס גאי וככה זה היה מספר ימים. אח"כ הגיע סשה א מבלרוס, כשהיה מופיע מישהו מהצעירים, היא הייתה עושה אינטריגות"**.

הנאשם הוסיף וסיפר, כי המנוחה נהגה לריב עם השכנה מלמעלה, ואז, יום לפני האירוע, הנאשם פגש במקרה את השכנה ברחוב, משוחחת עם חברה. **"השכנה שאלה אותי, למה היא כל הזמן צועקת עלי ועל הכלב"**, והנאשם הציע לה לשוחח עם המנוחה וציין בפניה, כי **"חוץ מזה סבטלנה חולה, ובזה נגמרה השיחה"**. הנאשם סיפר למנוחה על שיחה זו ו**"כשהיא שמעה שאמרתי לשכנה שהיא חולה, היא התעצבנה ואמרה - אתה בעצמך חולה... וזה היה הטריגר להוציא אותי מהדירה"**. וכך, ב-28 לחודש (כאשר הגיע לדירה ביום 25 או 26 לדצמבר), מצא עצמו הנאשם שוב ללא מקום מגורים. אולם, למרות כל זאת, התקשרה אליו המנוחה **"או שאני באתי"** בלא שהתקשרה אליו, והמנוחה ביקשה ממנו ללכת אתה לקניון האדום, כי **"ככל הנראה הגיע מכתב והיא קיבלה עמידר"**. ואכן, השניים הלכו יחדיו, והתברר שהמנוחה אמנם קיבלה דירה בבאר שבע.

הנאשם חוזר ומתאר את אירועי יום האירוע ומציין, כי **"אני לא זוכר אם היא התקשרה או שבאתי"**; כי הלך לקנות שתיה מהחנות של אלק ובהקפה; כי השלושה ישבו בבית ושתו בחצר (בחדר בו ישן עם המנוחה); כי הלך בסביבות השעה 12:00 לחפש לה נייס גאי (**"כי ראיתי שהשתייה עושה לה רע"**); כי כשיצא מהבית שתה בעיר (**"איפה שגל-גל"**), וגם חיפש נייס גאי (**"לא חיפשתי שקית נייס גאי, אני חיפשתי קסטה"**); כשחזר הביתה, צ היה ישן בחדרו והמנוחה ישנה על המיטה. הוא ישב לשתות ליד השולחן שהיה ליד המיטה (**"אני שתיתי שתי כוסות ועישנתי"**), עד שהמנוחה התעוררה. **"היא קמה מסטולית וכועסת. היא התחילה לפגוע באגו הגברי שלי, אבל כל אלה היו רק מילים... היא לקחה סכין מטבח שהיה על השולחן שישבתי לידו, איפה שהיה הבקבוק... היא קמה, אחזה בסכין, ורצתה לדקור אותי. זה היה כמה שניות, עצרתי אותה, תפסתי לה את הסכין, נתתי לה כמה מכות עם הסכין ודחפתי אותה למיטה. כל עוד אלו היו מילים באוויר, אבל היא ניסתה לעשות מעשה. המחשבות התבלבלו ובאותו הרגע היו לי מחשבות להציל את חיי. קרב על חיי"**. הנאשם הדגים כיצד לקח את הסכין מידי המנוחה וכיצד דקר אותה - ואז דחף אותה למיטה; עלה למעלה ושטף את הסכין בכיור, ניגב את הסכין במגבת, ושם אותו בכיס של הג'ינס; ויצא מהדירה. בדרכו לכיור, ראה בזווית העין את צ שוכב במיטתו והניח שהוא ישן. כשנשאל איך הגיע דנ"א שלו לציפורניים של המנוחה, השיב ש**"סבטלנה שרטה אותי כשלקחתי את הסכין"** (והראה את השריטה לחוקר). הנאשם הוסיף, כי כשיצא מהבית שוטט באילת; בדרכו הגיע לביתו של קוסטה חברו, שלא היה בבית, אך אשתו הסכימה להטעין עבורו את הפלאפון שלו. דקות ספורות לאחר מכן - עזב, והמשיך להסתובב ולשתות; כשהיה בטיילת, ראה שוטר עומד ליד דימה הצייר ומדבר אתו, ולאחר מכן, כשניגש לדימה וזה אמר לו, שהשוטר חיפש אותו; **"שמתי את**

הקפוצ'ון על הראש... עברתי ליד השוטר והלכתי שם מתחת לבית מלון... בסביבות 22:30 - 23:40, פגש את מקסים וסרגיי, והשלושה שתו ביחד, ולאחר מכן נכנסו למקלט, **"שם אמרתי למקסים שעשיתי משהו לא טוב..."**.

כשנשאל מדוע בעימות עם צ לא אמר שהוא מכיר אותו, השיב הנאשם - **"כי מבחינתי להגיד שאני מכיר אותו זה להלשין"**. לכן, ככל הנראה, גם הכחיש שחיפש את פבל, אבל כשמציגים לו את הודעות הטקסט ששלח אליו - הודה שחיפש אותו, אך לא עלה בידו לדבר עמו, כי פבל היה בחדר כושר.

במהלך החקירה הוצגו לנאשם הסרטונים שנאספו עד אז, והוא זיהה עצמו יוצא מבית המנוחה בשעה 15:11 (לחפש נייס גאי); ולמרות שמדובר באותה דמות שחזרה לבית בשעה 17:27 - לא היה בטוח שזה הוא. יחד עם זאת, זיהה עצמו יוצא שוב מהדירה (לאחר המעשה) בשעה 17:56 (או 17:46, בהתאם למופיע בסרטון).

בסיום החקירה, שוב נשאל באשר לסיבה שהביאה אותו לשנות את גרסתו, והנאשם טען, כי **"לא רציתי בכלל לדבר על זה. היה פחד ממה שקרה. אני בוכה בעצמי. אני סלחתי לה על הכל, כאשר היא קפצה עלי עם הסכין, כבר לא הייתה ברירה"**.

51. **בתאריך 26.1.15**, בשעה 10:45 **יצאו מספר חוקרים עם הנאשם לבית העלמין באילת. החוקר שמואל אשכנזי ציין בדו"ח שרשם על כך (ת/47), כי לקחו את הנאשם "אל קברה של המנוחה, וזאת בהמשך לחקירתו מיום 25.1.15. הגענו למקום ואני ניגשתי ביחד עם החשוד אל קברה של המנוחה והראיתי לו היכן היא קבורה. החשוד התחיל לבכות והדליק סיגריה. לאחר מכן נתתי לו את הסידור שהבאנו אתנו על מנת שיוכל לומר קדיש על קברה, וזאת בהתאם לבקשתו. לאחר שנתתי לו את הסידור, התרחקנו ממנו מספר מטרים על מנת לתת לו להתייחד עם עצמו, תוך שאני שומר על קשר עין רציף עמו"**. כשסיים להתפלל, החזיר את הסידור לשוטר **"ואז כרע החשוד על ברכיו והחל בוכה... וראיתי כי הוא מזיז את שפתיו בשקט ובוכה"**, תוך שאמר משהו למנוחה. כשנשאל על כך - אמר שמדובר בדברים אישיים, והוסיף שכואב לו.

52. **בתאריך 6.2.15**, בשעה 15:27, שוב נחקר הנאשם (ע"י החוקר שמואל אשכנזי ובתרגומה של אילנה אלדן. ת/38 - אמרה; ת/38א - דיסק; ת/38ב - תמליל) לאחר ששוחח עם סנגורו אסי לוי, והוא חזר על הדברים שכבר מסר. בין היתר ציין הנאשם, כי **"אני לא יודע לדבר רע על בנאדם מת. אני הייתי בבית הקברות, ליד הקבר שלה אמרתי קדיש... אני ביקשתי מהשופטת אחרי 40 יום, ביום המשפט, אני רוצה לקרוא קדיש עליה"**. אח"כ ציין, שאמר עליה קדיש גם אחרי 20 יום בחדרו שבמעצר.

בחקירה זו שוב סיפר הנאשם איך נפגש עם המנוחה ליד הדואר כדי להוציא את הקצבה (הנאשם שמר למנוחה על התור, כי חזרה הביתה להביא מסמכים ששכחה), ממנה נתן לה ₪ 1,500 תמורת השכירות, מים ואוכל; אישר כי משך באותו יום, את כל הכסף שהיה לו בחשבון (₪ 2,236), לפי דפי החשבון שהוצגו לו; ותיאר שוב, איך חזר הביתה אחרי שהלך להביא נייס גאי למנוחה, איך מצא אותה ישנה בחדר, כשאי ישב ושתה את שאריות השתייה החריפה מהבוקר (כשתי כוסות) ועישן סיגריה, איך המנוחה התעוררה וכעסה עליו כשביקש החזר של הכסף שנתן לה, איך צעקה ונטלה סכין שהייתה על השולחן, ואז **"אלוהים שומע אותי, אני לקחתי לה סכין, ואז עשיתי לה ככה (החשוד מדגים צורת דקירה)"**. בתחילה היו רק דיבורים ביניהם, ו"מילים זה סתם באוויר, כשהיא עשתה מעשה ולקחה את הסכין וניסתה לפגוע, זה מעשה, אלוהים פתח ראש, אתה לא יודע איך זה עובד. אתה נותן מכה, לוקח את הסכין,

ונתן כמה מכות, אתה לא יודע איך זה. אני נתתי לה כמה מכות, ואז הדפתי אותה, רצתי לבית וניקיתי את הסכין וייבשתי אותה. היו לי הרבה מחשבות בראש, זה דבר שקורה פעם אחת בחיים ואתה לא מבין מה עובר לך, מי דחף אותך למעשה". לדבריו, כשנטלה את הסכין וניסתה לדקור אותו - היה השולחן הקטן ביניהם, וציון, כי החליט לראשונה לספר מה קרה "כשאלוהים אמר לי ממה אתה פוחד". בשלב זה של החקירה, חש הנאשם כי אין לחוקר כבוד אליו, והפסיק לשחק עמו פעולה.

53. גם ביום 7.2.15 נחקר הנאשם (בשעה 18:57), שוב ע"י החוקר שמואל אשכנזי (בסיוע המתורגמנית אילנה אלדן ובנוכחות החוקר בני לירון. ת/39 - האמרה; ת/39א - דיסק; ת/39ב - תמליל) ושוב נערכת החקירה לאחר שיחה של הנאשם עם סנגורו אסי לוי.

גם הפעם חזר הנאשם על סיפור דקירתה של המנוחה, וכאשר נשאל מדוע לא עזב את הדירה כשהחלה לצעוק עליו, ענה ש"דבר ראשון, הייתי מופתע, דבר שני - הייתי שיכור". עוד הוסיף הנאשם, כי כאשר המנוחה נטלה את הסכין, המרחק ביניהם היה "לא יותר ממטר", וכשנשאל, אם יכול היה להתחמק ממנה, ענה, ש"באותו הרגע הייתה לי מחשבה אחת כשהיא הרימה את הסכין אני עמדתי. מתי אתה רואה שהיא באה לדקור אותך ככה (החשוד משתולל ומראה את תנועת חטיפת הסכין)", והוסיף, שוב לשאלת החוקר, שבאותו רגע לא חשב לברוח משם ("באותו הרגע אתה לא חושב על זה. איזה אופציה. אצלנו ברוסיה לסובב את הגב זאת אומרת לקבל סכין בגב. אם אתה מנסה לברוח, באותו הרגע אתה מקבל מכה או בגב או בצד. כשיש לך דבר כזה, אתה לא חושב על זה").

גם כשהחוקר עימת את הנאשם עם הממצאים בזירה לפיהם, לא היו התזות של דם בחדר וכי נראה שנדקרה בהיותה שוכבת במיטה, דבק הנאשם בגרסתו לפיה דחף את המנוחה למיטה לאחר שדקר אותה בהיותה עומדת.

54. בתאריך 9.2.15 שוב בוצעה חקירה לנאשם (חקירה שכונתה "תשאל", אך מדובר בחקירה לכל דבר - ת/14) במהלכה חזר הנאשם על הדברים שכבר מסר, ומהדברים עולה באופן חד וברור, שהנאשם מודע לכל שלב ושלב במעשיו ולכל שלב ושלב בחקירותיו.

בין היתר סיפר הנאשם על השינוי בגרסתו שחל לאחר שפגש את קורמן ביום ה-22 למעצרו. כך, סיפר הנאשם, כי שיחתו הראשונה עם קורמן הייתה שיחת חולין ולא כללה דיבורים על הרצח; כי רק למחרת, כשנסעו למפרץ השמש, קורמן הסביר לו, שיש חיים לאחר המעשים שעשה, שיוכל לחיות בכלא, ושיש מצבור ראיות משמעותי נגדו; וכי בחר לספר את מה שעשה למנוחה, היינו - שדקר אותה על רקע מילות הגנאי שהשמיעה כלפיו ולאחר שהרימה את הסכין וחש שהיא מאיימת עליו, בעקבות שיחה זו. הנאשם הוסיף, כי המידע שמסר לחוקרים נמסר על רקע הכבוד שהחוקרים גילו כלפיו.

(ר' גם תמלול "השיחה" שערך אייל מימון עם הנאשם באותו היום - ת/6, במהלכה חזר הנאשם על הדברים שכבר מסר - הן לגבי הפגישה עם דימה בטיילת לאחר מעשה; הן לגבי הסכין באמצעותה דקר את המנוחה; הן לגבי הכוח הרב שהשתמש בו במהלך דקירת המנוחה; הן לגבי חיפוש אחר ניס גאי; הן לגבי הדברים שאמר למקסים וסרגיי - "אני

אמרתי שאני זה דקרתי שם משהו; הן לגבי מציאת הדם על הקפוצ'ון שלבש; הן לגבי כך, שהפעם האחרונה שהמנוחה דיברה היה כשדחף אותה למיטה; והן לגבי בקשת הסליחה "על הסידור".

55. **החל מתאריך 10.2.15** נחקר הנאשם בכל הנוגע לאירועי האישום השני, אך הנאשם הוסיף גם פרטים שעניינם האישום הראשון, ובהם לא חידש מעבר לאמור לעיל. החקירה האחרונה שעניינה האישום הראשון בלבד נערכה **בתאריך 24.2.15** בשעה 07:47 (ת/12 אמרה, ת/12א - דיסק אין תמליל), ובמהלכה עומת עם הממצאים הפורנזיים, מהם מסתמן כי המנוחה נדקרה כשכבר שכבה במיטתה; הנאשם, יש לומר דבק בגרסתו. בשל חשיבות הדברים, עיקריהם יובאו כלשונם:

"ש. ספר לי שוב פעם כיצד רצחת את סבטלנה וורביוב?"

ת. אני לא ידעתי אם רצחתי או לא רצחתי היא רצתה לפגוע בי.

ש. תאר לי כיצד תקפת אותה?"

ת. לא תקפתי אותה זאת היא היא קיללה כאשר התעוררה אני רציתי לדבר איתה להרגיע אותה היא לקחה סכין שלקחה מהשולחן, אני לא יודע אם רצתה לפגוע או לא, היא עשתה תנועה עם היד והסכין לכיוון שלי, באותה שנייה ישנה מחשבה להגנה עצמית, אין אפילו רבע שנייה למחשבה, איך אני יכול להסביר את ההרגשה הזאת מי שיספר לך הוא ישקר, היא עובדת עם השטן.

ש. מה היא כוונתך שאתה לא יודע אם רצתה לפגוע בך או לא, מה היא עשתה?"

ת. תנועה עם הסכין לכיוון הגוף שלי זה לא מילים, שמעתי גם רע וגם טוב. זאת הייתה תנועה, מעשה (מראה עם ידו אחיזה של סכין). באותו רגע חשבתי על להגן על עצמי, ההגנה העצמית היא מופעלת מיידית, אתה רוצה לחיות?"

ש. מה היא אמרה לך באותו זמן?"

ת. היא לקחה את הסכין מהשולחן וזה היה עניין של שנייה מומנט, לפני כן היא קיללה.

ש. למה היא קיללה אותך?"

ת. אני יודע את הראש שלה היא מסטולה.

ש. מה היא אמרה לך? מה ביקשה ממך?"

ת. לך תזדיין יא בן זונה.

ש. היא לא ביקשה ממך דבר מה באותו זמן?"

ת. מה היא יכולה לבקש ממני, היא אמרה לך החוצה, אני אמרתי לה תחזיר את הכסף.

ש. למה היא ביקשה ממך לצאת החוצה?"

ת. תשאל אותה.

ש. כשהיא קמה לעברך היא עמדה ליד המיטה או ליד השולחן, השולחן הפריד ביניכם?"

ת. רק הפינה של השולחן, השולחן הוא בגובה של הברך, זה שולחן נמוך, מה אתה חושב שהשולחן הפריע לה לפגוע בי. בני שאל אותי אם אני יכולתי לברוח באותו זמן, מאיפה אני יודע אם אני הייתי

מסתובב היא יכלה לדקור אותי בצד כשאני מסתובב לצאת...

ש. באותו זמן שאתה בדירה וסבטלנה ישנה מה אתה עושה?

ת. אני יושב ושותה, מה אתה רוצה לרשום שאני רצחתי אותה בזמן שהיא ישנה?" (עמ' 2 ש' 31-32).

בהמשך החקירה נשאל הנאשם אם הסתובב בדירה לפני שהמנוחה התעוררה, והשיב ש"לא. אני ישבתי בחצר, המתנתי שתייתי ועישנתי, המתנתי עד שהיא תתעורר על מנת לדבר איתה, למה אני הייתי צריך להסתובב בבית, אני מכיר את הבית..".

בניסיונות החוקר לברר את תכלית המתנתו של הנאשם לשיחה עם המנוחה השיב, כי הדבר נועד להבהיר את מקור השגת הכסף לשכר הדירה שחב לה.

בחקירה זו גם עומת הנאשם עם האפשרות, כי בעת שאכלו ושתו בבוקר כלל לא הייתה סכין על השולחן בסלון, והנאשם השיב לכך, כי "כל זה היה שקר אתה יודע מי רצח אותה זה אלכס, אני רוצה לראות אותו"...

במהלך החקירה המשיך החוקר לברר את מיקומה של המנוחה בעת ביצוע המעשה:

"ש. שאתה דקרת אותה היא עמדה או שכבה?"

ת. מה היא רצתה לפגוע בי שהיא שכבה.

ש. כמה פעמים אתה דקרת אותה כשהיא עמדה?

ת. אני אמרתי לך שאני לא זוכר. אתה יודע כמה פעמים דקרתי אותה עכשיו (מראה פעולה של דקירה עם ידו הימנית ומכאן באה שאלה זו אלי).

ש. לאחר שאתה דקרת אותה מה עשית?

ת. הדפתי אותה. ניקיתי את הסכין ייבשתי אותה הכנסתי אותה למכנס ויצאתי. אני הייתי מבולבל אתה לא יכול לדעת איך אני הרגשתי באותו זמן אני זוכר את ההרגשה...

ש. לאחר שאתה הדפת אותה לאן היא נפלה?

ת. אני לא הסתכלתי רצתי לחדר.

ש. למה רצת לחדר?

ת. כי הסכין הייתה מלאה בדם, יכול להיות שהיא הייתה קמה עוד פעם אני לא יודע אם רצחתי או לא רצחתי.

ש. אז למה רצת לכיוון החדר ולא החוצה מהבית?

ת. איפה אני יכול לנקות ידיים בחוץ?

ש. הידיים שלך היו מלאות בדם?

ת. באותו רגע המחשבות עובדות בצורה כזאת שאתה ללא הגיון...

ש. כתמי הדם שאותרו על המכנס אותו לבשת, באיזה שלב הם נוצרו על המכנס, באיזו סיטואציה הם נוצרו בעת אירוע הדקירה?

ת. אני ראיתי את זה, שמתי לב לזה רק בדירה שאנחנו היינו בה, רק שם אני שמתי לב אני לא יודע מתי ובאיזה זמן של מי הדם, שמתי לב רק שם והחלפתי את הבגדים.

ש. אני אומר לך כי עפ"י ממצאים פורנזיים הוכח, כי כתמי הדם שעל המכנס הינם של המנוחה סבטלנה וורביוב ומי אשר לבש את המכנס והינו התורם העיקרי הינו אתה, דוד יוספוב?

ת. אני לא ידעתי אני ראיתי רק שאני החלפתי את הג'ינס.

ש. אני אומר לך שעפ"י ממצאי מעבדה נידת מי שבחנה את זירת הרצח, הם קבעו כי לא כל הדקירות בוצעו בעת שהמנוחה עמדה חלקם בוצעו בעת ששכבה על המיטה, תגובתך?

ת. לא זה שקר של ביולוגית. זה אחד שנייה אני עשיתי. אין לי מילים להסביר את ההרגשה. מה מהירות המחשבה?

ש. אם אתה היית דוקר אותה בעמידה ועפ"י ממצאי המכון לרפואה משפטית וסימני הדקירות על גופה היה צריך להיות פיזור של דם על הרצפה, בחצר ולא נצפו כתמי דם אלו, כל כתמי הדם וסימני ההשפצה של הדם הינם במיטה ועל הקיר שצמוד למיטה, כלומר שהיא שכבה על המיטה ואז אתה דקרת אותה, תגובתך?

ת. בוא אני יראה לך מה עשיתי תספור כמה שניות זה קודם לא עובר שניה בכלל, אני באתי דקרתי אותה ככה הדפתי אותה מיד למיטה אני לא יודע באיזה צורה היא נפלה כזאת או אחרת איך אני ידע, זה לא נכון מה שאומרים במעבדה, באותו רגע אתה כמו משוגע יכול להיות שהיא זזה במיטה ובגלל זה יש סימני דם חשבתי על זה".

חקירות הנאשם (בעיקר) בנוגע לאישום שני

56. כאמור לעיל, בחקירתו הראשונה כפר הנאשם בכל הקשור לאישום השני - הוא טוען שכלל אינו מכיר את ב; מעולם לא רב עמו; לא פגע בו; ואף לא ראה אחרים שעושים זאת (ת/1). אולם, כשם ששינה גרסתו באשר לאישום הראשון, כך היה גם לגבי האישום השני.

בתאריך 10.2.15 נחקר הנאשם גם על האירועים נשוא האישום השני (ת/8). יצוין, כי בתמליל המתייחס לחקירה זו נרשם "**חקירה מיום 12.2.15**", אולם על הדיסק מופיע התאריך המדויק, והוא 10.2.15. עוד יצוין, כי הנאשם טען, שהוא עייף ממתן אמרות כתובות, ולכן החוקר אייל מימון הסכים שלא לכתוב את הדברים, והחקירה אך מוקלטת, ר' עמ' 5 לתמליל, שורות 24-31).

בחקירה זו, בין היתר, אישר הנאשם, כי הדמות הנצפית "בדיסק הפטיו", כשהיא נכנסת לבית המנוחה בשעה 17:27 - היא דמותו שלו; ואף אישר (אם כי לאחר ניסיונות התחמקות), שאותה דמות הנצפית יוצאת מבית המנוחה בשעה 17:55 - היא דמותו ("**זה מתי שאני יוצא... צ'יק צ'יק מהר...**" עמ' 13 שורה 35 ועד עמ' 14 שורה 13).

אשר לאישום השני סיפר הנאשם, כי נודע לו שמישהו, הוא ב, נתן מכה מאחור לו (הוא הצייר שגם פגש בטיילת לפני רציחת המנוחה) במהלך ריב שהיה ביניהם בערב הקודם. כשניסה לברר אצל ב מדוע נהג כך, ודיבר אליו **"כמו בן אדם לבין אדם"** (עמ' 25 ש' 32), **"מ מניאק, הוא עשה לי פוזה. הוא עושה לי פוזה... בגלל הוא פחד על מה שהוא עושה... הוא אמר: לך מפה"** (עמ' 26 ש' 13-17). ואז, ומכיוון ש**"הוא לא עונה לי יפה, לא על הכבוד"**, היכה אותו הנאשם (עמ' 27 ש' 15-16). לדברי הנאשם, ראה בעיניו של ב את חוסר הכבוד אליו ואת הכוונה שלו להרים ידיים, אבל **"הוא רק חושב רק להתחיל את זה... צ'יק צ'יק קיבל תשובה..."** בדמות מכה אחת באמצעות הסכין שהחזיק, ו**"הוא ברח כמו ארנב"** (עמ' 29 ש' 27 עד עמ' 30 ש' 26). אחרי הדקירה, זרק הנאשם את הסכין והלך לטיילת, ושם, בסביבות השעה 16:30 - 16:45, ראה את ו, שאמר לו שמחפשים אותו, ולכן הסתלק משם.

הנאשם הוסיף וציין, כי את הסכין באמצעותה דקר את ב השליך, אך אינו בטוח היכן; וכי את המנוחה דקר באמצעות סכין אחר (**"סכין של בית של סבטלנה. סכין מטבח"** עמ' 40 ש' 11-32); וכי גם אם הרופא שבדק את הפצעים של המנוחה ושל ב סבר שמדובר באותו סכין, הרי ש**"אין דבר כזה, אתה מבין, אין דבר כזה"** (עמ' 44 ש' 22, וכן עמ' 46 ש' 10-1).

57. **באותו יום 10.2.15** בוצע גם **שחזור** עם הנאשם (ת/7 - השחזור נערך עם החוקר אייל מימון ובסיוע מתורגמנית).

הנאשם הוביל את החוקרים לבניין נטוש בשכונה א' (בנין שכונה ע"י הנאשם בחקירותיו "הבנין של ההומלסים" והמצוי מול לשכת התעסוקה), וברור, שאת הנאשם עניין יותר למצוא את החפצים שהשאיר במקום, מאשר לערוך את השחזור, אך הוא שיתף פעולה.

בתחילת השחזור, תיאר הנאשם גם אירועים הקשורים לאישום הראשון, וכך ציין, כי ישן בבית הנטוש אחרי שהמנוחה גרשה אותו מהבית, אבל בבוקר של ה- 30.12.14 היא התקשרה אליו וביקשה ממנו **"לגשת איתה לקניון האדום, היא קיבלה איזשהם מסמכים"** (עמ' 7 לתמליל השחזור, שורות 3-6). לבקשתה, הלכו שניהם אל הקניון האדום, ובהיותם יחד (כנראה לאחר שחזרו לבית המנוחה), סיפרה המנוחה לנאשם, שהיא רבה עם השכנה שלה (היא **"סבטה השכנה"**). הנאשם סיפר למנוחה, שפגש את השכנה ואמר לה שהמנוחה חולה ולכן **"אי אפשר למצוא שפה משותפת"** איתה (עמ' 8 שורה 4), ועצם התערבותו של הנאשם, הרגיזה את המנוחה, וסשה (צ) שהתגורר אצל המנוחה, צידד בעמדתה (**"הוא עמד לצדה, הסשה הזה"**, שם שורה 23). עוד הוסיף הנאשם, כי בכל פעם שהיו בסביבת המנוחה אנשים צעירים **"היא מתחילה להתחרפן... כשהייתה איתי לבד, אז הכל היה בסדר. כשהיו אנשים אחרים לידה או שהיא הייתה שותה, אז היא הייתה מתהפכת"** (שם, שורות 28-34). לדבריו, ביקש את סליחתה של המנוחה, והלך אל אליק להביא שתייה בהקפה, כדי שיחגגו את קבלת הדירה של המנוחה בבאר שבע. הנאשם נטל מהחנות בקבוק וויסקי רד-לייבל, שתיה נוספת מהמקור וכסף כדי לקנות סיגריות - וכשחזר לבית המנוחה, השלושה שתו יחד. **"אחרי זה, היא שואלת אותי, אם אפשר איפשהו להשיג נייס גאי... היא מאוד מתוחכמת... לא אומרת סתם ככה..."** (עמ' 11, שורות 12-31). צ החל להתקשר לאנשים כדי לחפש נייס גאי, והנאשם יצא מהדירה כדי לחפש את הסם. תוך כדי חיפושים, הגיע הנאשם אל הבית הנטוש, ולקח מעט נייס גאי משם (**"לקחתי לא הרבה נייס גאי... היה למישהו, לא משנה. לא משנה למי..."**, עמ' 13 ש' 7-3). בשלב זה, אירעו האירועים נשוא

האישום השני.

באשר לאירועים נשוא האישום השני, ציין הנאשם במהלך השחזור, כי בערב פגש את ו (שכאמור, הוא צייר ופסל, שהסדנה שלו גם נמצאת באותו בית נטוש), אשר סיפר לו שמישה "הבוכרי, הרביץ לו עם מקל... מאחור", בגב, ללא כל סיבה (תמליל השחזור עמ' 6 ש' 9-1). למחרת, כאשר הגיע למקום לקחת ניס גאי, הבחין בב אשר נכנס לאחד החדרים. הנאשם ציין לגביו, ש"הבן אדם צעיר יותר ממני. יש (לו) פוזה. פוזה של מניאקים... מישה חושב שהוא יותר..." (שם, שורות 32-33). ואז, "לקחתי סכין והלכתי אחריו" (שם, שורה 37) אל החדר הסמוך לחדר בו ישן הנאשם. הסכין הייתה בחדר בו ישן הנאשם, עם כל הציוד שלו, ו"שמתי אותה בכיס... רוצה לדבר איתו" (הכוונה לסכין מטבח "מבריקה, כמו כסף... הידית הייתה בצבע לבן, לבנה קצת אפור ככה, לבן אפור..."), עמ' 14 שורות 19-39). הנאשם, כשהסכין בכיסו, הגיע לחדר בו היה ב, וכאשר ב החל לצאת, שאל אותו הנאשם "למה הרבצת לוולדיק עם המקל מאחורה... אמר לי - מה זה עניינך?... אני אומר לו - תדבר איתי בכבוד, אני מדבר איתך בכבוד..." (עמ' 16 שורה 38 עד עמ' 17 שורה 8). אלא שב החל לקלל את הנאשם, והנאשם שאל אותו "מה אתה בכלל איבדת כל תחושת פחד?" (עמ' 17, שורה 33); הוציא את הסכין מכיסו, ודקר את ב (ר' תנועה המפורטת בתמליל בעמ' 18 שורה 1 ובדיסק בדקה 00:31:53). ב החל לברוח ממנו ("כמו שפן" - שם, שורה 16) "עם כל הפוזה שלו" (שם, שורה 18) והנאשם לא רדף אחריו, אלא יצא מהבניין ובדרך זרק את הסכין. לדברי הנאשם, "התרגזתי על כך שהוא נהג איתי כמו שהוא נהג, בכלל לא דיבר איתי בכבוד" ("הרי דיברתי איתו בכבוד, רציתי להתעניין על מה, למה הם לא התחלקו, הכל מחלקים פה... אני גם בלי בית, הוא גם בלי בית, כולם בלי בית, מה יש לחלוק פה?... קטנות, על דברים קטנים, שפך מים לא שפך מים", עמ' 19 שורה 32 עד עמ' 20 שורה 3).

לשאלות החוקר הוסיף הנאשם, שאינו יודע אם היה לב משהו ביד: "אני לא אסתכל על מישה, לא אכפת לי, אני לא יודע... זה לא מעניין אותי.. דיבר איתי בלי כבוד, באופן מעליב וקיבל, קיבל מה שהוא עשה בעצמו... שלא תהיה לו פוזה ביחס לאחרים פה... מי שגר פה - כאלה בדיוק כמוהו, בלי בית" (עמ' 20 שורות 10-26).

אשר לסכין, הנאשם לא היה מוכן לומר היכן זרק אותה ("זה בשמים תחפש איפשהו שמה בסדר?... הוא שמה, זה בעננים", עמ' 21 שורה 37, עמ' 22 שורה 2), ורק היה מוכן להוסיף, שלא מדובר באותה סכין עמה דקר את המנוחה (הסכין עמה דקר את המנוחה הייתה בבית המנוחה, ואת הסכין עמה דקר את ב - זרק).

כשנשאל, בסיום השחזור, אם יש לו מה להוסיף, ציין הנאשם: "מספיק, אני עייף. אני לא רוצה לדבר על הדבר הזה. קיבל מה שמגיע לו וזהו. זה הכל" (עמ' 23 שורות 38-39).

יצוין, כי בכל הנוגע לשחזור נערך גם מזכר, שעניינו תמלול הפרוטוקול שנרשם תוך כדי השחזור (ת/99 - נערך ע"י משה ניסים ובנוכחות ארז שביט, אלנה אלדן - המתורגמנית, והנאשם), ובו נרשמו אותם פרטים שלאחר מכן תומללו מתוך דיסק השחזור (כמופיע לעיל).

והערה נוספת: עיון בדיסק השחזור מלמד, כי אך ברור שהנאשם חווה את האירועים אותם תיאר, ולא תיאר אירוע שמישהו אחר הכניס לפיו, כפי שניסה לטעון בביהמ"ש. הנאשם מתאר את האירועים לפי סדרם; מדגים את הפעולות שביצע (למשל, מבקש להחליף את מכנסי הטריינינג שלבש במהלך השחזור לג'ינס, כשם שלבש בזמן האירוע, ולו

בשביל להראות היכן ואיך שם את הסכין בכיס הג'ינס; מצביע על המדף שם היה מונח הסכין בטרם נטל אותו לקראת הפגישה עם ב; מראה מהיכן הגיע ומה הדרך שעשה, בין החדרים, עד המפגש עם ב ועוד); מתאר את תחושותיו תוך כדי האירוע; מתאר את פניו של ב במהלך המפגש ביניהם; מתאר את המפגש עם ב ובין היתר את מצבו של ב (שהיה בקריזה והביט בנאשם בכעס - בדקה 27:40 לערך); מדגים את דקירתו של ב; מתאר את בריחתו של ב וכי צרח תוך כדי כך; מתאר את מסלול בריחתו של ב ומסלול הליכתו שלו לאחר שעזב את המקום; והכל, מיוזמתו שלו וללא כל הדרכה שהיא.

58. למחרת, **בתאריך 11.2.15**, שוב נחקר הנאשם (ת/9 - אמרה, ת/9א - דיסק, ת/9ב - תמליל). תחילה נחקר בנוגע לאישום הראשון, ובין היתר גולל הנאשם את נסיבות חיה של המנוחה, יחסיה עם ילדיה ומערכות זוגיות קודמות בחייה, לרבות יחסיו עמה (עמ' 2 ש' 19-39 וכן עמ' 3 ש' 30-42); נחקר על שיחות טלפון שבוצעו למכשיר הטלפון הנייד שלו לאחר שעזב את דירת המנוחה; וגם נשאל על ביקורו בביתו של קונסטנטין.

אשר לאירועים נשוא האישום השני, הוסיף הנאשם ופירט מניעיו לדקירתו את ב:

"ש. מדוע אתה תקפת עם סכין את מ ב?

ת. אני לא אמרתי לך?

ש. אמרת לי ספר לי שוב?

ת. לפני מספר ימים אני סיפרתי לך את הסיפור הזה, אתה אמרת שמגיע לו שהוא מניאק, בוא בלי כבוד עובד, הוא נתן מכה מאחורה לולדיק, אני אמרתי למ למה אתה צריך לחלוק משהו עם מישהו סיפרתי לך את הכל למה שוב פעם אתה שואל. הוא אין לו כבוד לאנשים מבוגרים, שאלתי אותו שיסביר את עצמו למה שעשה את מה שעשה לודים שנתן לו מכה בגב מאחור עם מקל, כולם שם חסרי בית הומלסים, הכל פתוח גרים באותו מקום.

ש. מה מ אמר לך?

ת. מה זה עניין שלך.

ש. הוא קילל אותך?

ת. אני אמרתי לו מה אתה מדבר איתי ככה, תן לי הסבר, אנחנו גרים באותו מקום מחר אתה תיתן לי מכה בראש מאחורה, עשית את זה פעם אחת אולי זה עוד פעם יחזור, הוא אמר לי לך לעזאזל. הוא התחיל להפחיד אותי, זהו תקבל במקום, תקבל במקום זה רבע שניה אולי פחות אחר כך אתה רואה איזה פוזה ארנב מאיפה ברח.

ש. מ הרביץ לך באותו זמן?

ת. הוא לא הספיק, לא הספיק.

ש. היה למ משהו ביד?

ת. אני אפילו לא שמתי לב, לא עשיתי חיפוש, לא צריך זה רבע שניה הוא קיבל אחר כך אני רואה כבוד, איך הוא ברח כל הכבוד איך הוא ברח את כל הכוח שלו איך שהוא ברח. עכשיו מחפשים מה

היה לו ביד או בתחת.

ש. מאיפה לקחת את הסכין שעמה דקרת את מ?

ת. בחדר איפה אני הייתי ישן.

ש. איך נראה הסכין?

ת. סכין מטבח, ידית אפורה לבנה.

ש. איפה דקרת את מ?

ת. אני לא יודע הוא ברח. היה לו פחד בעיניים הוא ברח. באותו רגע הפוזה עפה ממנו. זה כל הכבוד שלו.

ש. מאיפה ידעת כי לקחו אותו לבית החולים?

ת. אחרי המקרה עם סבטה אני הגעתי לשם, לבית של ההומלסים, צריך לישון, הבחורים שהיו שם, ודים יעקב, מרק - דוד היו כאן שוטרים ומחפשים אותך, אמרו לי, היה שם חשמל והכל רציתי להטעין את הטלפון שם, אז אני ראיתי דם על הג'ינסים, החלפתי את הג'ינס ראיתי דם על הג'ינס, לפני שאני החלפתי בגדים אני שמתי את הטלפון בטעינה, אמרו לי שהוא היה בבית חולים, החלפתי את הג'ינס דיברתי חצי דקה, שאלתי מי הגיע, אמרו לי שהגיעו הרבה שוטרים וחיפשו אותך ויצאתי והלכתי" (עמ' 4-5).

59. **באותו היום**, שוב יצא הנאשם עם חוקרים למבנה הנטוש שברח' רתמים (הוא "בית ההומלסים"), כדי לחפש את מכנסי הג'ינס שלבש כאשר דקר את המנוחה (ר' ת/11 דוח הובלה והצבעה). לדבריו, את חולצתו לא החליף אלא רק את מכנסיו, וזאת לאחר שראה שהם מוכתמים בדם. מכנסי הג'ינס אכן אותרו ונתפסו.

תוך כדי ההובלה ציין הנאשם, כי לאחר שפגע במנוחה, ובמהלך שיטוטיו בעיר, הגיע אל הבית הנטוש, שם נאמר לו, שהמשטרה מחפשת אחריו. הוא התעכב שם כ-5 דקות כדי להטעין את מכשיר הטלפון הנייד שלו, ומיהר לעזוב את המקום.

החוקר אייל מימון הוא זה שתפס את מכנסי הג'ינס, ובמזכר שרשם על כך (ת/10, מיום 11/02/15, בשעה 18:11) ציין, כי "לאחר שהצביע לנו על המכנס ג'ינס אותו לבש בעת אירוע הרצח... תפסתי את מכנס הג'ינס בצבע כחול ועליו אני מבחין בשני כתמי חח"ד על רגל ימין מקדימה, שעל כתמים אלו הצביע דוד יוסיפוב בעת שהוביל אותנו... את המכנס הכנסתי לתוך מעטפה משטרתית...".

עדות הנאשם בבית המשפט

60. הנאשם מסר את עדותו בביהמ"ש בישיבת 26/01/17, ובקצרה ניתן לומר, שבכל הנוגע לאירועי האישום הראשון - חזר על הגרסה האחרונה שמסר במשטרה. בכל הנוגע לאישום השני, התחמק מלתת תשובה ישירה באשר לתוכן הדברים שמסר במשטרה, תוך שכיוון לאפשרות שהדברים אכן נאמרו כדי לרצות את השוטרים.

את עדותו פתח הנאשם בהצהרה פילוסופית על יחסיו עם האל, וכשהתבקש להתמקד באירועים נשוא כתב האישום, סיפר **"באופן כללי"**, כלשונו (עמ' 65, ש' 12), כי חזר להתגורר עם המנוחה, וביום 22.12.14, אחרי שהוציאו כסף מסניף הדואר שם, הוא שילם לה את דמי השכירות (**"שאני אוכל להתגורר שם בחצר. היא איפשרה לי לגור שם. הייתי צריך לתת לה כסף"**).

יוער, כי במהלך הדיונים, ותוך כדי חקירת השוטרים שהוזמנו לביהמ"ש, העלה הנאשם אותה טענה שהעלה כבר כאן, ולפיה **"יש שם"** (בבית הדואר - ר.י.כ.) **מצלמות, ואף אחד לא ראה אותן"** (שם) למרות שדרש שיעשו כן. אולם, כפי שגם ציין השוטר אייל מימון, המצלמות לא נבדקו שכן עניין זה כלל אינו במחלוקת או בליבת האירועים (זו למעשה, הייתה השאלה העיקרית שהנאשם הציג כלפי מימון, תוך שהסביר, שלו צפו בקלטות של הדואר, היו רואים **"כי מדובר בכך שהגברת היא אנטישמית והרגה יותר מבעל אחד בחייה..."**, עמ' 66 לפרוטוקול ישיבת 9.1.17, במהלך חקירתו של אייל מימון). הנאשם במחשבותיו סבר, כי אם יוכיח שנתן למנוחה כסף, ואם יוכיח כי סירבה להחזיר לו את הכסף הנ"ל כששבה וגרשה אותו מביתה, הדבר יהווה צידוק לכעסו עליה, וכמובן שהדברים אינם כמחשבתו.

הנאשם הוסיף וסיפר על שיחת הטלפון שהמנוחה קיבלה ביום 26.12.14, שבעקבותיה **"הגיע בחור בשם סשה צ עם החפצים שלו. והיא בנתה מן תחבולה כזאת והוציאה אותי מהדירה. גרשה אותי מהדירה, סכסוך ומריבה... זה היה מריבה, יותר נכון, מאשר תחבולה... אבל היא לא החזירה לי את הכסף והגעתי לדירה שלה ב-30, ביום 30 לחודש נכנסתי לתוך הדירה..."** (היינו, הגיע לדירה למרות שכבר לא ישן שם, עמ' 65, שורות 16-24). תחילה הלך להביא שתייה (**"בקבוק וויסקי... וקניתי אותו בחנות של אלכס"** עמ' 66, שורה 3), ואז ישבו שלושתם - המנוחה, צ והוא, ושתו יחדיו. בהמשך יצא הנאשם מהדירה, וכשחזר, המנוחה ישנה **"בחדר השינה שלה. אני המתנתי עד שהיא תתעורר, היא התעוררה וראתה אותי, והשאלה שלה הייתה - מה אתה עושה פה?"** (עניתי - ר.י.כ.) **אני צריך לדבר איתך, את צריכה להחזיר לי כסף... היא התחילה לצעוק - לך מפה. ואמרתי לה שתירגע ובואי נדבר. והייתה שאלה - איזה כסף? על השולחן הייתה מונחת סכין מטבח והיא תפסה את הסכין והתחילה להכות אותי ולפצוע אותי ואני ביד אחת, ביד אחת אני הוצאתי לה את הסכין מהיד, ומתוך כעס תפסתי את הסכין ודקרתי אותה, אבל מספר דקירות - אינני זוכר. דחפתי את הגופה על המיטה... דחפתי את הגופה ונכנסתי לסלון. שטפתי את הסכין. ניגבתי אותה במטלית שמנקים את השולחן. במבט צדדי, בעין שמאל, אני ראיתי שסשה עדיין ישן במיטתו ויצאתי מהדירה, זה הכל"** (עמ' 66 שורה 21 עמ' 67 שורה 7). כיוון שמרבית עדותו של הנאשם נמסרה ברוסית (למרות שאין לנו ספק שהעברית שבפיו טובה, וכדי שירגיש נוח וחופשי יותר בעת מסירת העדות), נשאל הנאשם ע"י המותב אם התרגום של המתורגמנית, שהוא נטל את הסכין ומתוך כעס דקר את המנוחה, ותשובתו הייתה **"בזמן הזה - כן... מי לא יכעס? מה זה, אני צריך להיות שמח על הדבר הזה? או בוכה?"** (עמ' 67 ש' 27 עד עמ' 68 ש' 2). עוד ציין הנאשם, שוב לשאלת ביהמ"ש, שלא נפצע כתוצאה מתקיפתה של המנוחה אותו, וזאת לאור כך שהוא מיומן ממנה **"ואלוהים נותן לי גם כוח ומכוון אותי"** (עמ' 67 שורות 12-14). להבנתו, לא הייתה אופציה לא לפעול כפי שפעל, בוודאי שלא יכול היה להתקשר למשטרה, כי אז **"אולי הייתי כבר בקבר מזמן"** (עמ' 68 שורות 3-14).

כאשר הנאשם נשאל מדוע דקר את המנוחה לאחר שנטל ממנה את הסכין וניטרל את הסכנה מכיוונה, השיב: **"תשאל המלך שלמה, הוא יגיד לך תשובה... תשאל אותו... אני לא המלך שלמה... אני 25 חודשים יושב פה, אני חושב על הדבר הזה לא פעם אחת... המלך דוד הרג הרבה אנשים, מי, מי שפט משפט אותו, מי? מי?"** (עמ' 70 ש' 6-21), ומיוזמתו הוסיף, **"אחד דקירה, או עשר דקירות, איך אתה יכול לדעת כמה עשית דקירות בזמן"**

הזה מתי התעצבנתי... כשהוצאתי לה את הסכין מהיד, בוודאי היה מין... מין ניצוץ כזה. זה שתי שניות", והמתורגמנית הוסיפה, שהכוונה ברוסית לכך, שנכנס למצב שלא שלט בעצמו (עמ' 70 ש' 18 עד עמ' 71 ש' 9. ר' אישור הסנגור, דובר הרוסית, לתרגום שם).

אשר לאירוע נשוא האישום השני, הנאשם חזר בו מהגרסה שמסר במשטרה וטען שכלל אינו מכיר את ב. אמנם נכון, הוא עשה "שחזור" של האירוע ("**נסענו למקום האירוע והקליטו את זה, ויש סרט של האירוע**" - עמ' 72 ש' 13), אך ניתן להבין מדבריו שהצילום אינו יותר מהצגה, למרות שאינו אומר זאת בבירור.

61. במהלך חקירתו הנגדית של הנאשם, ניתן היה "לעשות סדר" בסוגיות השונות שעלו תוך כדי מתן העדות ומסירת האמרות במשטרה.

בתחילה נחקר הנאשם באשר **ליחסיו עם המנוחה**, ולדבריו, הכיר אותה מזה כשמונה שנים, ובעבר אף הייתה חברתו, אם כי לא לאורך כל התקופה. ואז, שינה טעמו וטען, כי הקשר "**לא היה זוגי. ככה במשטרה, ככה במשטרה רוצים**", באשר בזמן האירוע - היה רק "**מכר**" שלה (עמ' 74 לפרוטוקול, ש' 12-20).

הנאשם הוסיף, כי התגורר בדירת המנוחה עד שסילקה אותו יומיים לפני האירוע, ועבר להתגורר "שמה, בבנין איפה שההומלסים" ברח' רתמים (עמ' 75 לפרוטוקול, ש' 1). כשעדיין התגורר בבית המנוחה, ישן עמה בחדר שארגנה בחצר הכניסה לבית, בעוד צ' ישן בחדר שבתוך הבית. לאחר שצ' הגיע להתגורר שם, המנוחה "עשתה סכסוך" כדי לגרשו מהבית (כאמור, ב-29 לחודש דצמבר).

62. אשר **ללו"ז האירועים** ביום האירוע העיד הנאשם, כי הגיע לבית המנוחה, כי "**היא התקשרה**" (עמ' 76 לפרוטוקול ש' 9). אולם, כשעומת עם העובדה לפיה אין שיחה יוצאת באותו יום מהטלפון של המנוחה לזה שלו עפ"י פלטי השיחות, תיקן תשובתו וענה ש"**אלכס** (הוא צ' - ר.י.כ) **קורא לי**" לבקשתה (שם, עמ' 22).

הוא הגיע לבית המנוחה בערך **בשעה 10:30** ויצא בסביבות **השעה 11:00**, יחד עם צ', כדי להביא וויסקי מהחנות ("**אני לוקח בחוב. אני חותם לו**", שם, ש' 15). לאחר ששבו אל הבית, ישבו השלושה סביב השולחן שבחדר המאולתר בחצר הבית, ושמו. הנאשם העיד, כי שב ויצא מהדירה בסביבות **השעה 15:00** כדי לחפש נייס גאי עבור המנוחה ולבקשתה, ואף אישר, כי נצפה במצלמות האבטחה שבחניה הצמודה לבית - ביציאתו משם. הנאשם אמנם לא זכר את השעות במדויק, אך "אינו מתווכח" עם מה שרואים במצלמות האבטחה (עמ' 80-81 לפרוטוקול. שם גם אישר את זווית הצילום - ת/108), ולשם כך הוצג לו הסרטון מ"דיסק הפטיו" לפיו **בשעה 15:11** רואים דמות יוצאת מבית המנוחה, והוא טען, ש"אולי" מדובר בו (עמ' 83 לפרוטוקול ש' 6). רק לאחר שאיפשרו לנאשם להתקרב למסך המחשב ולצפות בסרטון פעם נוספת, אישר ש"**הלכתי על הדרך ככה, משהו, לוס אנג'לס איזידור**" (עמ' 84 לפרוטוקול ש' 9).

הנאשם, הוסיף והעיד, כי בין המקומות בהם חיפש את הנייס גאי, הוא גם הגיע לבית הניטוש "בו מתגוררים ההומלסים" (פירוט להלן - באשר לאירועי האישום השני). לאחר דין ודברים שהיו לו עם ב, עזב את הבית הניטוש שברח' רתמים והגיע אל הטיילת, שם ראה את ו' הצייר משוחח עם שוטר ("**כן, במרחק של 5 מטרים הוא עמד...**", עמ' 96 לפרוטוקול ש' 11). לאחר שהשוטר הלך, ו' אמר לו, שהשוטר חיפש אותו ("**והוא אמר - באו לקחת את נשמתך**" שם,

ש' 13), והנאשם פנה והלך משם (אגב, עפ"י דו"ח השוטר אבי מלכה, דווקא כן פגש את הנאשם בטיילת, וזאת בסביבות **השעה 16:35**. הנאשם לעומת זאת, טען ש"אני בורח. הוא לא ראה אותי. אני לא בורח, אני הולך ככה לאט לאט...". עמ' 97, ש' 24).

בסביבות **השעה 17:21**, התקשרה אליו המנוחה מהטלפון הנייח שבביתה, והנאשם טען שהתקשרה כדי לבדוק מה עם הנייס-גאי שהבטיח לה. הנאשם לא זכר לאן הלך לאחר מכן, ואף לא היה מוכן לספר ממי קיבל את הנייס-גאי, אך אישר שהגיע לבית המנוחה **בשעה 17:27** - כפי שתועד במצלמות האבטחה (אמנם תחילה טען, שהדמות המופיעה בסרטון אינה שלו, אולם אין ספק שמדובר באותה דמות שצולמה יוצאת מהבית זמן מה קודם לכן, כשאז זיהה עצמו בוודאות, וגם הנאשם מבין זאת).

הנאשם הוסיף, כי כאשר הגיע לבית המנוחה - המנוחה ישנה במיטתה, והוא ישב בחדר, שבה מהבוקר שהביא בבוקר, והמתין שתתעורר. לדבריו, ישב מהעבר השני של השולחן, על כיסא פלסטיק כחול (כמופיע בתמונה - ת/107), כאשר השולחן הפריד בינו לבין המנוחה ("בין המיטה והכיסא היה שולחן" - עמ' 101 לפרוטוקול, ש' 16). כשהתעוררה - התעצבנה עליו; ניסתה לדקור אותו; והוא נטל את הסכין מידה ודקר אותה מספר פעמים. הוא ניקה את הסכין ושם אותה בכיסו ואז, אישר כי בהתאם למצולם במצלמות האבטחה עזב את בית המנוחה **בשעה 17:56** והלך לחפש את קונסטנטין (אם כי, כלל לא זכר שעבר בחנותו של זוגט או שביקש ממנו להתקשר עבורו לפבל. עוד אישר הנאשם, כי שלח לפבל הודעה **בשעה 18:14 "פשה, יש לי בעיה, אין שיחות, תתקשר"** - ת/110, וכן ר' דברי הנאשם בעמ' 117 לפרוטוקול, ש' 24). הנאשם אישר שהגיע לבית אשתו של קונסטנטין (שכזכור, עפ"י עדותה, ביקורו היה בסביבות **השעה 19:00**), ועזב את המקום לאחר 4-5 ד' (אחרי שהטעינה עבורו את הטלפון). **בשעה 19:47**, שלח הנאשם הודעה נוספת לפבל ("**פשה, איפה אתה**" - ת/110, וכן עמ' 120 לפרוטוקול ש' 6), כשלדבריו "**הוא חבר טוב, אני עשר שנים מכיר אותו**" (שם, ש' 12-18); **ובשעה 20:20** ביקש מיאן זוגט שיתקשר אף הוא לפבל עבורו (ר' בעניין הלוי"ז אישור של הנאשם לעדותו של פבל. אגב, כזכור, פבל עצמו טען שאינו חבר של הנאשם). עפ"י דברי הנאשם, **בשעה 20:30** הגיע לבית הניטוש שברח' רתמים ושם החליף את מכנסיו, כי "**היה שם דם**" (עמ' 121 לפרוטוקול ש' 23), אך עזב במהרה לאחר שנאמר לו, שהמשטרה מחפשת אותו (הנאשם אישר שמע זאת בבית הניטוש מו - עמ' 122 לפרוטוקול, שם 11-13). אז הגיע הנאשם למרכז אופיר ופגש את סרגיי ומקסים, ו"**אמרתי להם אולי משהו מת...**" (עמ' 122 לפרוטוקול, שם 20). במרכז אופיר ישב הנאשם, עפ"י עדותו, עם סרגיי ומקסים, ושתו בירה, וכשירדו למקלט שבמקום, הגיעה המשטרה ועצרה אותו. יצוין, כי הנאשם אישר שביקש לישון במקלט, כיוון שפחד שייעצר אם יישן בבית שברח' רתמים (עמ' 125, ש' 12-13).

63. אשר לשאלה אם היה סכין על השולחן בחדרה של המנוחה, טען הנאשם שהסכין היה מונח על השולחן עוד משעות הבוקר (הגם שלא אמר זאת באף אחת מחקירותיו), בזמן שאכלו נקניק (תחילה אמר "נקניקיות" - אך תיקן דבריו - עמ' 80 לפרוטוקול).

64. היות וטענתו העיקרית של הנאשם הייתה, כי דקר את המנוחה כאקט של הגנה עצמית, הוא נשאל על כל אפשרויות הפעולה האחרות שהיו לו חלף דקירת המנוחה:

* הנאשם טען, כי המנוחה התעצבנה כשראתה אותו, אולם לא היה בפיו הסבר לקושיה, מדוע תתעצבן אם היא

זו שביקשה ממנו שיביא לה נייס גאי ("היא שותה ויסקי... יושנת, אני בא - היא יושנת. למה, אני לא יודע ממה [התעצבנה - ר.י.כ.] - עמ' 102 לפרוטוקול ש' 2-1). הנאשם הוסיף, כי כאשר המנוחה התעוררה "היא אומרת - מה אתה פה?... אני אמרתי לה שאני הבאתי לה את הסם, את הנייס... אמרתי לה - הבאתי לך את הנייס גאי... והיא התחילה לקלל אותי במילים גסות... היא קמה..." (עמ' 102 ש' 8 עד עמ' 103 ש' 13), והוסיף ושרטט את מסלול הליכתה לקראתו (על גבי התמונה ת/107). לדבריו, הוא נשאר לשבת על הכיסא הכחול; והמנוחה קמה מהמיטה, הלכה מסביב לשולחן והגיעה אליו (ר' גם שרטוט שהכין בעניין זה - ת/109).

* הנאשם טען, כי ישב סמוך מאוד לדלת הכניסה לחדר, ולכן נשאל מדוע לא יצא מהדירה ברגע שראה את המנוחה מתקרבת אליו עם סכין בידה, וניתן להבין מתשובתו שכלל לא חשב על אפשרות זו (עמ' 105 לפרוטוקול).

* לדברי הנאשם, כשהמנוחה התקרבה אליו בכעס, עם הסכין בידה, הוא חילץ את הסכין מידה, והיא תפסה אותו "מתי אני לקחתי סכין מיד שלה" בשתי שניות דקר אותה (עמ' 105 לפרוטוקול, ש' 21 וש' 24) כאשר לפרוטוקול ציינו ש"הנאשם מדגים תנועות דקירה", ביד ימין (בעמ' 106 לפרוטוקול, אף ציינו שחבל שאין מצלמה שתתעד את תנועותיו של הנאשם, וכי "יש את זה גם בסרטון. הנאשם מדגים מספר רב של דקירות... בעוצמה רבה ביותר... בדומה למה שראינו בסרטון שקשור למ... אבל הרבה פעמים ובעוצמה" שם שורות 4-11). תשובה לשאלה כיצד דקירות רבות מתיישבות עם טענה של הגנה עצמית - לא ניתנה.

* לטענת הנאשם, לאחר הדקירות - דחף את המנוחה למיטה, ולכן נשאל, איך הגיעה למיטה אם שולחן הפריד בינו לבין המיטה, והנאשם השיב ש"מתי נותן מכות - היא הולכת אחורה... אחר כך דוחף, והולך... אני דוחף, וזהו... דוחף אותה, ולא מביט עליה יותר" (עמ' 106 לפרוטוקול, ש' 24, עמ' 107 לפרוטוקול, ש' 9). הנאשם העיד, כי לא המשיך לדקור את המנוחה לאחר שנפלה על המיטה, אלא הלך לשטוף את הסכין.

* היות ולא נמצא דם כלל על רצפת החדר, נשאל הנאשם איך יתכן שדקר את המנוחה במקום בו הוא טוען שעשה זאת ולא במיטה, שם היה ריכוז גדול של דם, והנאשם השיב, ש"אולי, אולי לא יודעים, אולי אני אומר לך, דם לא יורד בשנייה או שתי שניות אחר כך" (עמ' 110 לפרוטוקול, ש' 18-19).

* היות והמנוחה נדקרה גם בישוב וגם מקדימה, נשאל הנאשם - איך יתכן שנדקרה בישוב אם הלכה אחורה כטענתו, כשדחף אותה לכיוון המיטה מהצד האחר של השולחן, ותשובתו הייתה ש"הגוף מתגונן על עצמו ומתנועע" ואף יתכן שהסתובבה, כי "זה מאבק יכול להיות, מה אני זוכר את זה? זה מאבק..." (עמ' 110 לפרוטוקול, ש' 24). יחד עם זאת, כזכור, לא נמצאו על המנוחה פצעי התגוננות, ולגבי השריטה בידו של הנאשם, הוא טען רק ש"אולי" נגרמה מהמנוחה (עמ' 129 לפרוטוקול, ש' 2-3).

* הנאשם נשאל כיצד הגיעו התזות של דם על הסדין שהיה על הקיר מעל המיטה, אם המנוחה נדקרה ליד השולחן, ותשובתו הייתה - "איך אני יודע? תשאל אלוהים" (עמ' 111 לפרוטוקול, ש' 18-20).

* הנאשם נשאל, איך גרסתו מסתדרת עם החתכים שנמצאו בשמיכת המנוחה, ותשובתו הייתה, שוב: **"איך אני יודע?"** (עמ' 112 לפרוטוקול, ש' 8). גם כאשר ביהמ"ש דרש לקבל תשובה, והוצגה האפשרות שמא דקר את המנוחה בהיותה במיטה - שוב התרגז הנאשם וטען לקונספירציה ש"גם בית המשפט אומרת מה כתוב שם במשטרה" (שם, ש' 16), וגם העלה את האפשרות, שאולי השמיכה כבר הייתה קרועה, כי **"זה לא שמיכה חדשה"**. הנאשם הוסיף, ש**"אולי, האדם שהתקשר בעשר בלילה, מה הוא עשה שם? אולי הוא ניגב את הטיפות דם שהיו על הרצפה, מאיפה אני יודע?!"** (עמ' 113 לפרוטוקול, ש' 9-11).

* עוד נשאל הנאשם כיצד קרה, שהכוסות בהן השתמשו לאורך היום ושאר כלי האוכל, נשארו על השולחן ושום דבר לא נפל, למרות הטענה שהמנוחה נדחפה מצד אחד של השולחן אל המיטה, ותשובת הנאשם הייתה, שהמאבק היה ליד השולחן (**"מה היה צריך ליפול? זה היה ליד השולחן..."**, עמ' 114 לפרוטוקול, ש' 12), הגם שאף העלה את האפשרות שמישהו סידר את השולחן (ואם כי אינו זוכר אם הכלים נפלו מהשולחן: **"מאיפה אני זוכר - כן נפלו לא נפלו. נגעו לא נגעו..."** שם, ש' 14).

* מהתמונות - נראית המנוחה קטנה, רזה וצנומה ועל כך העידו גם עדים רבים נוספים, ולכן נשאל הנאשם, מדוע חשש ממנה ומדוע ראה במאבק עמה את מאבק על חייו, והשיב: **"איך את יודעת? את נכנסת לשם? ... את לא מכירה את האנטישמית הזאת, את לא יודעת מי היא, איך היא. חזקה לא חזקה. כמה מחשבות יש לה. איך היא אוהבת את היהודים"** (שם, ש' 21-27).

* לאור גרסת ההגנה העצמית נשאל הנאשם גם מדוע ברח מהמקום ולא התקשר למשטרה, ולדבריו - פשוט **"לא אוהבים משטרה"** (עמ' 116 לפרוטוקול, ש' 27).

65. בכל הנוגע לאישום השני העיד הנאשם בחקירתו הנגדית, כי כאשר הלך לחפש נייס גאי, חיפש בהרבה מקומות כדי שיתנו לו בחוב (**"אני יכול לקחת. זה בן אדם שמכירים אותו ומאמינים במילה שלו"**, עמ' 84 לפרוטוקול, ש' 27; וכן- **"הרבה מקומות יש מאיפה יש מישהו ואת לא יכול... ככה... בא שיתן לך"**, עמ' 85 לפרוטוקול, ש' 25-26). בין המקומות אליהם הגיע בחיפושיו - היה הבית הנטוש שברח' רתמים, שם מתגוררים הומלסים. על רקע טענת הנאשם בחקירתו הראשית, כי השחזור היה אך כדי לרצות את המשטרה - הוצג לו השחזור (ת/7, מיום 10.2.15) והנאשם לא חזר בו ממה שנאמר על ידו שם.

לאחר הצפייה בשחזור, אישר הנאשם שהציג לשוטרים את החדר בו התגורר ואשר ממנו נטל סכין (**"חדר איפה אני ישן בלילה... אני לוקח בחדר סכין שמה..."** עמ' 87 לפרוטוקול, שורות 7 ו-9); אישר, שלילה קודם ו סיפר לו שמישהו (הוא ב) רב אתו, ש**"הוא נתן לו מכה מאחורה עם מקל... מ נתן מכה לוו"** (עמ' 88 לפרוטוקול, ש' 3 ו-5); וגם אישר שבמשטרה סיפר, שביום האירוע, כשהגיע לבניין הנטוש, ניסה לברר מדוע ב הכה את ו. יחד עם זאת, טען ש**"ככה זה היה במשטרה... לרצות את המשטרה..."** (שם, ש' 24-26); וסירב לומר אם הדברים נכונים אם לאו, למרות ניסיונות להביא אותו לתת תשובה חד משמעית ולמרות שהציגו לו את הסרט פעם נוספת והדגישו בפניו שהוא היחיד שמציג ומדבר בסרט. בהמשך, דווקא אישר הנאשם שב דיבר לא יפה אליו (**"נכון, יש לו פוזה... איך הוא מדבר אלי? גם לא יפה, גם זה הוא רוצה לתת לי מכות... על הפחד אין כבוד. אין כבוד על הפחד..."** עמ' 93 לפרוטוקול, ש' 7-19), אבל לדעתו לא צריך **"לעשות סיפור"** מכל המקרה עם מ, שכן **"הוא חי... בשביל מה הסיפור הזה אני**

לא מבין מה צריך? מה צריך עוד?... נגמר הסיפור, זה אחורה. אני צריך לחיות עוד קצת..." (עמ' 95 לפרוטוקול, ש' 4-7).

הנאשם גם הוסיף בעדותו, כי בדרכו מהבנין הנטוש - השליך את הסכין עמה דקר את ב, ובכך, למעשה, אישר את עשיית המעשה ואת נכונות הגרסה שמסר במשטרה ובשחזור ("ש. זרקת אותה כי חששת שיתפסו אותך, נכון? ת. כן" עמ' 98 לפרוטוקול, שורות 7-8).

66. הנאשם נחקר גם באשר לתחושותיו בעקבות מעשיו, ואין יכול היה להמשיך בחייו למרות שדקר את המנוחה והשאיר אותה מדממת במיטתה, והשיב על כך, ש"אתה לא יודע מה קורה לנשמתי, לנשמה שלי... איך אני הרגשתי?... אני לא יכול לספר על ההרגשה שלי. אף אחד לא יכול... איך הייתי צריך להתנהג? לזעוק לכל העולם? לצעוק?... אני עזבתי את ההתרגשויות ואת ההתרגשויות האלה. היא כבר הביאה אותי למצב של התרגשות..." (עמ' 127 לפרוטוקול ש' 26 עד עמ' 128 לפרוטוקול ש' 20).

מצבו הנפשי של הנאשם

67. אין ספק, שהנאשם אינו "אדם רגיל", ובלשון סנגורו, בסיכומיו, מדובר ב"אדם שונה, אולי אף תימהוני" - ועל כך אין מחלוקת. הסנגור, בסיכומיו, הוסיף, כי "דיבורו בעברית הקלוקלת והדלה - מוזר וכולל תכנים דתיים רבים מהולים בדיון במשמעות המילה כבוד ויישומה. לא תמיד האפקט תואם ולא תמיד נצפה הקשר בין השאלות לתשובות, יכול על רקע העברית הדלה, יכול מנסיבות אחרות" (עמ' 1-2 לסיכומים).

אכן, התנהגותו ודיבורו של הנאשם היו, לעיתים קרובות, "מוזרים"; תשובותיו לעיתים פילוסופיות; והקשר הדברים שנאמר, לא תמיד היה ברור למאזין. פעמים רבות, כשנתבקש למקד תשובותיו לנושא עליו נשאל, היה דווקא מרחיק למחוזות רחוקים, שללא ספק נבחרו בקפידה על ידו, ושהיו נוחים לו יותר, במקום להתמודד עם הבעיה שהועמדה לפתחו (למשל, כאשר ביקש לדעת מדוע דוד המלך, במאובחן ממנו, לא הועמד לדין בפני אדם בשר ודם, למרות שהרג רבים ממנו).

בהסכמה, אם כן, נשלח הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית (בישיבת יום 17.7.17, ישיבה שנקבעה לשמיעת סיכומי ההגנה, ובמהלכם התפרץ הנאשם יותר מפעם אחת; סירב להתייחס לשאלות העומדות בפניו; ואף דיבר על האנטישמים שנכנסו למדינת ישראל, וביניהם המנוחה, ועל כך שהם מנצלים את חוקי ישראל), וחוות הדעת הוגשה ביום 6.12.17 (לאחר בדיקות שונות שהפסיכיאטר המחוזי ביקש לבצע ואשר השב"ס נתקל בקשיים לבצען).

חוות הדעת הפסיכיאטרית הוכנה על ידי דר' פרקש הרמן, לאחר שבדק ביום 6.12.17 את הנאשם במרכז לבריאות הנפש בשער מנשה (לאחר שאושפז שם מיום 21.11.17 לצורך הסתכלות).

מחוות הדעת עולה כי הנאשם בן 64, יליד אוזבקיסטן - הסתבך עם החוק כבר מגיל 17, ובהיותו במאסר באוזבקיסטן,

החל להשתמש בסמים ולהרבות בשתיית אלכוהול. עלה ארצה בשנת 1996, והמשיך להשתמש בסמים (קלים) ובאלכוהול. נשפט למאסרים ואף שהה באשפוז פסיכיאטרי עפ"י צו הסתכלות באוגוסט 1999, בעקבותיו נמצא "שמדובר בנרקומן, בעל הפרעת אישיות אנטי סוציאלית וקווים סכיזופיליים. לא היו סימנים למחלת נפש ולא היה זקוק לאשפוז או לטיפול פסיכיאטרי". שוב היה באשפוז עפ"י צו הסתכלות במרץ 2002, בסיומו נמצא, כי "מדובר בבעל אישיות אנטיסוציאלית עם קווים סכיזופיליים. תוארה נטייה פסאודופילוזופיה ומיסטיקה. נמצא גם הפעם, ללא מחלת נפש, אחראי למעשיו ומסוגל לעמוד לדין". מאז שנת 2002, טופל במרפאת מילה באילת באופן לא סדיר, ואובחן "כלוקה בהפרעת אישיות אנטיסוציאלית, שימוש בסמים ובפגישות הראשונות כלוקה בהפרעת הסתגלות. לאחר מעשי הרצח והחבלה בכוונה מחמירה בהם מואשם, נבדק על ידי דר' מרגולין ב-4.1.15, טען שלא זוכר פרטים. הבודק מצא שהנבדק ללא תסמינים פסיכויים ובסיכום נכתב, כי מדובר בבעל הפרעת אישיות אנטיסוציאלית ושימוש בסמים. ב-14.8.17 נבדק על ידי דר' רוני שרף, פסיכיאטר מחוז דרום, ולא אובחן מצב פסיכוי. התרשם, כי בוחן המציאות תקין, לא היה שרוי במצב פסיכוי או אפקטיבי מגורי, וציין, שהנבדק שיתף פעולה באופן חלקי, לכן המליץ על הסתכלות בתנאי אשפוז והובהל לאשפוז כאן...".

ואלה היו ממצאי בדיקתו של הפסיכיאטר:

"... שיתף פעולה ולא התנגד כשהובא לשיחות עם אנשי צוות המחלקה שבדקו אותו. דיבר לעניין. ענה לשאלות. העדיף לקבל תרגום לרוסית כדי להבטיח שמבין את השאלות ומספק תשובה נכונה (לרוב דווקא בחר לענות בעברית והסתבר ששלט בשפה שליטה סבירה), לא ביטא מחשבות שווא, שלל כוונות אובדניות. שידר מצב רוח טוב... יודע לתאר את בעיותיו ולפנות בצורה מותאמת לסגל, לפי צרכיו... התמצא בסביבתו, בזמן ובסיטואציה, זכרונות שמור, הגיב ברגזנות כשנדרש לזוז הצידה והוא עדיין לא סיים את תפילתו. השתלח בעוינות כלפי איש צוות ואיים להרוג אותו... אח"כ הסביר שכעס והוא נוהג להגיב כשלא מכבדים אותו ואת זכויותיו. הקפיד לשתף פעולה במסירת פרטים אודותיו, ולא לפרט על מעשיו המיוחסים לו בכתב האישום. הכחיש את המעשים המיוחסים לו. תאר שמכיר את הנרצחת תקופה ארוכה. סיפר שלמשך כ-8 שנים היו בני זוג ואחר כך לא. היא הייתה נוצרייה, הגיעה לארץ בגלל שבעלה נרצח... היו לה הרבה גברים שחיה איתם. לא מפריע לו, זו לא אישה שלו, אלה היו החיים שלה...".

אשר לאירועים, סיפר לפסיכיאטר אותו סיפור שסיפר בביהמ"ש ובמשטרה עם ניואנסים שונים:

"חסר לה כסף. סגרה איתו הסכם שיגור בחצר. 18 יום גר שמה עד שהגיע עוד גבר, בחור צעיר. היא מצאה סיבה שהוא יצא מהמגורים הללו. היה סכסוך עם השכנה מלמעלה, המנוחה רבה עם שכנתה מלמעלה בגלל הכלב של אותה שכנה. החתולים רצים על הבית. נוצר רעש ומטרד. הנשים רבו ביניהן. הוא התערב לטובת המנוחה ז"ל. היא כעסה למה התערב. הוא השיב, שלא בא לו להמשיך לגור בשכירות, אז דרשה ממנו לאסוף את חפציו ושילך, לא חשוב איפה. כיומיים לפני הרצח הוציאה אותו מהבית. הוא גר בימים האלו במקום אחר, לא מפרט "לא חשוב איפה"... לא זוכר בדיוק מתי הפסיק להיות בן הזוג שלה, בערך לפני 3 שנים לפני הרצח... הכחיש את מעשה הדקירה של הגבר. טוען שהכיר אותו מהעיר, הכרות שטחית, מהרחוב, לא היו חברים. הכחיש שהיה לו סכסוך איתו. על הדקירה מבהיר: "זה לא עניין רפואי, זה עניין של החוקרים". אז למה מאשימים אותו? "ככה יותר נוח להם...".

ואלה היו מסקנות עורך חוות הדעת:

"...כאן, במהלך ההסתכלות, התנהגותו שיקפה אישיות אנטיסוציאלית עם אימפולסיביות ואלימות... בדיקות חוזרות ותצפית עליו שנערך במהלך אשפוזו, שללו פסיכזה להפרעה אפקטיבית מג'ורית. לא מצאתי קריטריונים בעד אישיות סכיזופרנית. כן מדובר בהפרעה דיסוציאלית (אנטי סוציאלית) קשה ומשתמש כרוני בסמים ואלכוהול. בבדיקה נשללה פסיכזה. לקחתי בחשבון מחשבות שווא של בגידה, קנאה או רדיפה. לא היו עדויות בעד קיומן של מחשבות אלה. דיבר לעניין, מאורגן, ידע את משמעות ההליך המשפטי שמתנהל נגדו ומה תפקידי השופט ועורכי הדין. מבין שהתנהגויות המיוחסות לו בכתב האישום מהוות נורמה אסורה. היה שמור מבחינה קוגניטיבית.

סיכום

- * הנבדק לא חולה במחלת נפש במובן המשפטי של המונח;**
- * הנבדק יכול לעמוד לדין ולעקוב אחר הליכי המשפט;**
- * בעת ביצוע המעשים המיוחסים לו, ידע להבדיל בין טוב לרע ובין מותר לאסור. אחראי על מעשיו;**
- * לא זקוק לאשפוז פסיכיאטרי."**

משכך, הוסכם על דעת הכל, כי הנאשם כשיר לעמוד לדין והיה אחראי למעשיו, הגם שמדובר באדם תימהוני **"עם נטייה לפסאודופילוזופיה ומיסטיקה"** והפרעה אישיותית.

מסקנות - הפן העובדתי

68. למעשה, אין מחלוקת של ממש באשר לעובדות הקשורות לשני האישומים, פרט להסברים שהנאשם נתן למעשיו וטענתו באשר להתנהלות שקדמה לדקירה (היינו שהמנוחה התרוממה ממיטתה, נטלה סכין, וניסתה לפגוע בנאשם). לכן, גם לא מובנים סיכומי המאשימה, בהם מצד אחד התבקשו לקבוע, כי בפנינו נאשם שקרן, אך מהצד האחר, תיאור השתלשלות האירועים באה מפי הנאשם, עם תימוכין חיצוניים.

יתרה מכך, הנאשם הודה בביהמ"ש בדקירת המנוחה, וניתן לומר, כי בסופו של דבר אף הודה בדקירתו של ב, כך שמשפטית ניתן היה להסתפק בהודייתו ולדון במשמעויות המשפטיות של תיאור הדברים כפי שבאו מפיו. אולם, לאור מורכבות אופיו של הנאשם; העובדה שסרב לשתף פעולה עם הסנגוריה (על כך עוד להלן); והרושם, כי הנאשם מתקשה להבין את החומרה שבמעשיו במסגרת שני האישומים - סברנו, כי יש מקום לבחון גרסתו גם אל מול הראיות האחרות שהובאו (רובן בהסכמה), ואשר מתברר, כי יש בהן כדי לאמת את גרסתו העובדתית של הנאשם - לפחות ברובה.

למעשה, הייתה הסכמה לעובדות גם בסיכומים שהוגשו מטעם הסנגוריה הציבורית, בהם צוין במפורש, כי **"הראיות פורטו על ידי המדינה בסיכומיה ואין טעם לחזור עליהן פעם נוספת. בסופו של יום, נדמה כי התשתית הראייתית העולה מתוך התיק, ביחס לשני האישומים, בהירה למדי, ומציבה סוגיות בודדות להכרעה"** (עמ' 2).

69. לאור כל האמור, ניתן לקבוע, כי הנאשם והמנוחה ניהלו מערכת יחסים זוגית לפרקים, במשך כ-8 שנים. יחסיהם חודשו בחודש פברואר 2014, כשנפגשו בדואר באילת, ובחודש אוקטובר 2014 עבר הנאשם להתגורר עם

המנוחה בביתה, תמורת 1000 או 1,500. השניים לנו בחדר המאולתר שבנתה המנוחה בחצר הקדמית של הבית, וזמן מה לאחר מכן (בתאריך 26.12.14 או בסמוך לכך), השכירה המנוחה את החדר שבתוך הבית לצ. בתאריך 29.12.14 התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המנוחה, בעקבותיו סילקה המנוחה את הנאשם מביתה. לטענת הנאשם, הוויכוח נבע מכך, שהמנוחה הביאה לבית בחור צעיר ממנו (את צ), ועל כן חיפשה תירוץ לסלקו מדירתה; במקום אחר טען, כי סולק בשל כך שהתערב בסכסוך שהיה בין המנוחה לבין השכנה; ואף טען, כי גורש מביתה על רקע סכסוך כספי, כשדרש שתחזיר לו את כספי השכירות שנתן לה. דווקא מצ שמענו הסבר אחר לסילוקו מבית המנוחה, כאשר בחקירתו מיום 2.1.15 (עמ' 5 לתמליל העדות), ציין, לאחר שנשאל אם הוא יודע "מהו ההסבר של דוד לגבי המגורים שלו בדירה של סבטלנה", כי "פחות או יותר, מהסיפורים שלו, הוא היה גר שם, לא שילם לה שלוש חודש... והעיפה אותו מהבית....".

כזכור, שכניה של המנוחה - סבטלנה סבינוב ואיגור רזניקוב - שמעו פעמים רבות צעקות רמות מבית המנוחה, במהלכם שמעו אותה מסלקת אנשים מהבית יותר מפעם אחת, כולל את הנאשם. סבטלנה, אגב, אישרה בעדותה את הגרסה לפיה הנאשם סולק בפעם האחרונה מבית המנוחה בשל התערבותו בסכסוך שהיה בינה לבין המנוחה. גם חבריו של הנאשם (פבל אפשטיין, ויטלי מלניקוב ואחרים) ידעו שלא היה לנאשם היכן להתגורר בפעמים שסולק מבית המנוחה, ופבל אף ידע לומר, שהנאשם סיפר לו שנפרד מחברתו ביום 29.12.14. ויטלי חיזק את גרסתו של צ לגירושו של הנאשם מבית המנוחה, שכן הוא היה נוכח במהלך "הגירוש", כשהמנוחה "התחילה לצרוח על דוד, שהיא לא רוצה אותו בדירה, כי הוא לא משלם לה... והוא הלך".

משכך, סבירה יותר הגרסה לפיה המנוחה כעסה על הנאשם שלא שילם לה תמורת מגוריו אצלה, למרות שכך או כך - הנאשם עזב את בית המנוחה ביום 29.12.14, והגיע ללון בבית הנטוש בו מתגוררים חסרי הדיור ברח' רתמים.

בבית הנטוש פגש הנאשם את ו (צייר, המתגורר אף הוא בבניין הנטוש הנ"ל), אשר סיפר לו שערב קודם לכן, חבט בו מ ב באמצעות מקל בגבו, רק כיוון ששפך בטעות מים. וכבר כאן יוער, כי הן ו והן ב לא נחקרו ועדויותיהם לא הובאו בפנינו, וצודק הסנגור בסיכומיו, כי עם מעט מאמצים - סביר להניח שגם את עדויותיהם ניתן היה להביא בפנינו. אמנם הוצגו מזכרים באשר לסירובו של ב לשתף פעולה, אך לא התקבל כל הסבר מדוע לא נעשה מאמץ רב יותר לאתר את השניים ולהביא גרסתם.

למחרת בבוקר, בתאריך 30.12.14, הגיע הנאשם לבית המנוחה (אם כיוון שהיא ביקשה שיבוא, כטענתו, ואם מסיבה אחרת - כגון ניסיון פיוס מצדו של הנאשם) וזאת בסביבות השעה 10:30. הנאשם וצ שמעו מהמנוחה שזכתה בדירת עמידר בבאר שבע, והנאשם יצא מהבית (לערך בשעה 11:27) כדי להביא, בהקפה, ויסקי, על מנת שיוכלו לחגוג את הזכייה. בסביבות השעה 11:35, חזר הנאשם לבית המנוחה, ושלושת הדיירים - הנאשם, המנוחה וצ, ישבו סביב השולחן בחדר המאולתר של המנוחה בחצר הבית, ושתו אלכוהול (ר' בעניין זה גם עדותו של צ). כמה שעות לאחר מכן, פרש צ לחדרו והלך לישון, ובסביבות השעה 15:00 יצא הנאשם שוב מבית המנוחה, לדבריו, כדי לחפש נייס גאי עבור המנוחה (בהתאם למצלמות האבטחה מדובר בשעה 15:11). במהלך חיפושיו, הגיע הנאשם גם לבניין הנטוש שברח' רתמים (זאת בסביבות השעה 15:30 - 15:45), ופגש שם, בין היתר, את ב. הנאשם פנה אליו ושאל אותו מדוע תקף את ו בלילה הקודם, וב ענה לו בצורה מזלזלת שפגעה בכבודו. לכן, הנאשם הלך אל החדר בו ישן; נטל משם סכין מטבח; חזר אל ב - ודקר אותו, בבטנו, בידו השמאלית ובברכו, מבלי שב תקף אותו עובר לכך ("לא הספיק" כדברי הנאשם. לדבריו "העיניים שלו דיברו" ו"הוא רק חושב להתחיל את זה" - תמליל החקירה ת/8, עמ' 29). אשר למספר הדקירות, עניין שהסנגור הרחיב עליו בסיכומיו, עולה באופן ברור מתמליל החקירה ת/8, שהנאשם אינו זוכר כמה

פעמים דקר את ב וכאשר מדובר על "מכה אחת" - אלה בעיקר המילים בהן השתמש החוקר אייל מימון לראשונה. הנאשם במפורש אומר, מספר פעמים, הן בחקירה והן בשחזור, שאינו זוכר כמה פעמים פגע בב, שכן פעל מתוך "קריזה" (שם, עמ' 28-30. כן, ר' דברי הנאשם במהלך השחזור - ת/7 ובתמליל ת/99, כאשר אמנם הנאשם מראה תנועת דקירה אחת, אולם מיד לאחר מכן מצוין, ש"לא זוכר בדיוק איפה פגעתי בו").

לאחר שנדקר, ברח ב, וגם הנאשם מיהר לעזוב את הבניין הנטוש, כאשר בדרכו השליך את הסכין.

הנאשם המשיך בשיטוטיו והגיע לטיילת, שם ראה את השוטר אבי מלכה משוחח עם ו (בסביבות השעה 16:00 לפי הדו"ח של השוטר). לאחר שהשוטר עזב, ו סיפר לנאשם שהמשטרה מחפשת אותו, ואז הנאשם חזר לבית המנוחה (בשעה 17:27).

כאשר הגיע הנאשם לביתה של המנוחה, ראה אותה ישנה בחדרה ואת צ ישן בחדרו. הנאשם התיישב ליד השולחן; שתה את האלכוהול שנותר מהבוקר; והמתין למנוחה שתתעורר. כשהתעוררה, החלו השניים להתווכח (השכנה סבטלנה שמעה את המריבה, במהלכה המנוחה צעקה על הנאשם שגמר את כל השתייה החריפה), ואז הנאשם דקר את המנוחה, לפחות 8 פעמים, במקומות שונים בגופה.

לטענת הנאשם, דקר את המנוחה לאחר שקמה מהמיטה, נטלה את הסכין שהייתה מונחת על השולחן, והחלה עוקפת את השולחן שהפריד ביניהם כדי להתקדם לעברו. אז, לקח את הסכין מידיה, כי חש סכנה לחייו - והחל לדקור את המנוחה מספר פעמים "מתוך כעס". לאחר מכן, דחף את המנוחה לכיוון המיטה, ולאחר שנפלה על המיטה, לא המשיך לדקור אותה אלא, הלך לכיור שבפנים הבית; שטף את הסכין; ניגב אותה; ועזב את הדירה.

אולם, גרסה זו אינה עולה בקנה אחד עם העדויות והממצאים שנמצאו בזירה, אשר יש בהם כדי להצביע דווקא על האפשרות שהמנוחה נדקרה במיטתה. כך, הזירה נותרה במצב בו הייתה עובר לוויכוח שהיה בין המנוחה לבין הנאשם, ולא נראה, על פניה, כי היה במקום מאבק: צ לא הבחין בשום דבר חריג, והיה בטוח שהמנוחה ישנה כשפניה אל הקיר; הכוסות והפריטים האחרים שהיו על השולחן - נותרו במקומם ולא נפלו, למרות תיאור מאבק שבו, פחות או יותר, השולחן במרכז; בחדר לא נמצאה ולו טיפת דם אחת - לא על הרצפה, לא על השולחן, ולא על פריטים אחרים אלא רק על המיטה ועל הקיר הסמוך לה; השולחן עצמו גם נותר במקומו (והיו אלה אנשי מד"א שהזיזו אותו כדי לטפל במנוחה ששכבה במיטה); בשמיכה של המנוחה, אשר כיסתה חלקים מגופה כשצ נגע בה כדי לבדוק מה מצבה - נמצאו קרעים המתאימים לחתכים מסכין; נמצאו כתמי התזה על הסדין החום התלוי על הקיר שמעל מיטת המנוחה - שנראה לא היו יכולים להיווצר לו לא נדקרה המנוחה במיטה; המנוחה נדקרה בצדדים שונים של גופה, דבר שאינו תואם עימות פנים מול פנים; המנוחה נדקרה גם בירך ובעכוז, ואין זה סביר שנדקרה במקומות אלה בעודה עומדת, במיוחד משלא נמצא כל דם במקום בו נטען שעמדה, וגם לא ניתן כל הסבר לאי הימצאות דם במקום; גם רגליה של המנוחה נותרו נקיות, ולו נדקרה בעודה עומדת, אך סביר שדם היה נוטף על רגליה; מומחית המז"פ (צחית) ציינה בחוות דעתה, כי קיימת סבירות גבוהה שחלק מפציעות המנוחה התרחשו במיטה, בעוד הנאשם הכחיש בתוקף שהמשיך לדקור אותה לאחר שנפלה על המיטה. ויצוין, כי צחית לא נחקרה על כך; ועיקר כתמי הדם שנמצאו (בכמויות גדולות) - היו מתחת לגופת המנוחה.

אכן, הפרמדיק שהגיע לזירה לא מצא את המנוחה מכוסה בשמיכה, אולם, עפ"י חוות הדעת של הרופא המשפטי, דר' חן קוגל (אשר לא יכול היה לקבוע מתוך הפצעים, האם המנוחה נדקרה בעודה בשכיבה או בעמידה), הרי שהמוות לא היה מיידי ויש סיכוי שהמנוחה שינתה תנוחה לאחר שנדקרה ובטרם מתה (לכן, גם אין לתת משקל של ממש לתנוחה בה

נמצאה המנוחה, כשפניה לכיוון הקיר).

מתוך כל האמור, אכן סביר שהמנוחה נדקרה, ולו בחלק מהדקירות, בעודה במיטתה, אך להלן נתייחס גם לאפשרות שהעלה הנאשם, ולפיה המנוחה נדקרה לאחר שנטל הסכין מידה, בעודה בעמידה.

לאחר שהנאשם שטף את הסכין ושם אותו בכיסו, ובסביבות השעה 17:56 הוא עזב את בית המנוחה. תחילה הגיע אל חנותו של זוגוט, שם בשעה 18:14 שלח הודעה לפבל; אח"כ הלך לביתה של גרושתו של קונסטנטין (וזאת בסביבות השעה 19:00); בסביבות השעה 19:47, שלח לפבל הודעה נוספת; בשעה 20:20 שוב ביקש מזוגוט שיתקשר לפבל עבורו; בשעה 20:30 הגיע לבניין הנטוש שברח' רתמים, החליף את מכנסיו המוכתמים בדם, ועזב לאחר ששמע שהמשטרה מחפשת אחריו; משם הלך הנאשם למרכז אופיר, פגש את סרגיי ומקסים, והתוודה בפניהם שהרג מישהו. הוא נעצר במקלט שבמקום.

וידגש, כי עדותו של הנאשם אמנם מהווה את הבסיס לקביעות הנ"ל, אולם כמעט לכל אחד מהאירועים המפורטים, יש גם עדות נוספת מחזקת או מפריכה, כאמור לעיל, בכל הנוגע לאופן קרות האירוע העיקרי, והכוונה הן לעדויות הפורנזיות (כגון, מציאת DNA של המנוחה בכתמי הדם שעל מכנסי הנאשם; או מציאת DNA של הנאשם בציפורני המנוחה; או מצב הגופה כפי שנמצאה ע"י הפרמדיקים של מד"א ואח"כ על ידי מומחי המז"פ, ועוד), הן לעדויות השוטרים השונים, והן לעדויות חבריו ושכניו של הנאשם (הכל כמפורט לעיל), ובמיוחד להודיית הנאשם בפני סרגיי ומקסים וזאת זמן קצר לאחר גרימת מותה של המנוחה.

הטענות המשפטיות

האישום הראשון

טענת ההגנה העצמית

70. כאמור לעיל, טענת ההגנה העיקרית של הנאשם הייתה, כי דקר את המנוחה כאקט של הגנה עצמית.

הגנה עצמית - כללי

הטענה בדבר "הגנה עצמית", שהיא סייג לפליליות המעשה, מעוגנת בסעיף 34 לחוק העונשין:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנסקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

להשלמת המסגרת הנורמטיבית של ההגנה העצמית יש להזכיר גם את סעיף 34טז לחוק העונשין, הקובע כי "הוראות

סעיפים 34, 34יא ו־34יב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה".

על ההצדקה לקיומה של טענת ההגנה העצמית עמד השופט לנדוי בע"פ 410/71 הורוביץ נ' **מדינת ישראל** (פ"ד כ"ו (1) 624, בעמ' 625):

"...אדם הנקלע על לא עוול בכפו אל תוך מצב של צורך לעמוד על נפשו או למנוע נזק חמור מעצמו או מאלה שלשלומם הוא אחראי, מותר לו לנקוט אמצעים ראויים לשם הדיפת סכנה כזאת, גם בדרך עשיית מעשים שבדרך כלל אסורים באיסורי החוק הפלילי".

יסודותיה של ההגנה העצמית

הכרעה בדבר קיומה של הגנה עצמית עניינה האיזון בין הרצון להגן על קורבנה של תקיפה מחד, לבין אינטרס הציבור להשליט חוק וסדר ולמנוע "חיסול חשבונות" בדרך אלימה (ע"פ 61/83 **שוקרון נ' מדינת ישראל**, פ"ד לח(2) 617, 621). ובאשר ליסודותיה של ההגנה העצמית מנה ביהמ"ש העליון את הקריטריונים הבאים (ור' לעניין זה גם הסיכום שערך כב' השופט לוי בע"פ 20/04 **קליינר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח (6) 80, 89 - 90):

(א) **תקיפה** - מטרתה של ההגנה העצמית היא להדוף תקיפה שלא כדין שהעמידה את המותקף או את זולתו בסכנת פגיעה מוחשית. בהקשר זה נקבע, כי לא מדובר בהסתברות ערטילאית להתממשותה של הסכנה, שאם לא כן, עלולה תגובתו של המותקף לגלוש מתחום ההתנהגות שעמה החוק מוכן להשלים, לתחום של התנהגות אסורה;

(ב) **נחיצות** - כדי שפעולותיו של המותקף יחסו בצלה של הגנה זו, עליו להראות, כי הן היו נחוצות לשם הדיפת התוקף, שכן זוהי תכליתה של ההגנה. אובחן בספרות ובפסיקה בין נחיצות איכותית לנחיצות כמותית, כאשר הנחיצות הכמותית קשורה למידת הכוח שיש להפעיל נגד התוקף, ועניינה נלקח בחשבון במסגרת דרישת הסבירות, והנחיצות האיכותית, שעניינה בקיומן של אלטרנטיבות אחרות להדיפת התוקף מלבד שימוש בכוח כלפיו. נקבע, כי אדם הפועל לשם הדיפת זה שבא לתקוף אותו, ממלא למעשה את תפקידן של רשויות האכיפה, ועל־כן עליו להראות, כי פנה לשימוש בכוח רק משנוכח, כי לא היה ניתן להדוף את התוקף באמצעות שימוש בחלופות אחרות, פוגעניות פחות, כגון פנייה לרשויות השלטון או נסיגה;

(ג) **מיידיות** - עניינה של דרישה זו בעיתוי התממשותה של הסכנה. ההגנה העצמית תהא אפשרית רק כאשר הסכנה ממשמשת ובאה ולא לפני כן; עם זאת, אין לדרוש מהמותקף שימתין לתקיפתו ורק אז יפעל כנגד התוקף, ויש להכיר בנסיבות שבהן המותקף יבצע פעולת הגנה מוקדמת, בבחינת "הבא להרגך השכם להרגו".

(ד) **דרישת הסבירות** - דרישה זו מעוגנת בסעיף 34טז לחוק העונשין, ובמסגרתה יש לשקול את חומרת הסכנה שיוצר התוקף מול מידת הכוח שהפעיל המותקף. רק משהוכח, כי התקיים מתאם סביר בדרכי הפעולה של השניים, יזכה המותקף להגנת החוק. מדרישה זו נגזרת חובתו של המותקף להפסיק את השימוש בכוח לאחר שנטרל את יריבו והסכנה חלפה. זהו גם קו הגבול שבין שימוש בכוח כהגנה לבין שימוש בכוח ממניעי נקמה. דרישה זו היא אובייקטיבית במהותה, והיא מביאה בחשבון את האינטרסים הלגיטימיים של המותקף להגנה על חייו, על גופו ועל רכושו (ור' גם ע"פ 4785/90 **ג'בארין נ' מדינת ישראל**, פ"ד מ"ט (5) 221, 228).

(ה) **המותקף לא הביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה** - זהו התנאי האחרון לקיומו של סייג ההגנה העצמית והוא מצוי בסיפא של סעיף 34' לחוק העונשין. על פי תנאי זה, ההגנה תחול רק במידה והמותקף לא הביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים. מדובר בתנאי משולש, הדורש יסוד של התנהגות פסולה מצד המותקף, קשר סיבתי עובדתי בינה לבין תקיפתו ויסוד סובייקטיבי של צפייה מראש של התפתחות הדברים. בעוד שבחינתם של יתר התנאים להגנה עצמית נעשית במועד התקיפה ממש, בחינתו של רכיב זה תיעשה במבט לאחור, אל הדרך שבה נקלע המתגונן למצב שבו התאפשרה תקיפתו (ר' לעניין זה ע"פ 8554/00 **זרבאילוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ז (4) 913).

71. **ומן הכלל אל הפרט.**

בענייננו, טענתו העיקרית של הנאשם היא, כי חש סכנה לחייו בעת שהמנוחה נטלה את הסכין מהשולחן שחצץ ביניהם והתקרבה אליו בכוונה לפגוע בו, ועל כן לא הייתה לו ברירה אלא למנוע ממנה לתקוף אותו, וזאת באמצעות דקירתה.

ראשית, וכאמור לעיל, ההסתברות שהנאשם תקף את המנוחה בעת שלא הייתה במיטתה, נמוכה, ובמקרה שכזה, בוודאי לא הייתה כל סיבה שיחשוש לחייו. אולם, גם אם נקבל את התיאור העובדתי שמסר הנאשם לאירועים שקרו עובר לדקירה, כלומר, גם אם נקבל את התיזה, כי המנוחה עמדה לתקוף את הנאשם באמצעות סכין (היינו, התקיים התנאי הראשון לתנאים המפורטים לעיל), עדיין לא קם לנאשם פטור של הגנה עצמית, שכן אף אחד מהתנאים האחרים המפורטים לעיל, אינו מתקיים בענייננו. כך, לא הייתה כל **נחיצות** לתקיפתה של המנוחה - לא מן הבחינה הכמותית, שכן הופעל כוח במידה רבה יותר ממה שהיה נחוץ כדי לנטרל את המנוחה (ור' לעיל הדיון בחקירתו הנגדית של הנאשם בעניין מידות גופה לעומת מידותיו שלו, כאשר הנאשם אף התרברב בכוח הרב שחנן אותו האל, אם בכלל ואם יחסית למנוחה בפרט - עמ' 67 לפרוטוקול), ואף לא מן הבחינה האיכותית, שכן היו קיימות אלטרנטיבות אחרות להדיפת המנוחה מלבד דקירתה, כגון - הדיפתה מיד לאחר נטילת הסכין מידיה, או נסיגה מהדירה מיד כשהנאשם ראה שסכנה קרבה (כזכור, הנאשם ישב ממש בסמוך לדלת הדירה, ולא הייתה לו כל סיבה להתקרב אל המנוחה ולקחת את הסכין מידיה, כשיכול היה פשוט לצאת מהדירה כשם שביקשה ממנו לעשות, גם תוך הרתעתה של המנוחה באמצעות הסכין שכבר הייתה בידו). כך, פעולותיו של הנאשם גם לא היו **סבירות** בנסיבות העניין, שכן, ברגע שנטרל את המנוחה ונטל הסכין מידיה, כבר לא קמה כל סכנה מפניה, בוודאי לא כזו שהצדיקה דקירתה - לא פעם אחת, קל וחומר שלא 8 פעמים (לפחות). מהנאשם היה מצופה להפסיק את השימוש בכוח לאחר שנטרל את יריבתו והסכנה חלפה, כאשר, כאמור לעיל, זהו גם קו הגבול שבין שימוש בכוח כהגנה לבין שימוש בכוח ממניעי נקמה.

ויוער, כי סבירות המעשה נבחנת על סמך מבחן אובייקטיבי, וגם אם הנאשם, מבחינתו הסובייקטיבית, סבר, כי הוא מגן על עצמו והמשיך לתקוף את המנוחה במצב הפחד שבו היה שרוי, הוא עדיין נושא באחריות למותה, שכן המשיך לתקוף אותה והרג אותה לאחר שהסכנה חלפה.

יתרה מכך, כלל לא התרשמנו, כי אמנם הנאשם חשש לחייו כטענתו. יותר נכון לומר, כי הנאשם נתקף כעס שלא יכול היה לשלוט בו, כאשר המנוחה קמה להתעמת עמו, והוא אף העיד על כך בעצמו. הוא חש פגיעה בכבודו, וכשחמתו בוערת בו, החל לדקור אותה פעם אחר פעם בלא כל קשר לכוונות שהיו לה כלפיו (ר' לעיל, בחלק הדין בחקירתו הנגדית של הנאשם, כאשר ציין שפעל מתוך כעס ועצבים, ואף אישר לביהמ"ש שתרגום דבריו בעניין זה היה מדויק: **"מתוך כעס תפסתי את הסכין ודקרתי אותה מספר דקירות.. ודחפתי את הגופה על המיטה..."** - עמ' 66

לפרוטוקול, ההדגשה אינה במקור; ובמקום אחר הוסיף: **"בזמן הזה, מתי התעצבנתי.."**, עמ' 71 לפרוטוקול).

יש לזכור, כי גם בשלב הסיכומים, כאשר הנאשם דרש לסכם בעצמו ומנע מהסנגור לעשות זאת עבורו (כי **"עו"ד לא נכח בזמן מעשה"**, ישיבת יום 12/02/18, עמ' 87), הוא ציין, ש**"אני לא זה שצריך להצטדק, אלמלא עשיתי את זה - הייתי גופה"**, אך כשנשאל מדוע היה צריך לדקור את המנוחה כל כך הרבה פעמים כדי **"להתגונן"**, השיב - שכעס וכי דקר מתוך כעס. וכך תרגמה המתורגמנית את דבריו: **"הוא אומר שכעס, שתוך כדי כעס, הוא לא שלט..."** (שם), והנאשם הוסיף, ש**"כעסתי, לא יכולתי לסבול, לא הייתי מודע למה שאני עושה, לא הייתי מודע למה שאני עושה"** (שם). היינו, הנאשם דקר את המנוחה אך ורק משום שכעס עליה ומרוב כעס לא שלט בעצמו, ולא משום שהייתה נחיצות לדקור אותה, לא פעם אחת ובוודאי שלא כל כך הרבה פעמים.

72. והערה נוספת באשר לתרחיש האפשרי של האירועים, בעקבות סיכומיו של עו"ד בונדר. עו"ד בונדר טען בסיכומיו (אותם הגדיר כ**"הערות צופה מן הצד שעשויות לתרום לליבון האמת"**, וזאת לאור אי שיתוף הפעולה של הנאשם ואי שחרור הסנגוריה הציבורית מייצוגו, חרף בקשות חוזרות ונשנות - להלן), כי היות ובכתב האישום לא פירטה המאשימה את הנסיבות שהובילו לדקירת המנוחה, כשם שלא פירטה את עמדתה באשר למקום בו נדקרה המנוחה (אם במיטתה ואם בעת שעמדה בדרכה לתקוף את הנאשם), אין זה סביר ואין זה ראוי לקבל את הגישה המחמירה יותר כפי שבאה לידי ביטוי בסיכומי המאשימה (היינו, שהמנוחה נדקרה במיטתה בעת ששכבה). נטען, כי **"נדמה, כי כוונת המדינה, לפחות הכוונה המקורית, היא כי יהיו הנסיבות אשר יהיו, אין היא יכולה לעמוד עליהן במדויק, ובכל מקרה, יהיו אשר יהיו, אחריותו של הנאשם, על רקע ריבוי וטיבן של הדקירות, כרוצח"**. לכן, **"לא ניתן שלא לתהות מהו הפשר של הרחבת חזית הטענות כנגד הנאשם והצגת קו קיצוני יותר המנסה לקבוע עובדות אותן לא התיימרה לקבוע קודם לכן"**.

לא ניתן לומר שאין ממש בדברי הסנגור, במיוחד לאור העובדה, כי שמיעת הראיות לא חידשה מאומה לעומת המצב העובדתי שהיה ידוע בעת הגשת כתב האישום. היינו, לא מדובר בראיות חדשות שהתעוררו או לובנו או הובאו רק במהלך שמיעת התיק, שאז יש היגיון לאפשר לצדדים ולביהמ"ש לקבוע את הממצאים העובדתיים בהתאם למה שנגלה במהלך שמיעת התיק, גם אם אינם תואמים את האמור בכתב האישום (כמובן, במידה וניתנה לנאשם ההזדמנות להתמודד עם התרחיש **"החדש"** ובמידה ואין בכך כדי להחמיר מצבו מעבר לתרחיש שבכתב האישום), אלא מדובר באותן ראיות שהיו בתיק בעת שכתב האישום הוגש (מרבית המוצגים ממילא הוגשו בהסכמה ואף עמדת הנאשם הייתה ידועה, כך שזירת המחלוקת לא הייתה בבחינת הפתעה); אותן ראיות שעל פיהן גובש כתב האישום. אולם, לא ניתן להתעלם מהראיות ולא ניתן לכופף אותן רק נוכח אי הפירוט שבכתב האישום (ויש לזכור, שכתב האישום כלל אינו מפרט היכן הייתה המנוחה בעת שנדקרה), ועל כן, וכאמור לעיל, מצאנו לנכון לבחון את שני התרחישים - הן את זה הסביר יותר שאירע (כי המנוחה נדקרה, ולו את מרבית הדקירות, בעת ששכבה במיטתה) והן את זה המקל יותר עם הנאשם, אותו תרחיש שהנאשם בחר לאמץ (כי המנוחה קמה ממיטתה כדי לתקוף אותו והוא דקר אותה בעת שעמדה).

טענת השכרות

73. יש ממש בדברי ב"כ המאשימה בסיכומיה לפיהם נדמה, כי הנאשם זנח טענת הגנה זו. יחד עם זאת, ולמען הזהירות נבחן הטענה בקצרה.

סייג השכרות קבוע בסעיף 34ט לחוק העונשין, וזו לשונו:

34ט. (א) לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה במצב של שכרות שנגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו.

(ב) עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה.

(ג) גרם אדם למצב השכרות כדי לעבור בו את העבירה, רואים אותו כמי שעבר אותה במחשבה פלילית אם היא עבירה של התנהגות, או בכוונה אם היא מותנית גם בתוצאה.

(ד) בסעיף זה, "מצב של שכרות" - מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלקוהולי, סם מסוכן או גורם מסמם אחר, ועקב כך הוא היה חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה.

(ה) סעיפים קטנים (א), (ב) ו-(ג) חלים גם על מי שלא היה חסר יכולת כאמור בסעיף קטן (ד), אך עקב שכרות חלקית לא היה מודע, בשעת מעשה, לפרט מפרטי העבירה.

סעיף 34 לחוק העונשין קובע חזקה לפיה מעשה נעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית, והנטל להוכחת מצב השכרות, ולהוכחת קיומם של התנאים הנדרשים להחלת הסייג, מוטל על כתפי הנאשם, אשר צריך לעורר ספק סביר בדבר התקיימותו של הסייג, כאמור בסעיף 34כב(ב) לחוק:

34כב. (א) לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר.

(ב) התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג.

הפסיקה הגדירה את הגנת השכרות כ"הגנה מדומה", שכן היא מרחיבה למעשה את אחריותו של מבצע העבירה גם למצב שבו לא ניתן לייחס לו בפועל (בשל מצב של שכרות), מחשבה פלילית, היינו - מודעות לכל הפרטים הנמנים על יסודות העבירה. מאידך, מגבילים את תחולת החזקה המייחסת למבצע מחשבה פלילית, כך שבעבירת תוצאה, מייחסים לנאשם מחשבה פלילית עד לרמה של אדישות ולא מעבר לכך. וכך נאמר בע"פ 7164/10 אברהם ג'אן נגד מדינת ישראל (מיום 01/12/11):

"במצב הדברים הרגיל, ניתן היה לסבור, כי יש לפטור מאחריות פלילית אדם הנמצא במצב של שכרות, מאחר שנפגעת יכולתו להפעיל ביקורת עצמית, להבין את טיב מעשיו ולגבש החלטה ורצון לגבי התנהלותו, קרי, נפגעת היכולת השכלית-הכרתית או היכולת הרצונית-חפצית לשלוט על ההתנהגות. אלא שהמחוקק, כעניין של מדיניות משפטית, לא היה נכון להכיר בשכרות פרי התנהגות חופשית במקור כהגנה מפני אחריות פלילית. לכן קבע המחוקק פיקציה, חזקה משפטית נורמטיבית שאינה ניתנת לסתירה, לפיה רואים אדם כמי שהיה מודע או אדיש למעשה העבירה גם אם לא חזה או צפה מראש את השתלשלות הדברים שהביאה לביצועה. מכאן, ונוכח החזקה הקבועה בסעיף 34ט(ב) לחוק, מי שמכניס עצמו למצב של שכרות (התנהגות חופשית במקור), נוטל סיכון שאם יבצע עבירה הוא יישא באחריות פלילית לכל מה ששיכור עשוי לחולל, למרות שמצב השכרות פגע בתפקודו... ההצדקה לכך מעוגנת בשיקולי הרתעה ובהנחה כי מי שהכניס את עצמו למצב של שכרות, רואים אותו כמי שהיה אדיש לאפשרות כי יפגע באחד הערכים המוגנים... מזווית אחרת:

מקום בו מוכח כי אדם היה במצב של שכרות מרצון בעת ביצוע עבירה, המחוקק יוצא מנקודת הנחה כי קיים ספק סביר אם צפה את התוצאות הטבעיות של מעשהו, וכפועל יוצא אם חפץ בתוצאות אלו, ולכן אין להרשיעו בעבירה הדורשת כוונה... לדוגמה: מקום בו הנאשם נכנס מרצונו למצב של שכרות ודקר את פלוני למוות, יחול ס"ק 34(ב) סיפא לפיו אין לייחס לנאשם כמי שעלה בידו לגבש כוונה לתוצאה הקטלנית, והוא יורשע בעבירה של הריגה, שהיא עבירת תוצאה של אדישות..."

בענייננו, הנאשם הודה, כי שתה משקאות משכרים מרצונו ועניין זה אף לא היה במחלוקת (ר' גם עדותו של צ), כך שאין חולק, כי לא חל הסייג שבס"ק 34(א) ו-34(ג) לחוק העונשין.

הוא הדבר גם במידה והנאשם יטען, כי חל עליו ס"ק (ב), היינו, כי לא ניתן לייחס לו מחשבה פלילית מסוג כוונה ולכל היותר ניתן לייחס לו מחשבה פלילית מסוג של אדישות, היינו, כי יש להרשיעו בעבירת הריגה "בלבד". יש לזכור, כי התנאי הראשוני הנדרש כדי "ליהנות" מהסייג של שכרות, הוא, כי הנאשם הוכיח, שבעת ביצוע העבירה היה "במצב של שכרות" כהגדרתו בסעיף 34(ד). היינו, היה על הנאשם להוכיח, כי בעת ביצוע העבירה התקיימו בו שלושת התנאים המצטברים הבאים: היה נתון תחת השפעת אלכוהול או סם בעת ביצוע העבירה; היה חסר יכולת של ממש להבין את אשר עשה או חסר יכולת של ממש להבין את הפסול שבמעשהו או חסר יכולת של ממש להימנע מעשיית המעשה; קיומו של קשר סיבתי בין היותו תחת השפעת החומר המשכר לאחד משלושת התנאים בסעיף הקודם.

וכך נקבע בעניין זה בע"פ ג'אן, המוזכר לעיל:

"תנאי מקדמי לתחולת ההגנה הקבועה בסעיף 34(ב) סיפא לחוק הוא, שעל המערער להראות כי בעת ביצוע העבירות אכן היה נתון ב"מצב של שכרות" כהגדרתו בס"ק (ד). ודוק: לא כל מי ששתה לשכרה נחשב כמי שנמצא ב"מצב של שכרות" ... בעובדה שבדמו של המערער נמצא ריכוז אלכוהול, לא די כדי להגיע למסקנה כי פעל "במצב של שכרות" ... ממצא לפיו בדמו של המבצע נמצא חומר משכר, יהא ריכוזו גבוה כאשר יהא, אינה מובילה מיניה וביה למסקנה כי הוא פעל במצב של שכרות. הסתפקות בראיה זו לבדה משמעותה היא זניחת הדרישה לקשר סיבתי בין צריכת החומר המשכר לבין השפעתו על תפקודו של הנאשם. מוכן אני להניח, כי כאשר בדמו של המבצע נמצא ריכוז גבוה במיוחד של חומר משכר - וכך אניח לגבי המערער שבפנינו - כי אז ניתן לצאת מנקודת מוצא שלצריכתו של החומר המשכר נלוותה גם השפעה כלשהי על תפקודו. אולם, כאמור, גם בהשפעה זו לא די, וכדי לחסות בצילה של הגנת השכרות על הטוען לתחולתה להראות כי לחומר המשכר הייתה השפעה של ממש על תודעתו והבנתו או על יכולתו לשלוט במעשיו. מסקנה זו מקבלת משנה תוקף, לאור העובדה כי השפעתם של המשקאות המשכרים היא אינדיבידואלית לכל אדם, והשפעתה תלויה במגוון של משתנים, בהם גם הרגלו בצריכתם של חומרים אלה, נתונים גנטיים אישיים, ועוד... על מנת להכריע בשאלה האם הנאשם הגיע למצב של שכרות ולתנאים המצטברים הנדרשים כדי לשלול את יסוד הכוונה, הציבה הפסיקה שורה של אינדקציות ראייתיות כמו: עדויות לגבי כמויות האלכוהול ששתה הנאשם או לגבי סימני שכרות בנאשם; עדויות מומחים לגבי מצב שכרות הנאשם על פי בדיקת דמו ונתוניו האישיים; פעולות שביצע הנאשם והצהרות שהשמיע במהלך האירוע ובסמוך לפניו ולאחריו; זכרונם של הנאשם את הפרטים הנוגעים לביצוע העבירה... הרף הנדרש בפסיקה לשם הכרה במצב של שכרות הוא רף גבוה עד-אין-גבוה, ואנו מוצאים בפסיקה דחייה של טענה לתחולת סייג השכרות והרשעה אפילו בעבירה החמורה של רצח

בכוונה תחילה, גם במצבים בהם הוכח ש"רמת שכרותו של המערער הייתה גבוהה ועמוקה"...
שהיה תחת השפעת אלכוהול ומעצוריו הנפשיים התרופפו..., שהיה "שתוי לחלוטין ואחוז
סחרחרת"... שהיה "שיכור מאוד בעת ביצוע המעשה" ותואר על ידי שוטרים ועדים כמי שהיה
"במצב מסטול לגמרי, שיכור מסריח, מזיע, רואים דבר כזה רק בסרטים"... ברי כי מדיניות משפטית
עומדת מאחורי רף גבוה זה..."

ובענייננו הנאשם לא הוכיח, כי האלכוהול ששתה השפיע על תפקודו במובן זה, שהיה חסר יכולת של ממש להבין את
שעשה או להימנע מעשיית המעשה. כלומר, הנאשם אמנם שתה משקאות אלכוהוליים באותו היום, כפי שנהג לעשות
תדיר, אולם לאור כל האמור לעיל בכל הנוגע לאופן התנהגותו (למשל ניקוי הסכין לאחר המתת המנוחה), הפעולות
שביצע (בין היתר ניסיונותיו להתחמק מהמשטרה), הזיכרון המפתיע שלו לכל פרט ופרט, דרך הילוכו (ר' לעניין זה
בסרטון היציאה מבית המנוחה לאחר דקירתה, בשעה 17:56 - הוא סרטון הפטיו, כאשר ביהמ"ש אף ציין לפרוטוקול
תוך כדי הצפייה בסרטון בעמ' 126 לפרוטוקול, שורות 4-5, כי "ההליכה כאן היא הליכה לא של שיכור"), יכולתו
לסמס ללא כל קושי לחבריו (יותר מפעם אחת) כדי לבקש עזרה, כל אלה, כמו גם עדותו של מקסים לפיה הנאשם כלל
לא נראה שיכור כשנפגשו במרכז אופיר (וכך אמר גם הנאשם עצמו - עמ' 129 לפרוטוקול, שורות 17-21) - מצביעים
על כך, כי לא היה לאלכוהול השפעה על התנהגותו. בוודאי שלא הוכיח זאת ברף הנדרש בפסיקה.

יסודות עבירת הרצח

74. לאחר שקבענו, כי הוכח היסוד הפיזי של עבירת ההמתה, קרי, כי הנאשם הוא זה שדקר את המנוחה
באמצעות סכין במקומות שונים בגופה, ולא עומד לו סייג מאחריות פלילית נוכח טענה של הגנה עצמית, וכי דקירות אלה
הן שהביאו למותה, עדיין עלינו לבחון את שאלת קיומו של היסוד הנפשי אצל הנאשם, קרי, האם התקיים אצלו היסוד
הנפשי הדרוש בעבירת הרצח והוא כי המעשה נעשה "בכוונת תחילה".

סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין קובע:

**"(א) העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד: ... (2) גורם בכוונה
תחילה למותו של אדם;"**

היסוד הנפשי המיוחד, הדרוש על פי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין הינו "כוונה תחילה", יסוד אשר "זכה" להגדרה
עצמאית ונפרדת בסעיף 301 לחוק העונשין:

**"(א) לעניין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו
בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות
מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו.**

(ב) ...

(ג) כדי להוכיח כוונה תחילה אין צורך להראות שהנאשם היה שרוי בהלך נפש מסוים במשך זמן

פלוני או תוך תקופה פלונית שלפני ביצוע העבירה או שהמכשיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה".

מהוראת סעיף 301 הנ"ל עולה, כי כדי להוכיח קיומה של "כוונה תחילה" יש להראות את התקיימותם של שלושה יסודות: החלטה להמית, הכנה פיזית למעשה ההריגה והעדר התגרות - קנטור עובר למעשה ההריגה (ר', למשל, דנ"פ 1042/04 **ביטון נ' מדינת ישראל**, מיום 27.11.2006, בעיקר בפסקה 14). נקבע, כי לצורך גיבושה של "כוונה תחילה" יש להוכיח רמה מיוחדת של "כוונה" המחייבת "חזות מראש" של התוצאה הקטלנית ו"חפץ" באותה תוצאה קטלנית דווקא, וכי בהיעדר אחד מהיסודות של ה"כוונה תחילה" לא מתגבשת עבירת הרצח, אם כי ייתכן ותתגבש עבירת המתה אחרת.

בעניינו, אמנם הסנגור טען אך כנגד קיומו של התנאי שעניינו "היעדר קנטור", וטען בסיכומיו, כי יש לראות את מעשי המנוחה כאחראים לתגובתו של הנאשם, מעשים "**אשר לא רק שמעלים ספק ביחס לקיומה של החלטה להמית אצלו, אלא אף מצביעים בבירור על קיומו של קנטור**" (שם, בסיכומי הסנגור). אולם, בלא בחינה, ולו מקוצרת, גם של שני התנאים האחרים - לא נצא ידי חובה.

והערה נוספת טרם בחינת יסודות עבירת הרצח. יש לזכור, כי בשלב המענה לכתב האישום (מענה שנבחן, כמפורט לעיל, על ידי יותר מסנגור אחד מטעם הסנגוריה הציבורית, וזאת בשלבים בהם עדיין שיתף הנאשם פעולה עם באי כוחו), לא העלה הנאשם את טענת הקנטור אלא את טענת ההגנה העצמית בלבד. אולם, למרות פסק הדין שניתן אך לאחרונה בביהמ"ש העליון בו נקבע, לראשונה, בדעת רוב, כי המועד הקובע לצורך הגדרת יריעת המחלוקת בין התביעה לבין ההגנה, הוא מענה הנאשם לכתב האישום (ע"פ 6813/16 **אלי סמסון נחמני נ' מדינת ישראל** מיום 17.9.2018, מפי כב' השופט הנדל), ולאור ייחודיות ההגנה לה זכה הנאשם לאורך ההליך (באשמתו שלו בלבד, יש להדגיש), השמטה זו לא תמנע בחינת טענת קיומו של קנטור עובר לדקירת המנוחה.

ההחלטה להמית

היסוד הראשון אותו יש לבחון הינו, האם קיננה בליבו של הנאשם החלטה להמית. החלטה להמית כוללת שני מרכיבים: חזות התוצאה הקטלנית או צפייתה על ידי הנאשם וכן רצונו בהתקיימותה (ר', למשל, ע"פ 410/85 **בן שימול נ' מדינת ישראל**, פ"ד מ(4) 757,760; ע"פ 9604/04 **כריכלי נ' מדינת ישראל**, מיום 4.9.2007). כיוון שיסוד זה הינו סובייקטיבי מובהק, בו על ביהמ"ש לבחון את צפונות ליבו של הנאשם, את החבוי בנפשו, הדרך היחידה לעשות כן היא על ידי בחינת הראיות החיצוניות שהובאו בפניו ("**באין אפשרות לגלות תהליך שבנפש האדם באמצעות מכונת רנטגן המאירה צפונותיו בשעת מעשה, חובתו של בית-המשפט היא להסיק את המסקנה לפי מיטב יכולתו מחומר הראיות החיצוניות שבאו לפניו**", ע"פ 419/68 **מדינת ישראל נ' רפאל**, פ"ד כב(2) 749,756, 1968, דברי כב' השופט זוסמן).

עוד נקבע, כי מאחר ומדובר ביסוד סובייקטיבי שעניינו כוונה; יסוד הבוחן, כאמור, את צפייתו של הנאשם את התוצאה ורצונו להשיג את התוצאה הצפויה, אך טבעי הוא שקיים קושי בהוכחתו של יסוד זה על ידי התביעה. לפיכך, הוכרה במשפט "הנחת הכוונה" הקובעת, כי לפי ניסיון החיים אדם הנוקט בקו התנהגות מסוים, מתכוון בדרך כלל לתוצאות הנובעות באופן טבעי ובהסתברות גבוהה מהתנהגותו זו (ר', למשל, ע"פ 228/01 **כלב נ' מדינת ישראל** פ"ד נז(5) 365, 2003). כך, למשל, אופיו של המעשה והאמצעי בו נעשה שימוש, יכולים ללמד על התקיימותה של "הנחת

הכוונה", שכן אופיו של המעשה ותכונתו הקטלנית של האמצעי בו השתמש הנאשם יכולים להעיד, לכשעצמם, על כוונתו לקפח חייו של הקורבן. הנחה זו ניתנת לסתירה ואף נטל השכנוע אינו עובר לכתפיו של הנאשם, אלא שעליו מוטל נטל הבאת הראיה ודי שיעורר ספק סביר על מנת לסתור את ההנחה. רוצה לומר, כי ניתן להניח, שהאדם התכוון להשיג את התוצאה הטבעית שנבעה ממעשהו, אלא אם כן מצביעות הנסיבות המיוחדות שהוכחו בביהמ"ש על אפשרות סבירה שהוא לא התכוון אליה. הבחינה היא, של הלך רוחו של הנאשם ולא הטבעיות או הסבירות של התוצאה, וגם אם התוצאה טבעית וצפויה, זכאי הנאשם ליהנות מהספק, אם הוא סביר, שמא לא התכוון אליה. לכן, השימוש בחזקה צריך להיות זהיר, בהיותה יוצרת "אובייקטיביזציה" של היסוד הסובייקטיבי - אישי של המחשבה הפלילית (שם).

בתי המשפט מנו ארבעה מבחני עזר (שאינם בבחינת רשימה סגורה) המיועדים לשמש כמדדים לבחינת יסוד ההחלטה להמית מתוך הנסיבות האמורות (דברי כב' השופט לזין בע"פ 290/87 **עבדאללה סבאח נ' מדינת ישראל** (פ"ד מ"ב(3) 358). כך נקבע, כי **הכלי ששימש לביצוע המעשה** יכול ללמד על כוונתו של מי שעשה שימוש באותו הכלי ("הפעלת נשק, שתכונתו הקטלנית היא ודאית, תוך יריית מספר כדורים... מדברת בעד עצמה ומצביעה על החלטה לקפח את חייו של הקורבן" ... להבדיל, במקום בו הכה המערער את אשתו במגב לניקוי רצפות העובדה, שהנאשם בחר בכלי "תמים" ו"לא קטלני", היוותה אחת מה"הוכחות" להעדר כוונה להשיג תוצאה קטלנית..."); **צורת הביצוע** יכולה אף היא ללמד על כוונת המבצע ("טיב הפגיעה - ביצוע הריגה על-ידי דקירות... מכות פטיש... מכות גרזן... יריות אקדח... הוא ביצוע, שמעיד מתוכו, בדרך כלל, על כוונת קטילה, בשונה ממכות רגילות... כל זאת כפוף למבחנים האחרים, שכן דקירה תוך קטטה יכולה לשלול הכוונה... כשם שמכות רבות במיוחד יכולות להעיד על כוונה"); **ריבוי הפגיעות** יכול להעיד, בדרך כלל, על כוונה, וזאת בשונה מפגיעה בודדת; **ואף מקום הפגיעה**, היינו, פגיעה באזורים רגישים במיוחד, שכל אחד יודע כי הפגיעה בהם רעה, אף היא יכולה ללמד על הכוונה (ר' גם ע"פ 10082/04 **אברמוב נ' מדינת ישראל**, מיום 25.10.2006, בעיקר בפסקה 36).

מכאן, שכאשר הנאשם תקף את המנוחה בכלי קטלני כסכין, ופגע בה במקומות רגישים בגופה, כגון בחזה, פגיעות עמוקות ומרובות (כאשר כל אחת משלוש פגיעות מתוך ה-8 שנמצאו בגופה, יכלו לגרום למותה) ניתן להסיק כי התכוון להמיתה.

יסוד ההכנה

רכיב ההכנה נועד ללמד על אופייה של כוונת הקטילה, קרי פעולת ההכנה מלמדת, כי הנאשם החליט להרוג מתוך שיקול דעת ולאחר חשיבה ונועד לשלול את אופייה הספונטני של הכוונה (ר', למשל, בעניין **ביטון** המוזכר לעיל, בפסקאות 17-18). על פי ההלכה הפסוקה, רכיב ההכנה אינו מחייב, כי אותה הכנה התקיימה במועד כלשהו לפני ביצוע ההמתה, מאחר והיא יכולה לבוא לידי ביטוי בצמוד למעשה ואף להיבלע בתוכו כחלק בלתי נפרד ממנו.

וכך נקבע בעניין יסוד זה בעניין **אברמוב** המוזכר לעיל בעניין רכיב זה:

"ההלכה הפסוקה היא, כי ההכנה אינה חייבת להתקיים במועד כלשהו לפני ביצוע ההמתה, באשר היא יכולה לבוא לידי ביטוי בצמוד למעשה ואף להיבלע בתוכו כחלק בלתי נפרד ממנו... כן נקבע כי די בהפניית סכין לעבר הנדקר כדי למלא את יסוד ההכנה, וכך גם נעיצת סכין שוב ושוב בגופו של הנדקר... לכאורה, פירוש מרחיב זה מתאים ללשון סעיף 301(ג) לחוק, אך גם על מבחן מרחיב זה

הוטחה ביקורת... אולם ההלכה שהשתרשה היא, כי די ביסוד פיסה היכול להתקיים גם במהלך ביצוע העבירה גופא...

ובעניינו, די בעצם נטילת הסכין על ידי הנאשם, הנפתה ונעיצתה במנוחה שוב ושוב, כדי לענות על דרישות רכיב "ההכנה".

העדר קנטור

הפסיקה פירשה את המרכיב של המתה "בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו", לא רק באופן סובייקטיבי, מבחינת המקונטר, אלא גם מבחינה אובייקטיבית, דהיינו אם אדם סביר היה מאבד שליטה לאור התנהגות המקונטר (ר', למשל, ע"פ 9970/03 דרעי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 16.2.2005, פסקה 4; וכן ע"פ 2534/93 מליסה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(2) 597, 610 ואילך). על אמות המידה לבחינתו של יסוד זה עמד בית המשפט העליון בהרחבה, ובהרכב מורחב, בעניין ביטון המוזכר לעיל, לאור דעות שנשמעו ולפיהן ההלכה האמורה אינה נקייה מקשיים, באשר היא מכניסה "בדרך שיפוטית, מבחן אובייקטיבי לגדרה של המחשבה הפלילית, שכל כולה סובייקטיבית" (דברי כב' הנשיא ברק בע"פ 3071/92 אזואלס נ' מדינת ישראל פ"ד נ(2) 573), וביהמ"ש חזר על ההלכה לפיה בחינת היעדר ההתגרות תעשה באמצעות שני המבחנים - האובייקטיבי והסובייקטיבי, כמבחנים מצטברים. כיום גם אין יותר חולק, כי נטל ההוכחה לפיו מתקיים היסוד של היעדר קנטור מוטל על התביעה, למרות שמן הבחינה המהותית ניתן לומר, כי מדובר למעשה "במעין הגנה או סייג בפני הרשעה בעבירת רצח בכוונה תחילה" (ע"פ 3062/06 פלוני נ' מדינת ישראל מיום 24.12.2009, בפסקה 17. ור' גם ע"פ 6167/99 בן-שלול נ' מדינת ישראל פ"ד נ(6) 577, 597 (2003), שם נקבע, כי "הנטל להוכיח את יסוד היעדר הקנטור מוטל על התביעה, אולם בהיות עניין זה מצוי בידעתו המיוחדת של הנאשם, אם אין הוא מציג ראיה לקיומו האפשרי של קנטור, ובאין אחיזה בראיות לאפשרות קיומו של קנטור, יוצאת התביעה ידי חובתה בהבאת ראיות לגרימת המוות").

וכך נקבע בע"פ 4179/09 מדינת ישראל נ' אלכסי וולוקוב (מיום 18.10.10):

"המבחן הסובייקטיבי משמעותו כי הנאשם לא פעל מתוך שיקול ויישוב הדעת אלא מתוך איבוד עשתונות ומתוך החלטה פתאומית רגעית. מדובר במבחן עובדתי המעוגן בנסיבות האירוע הספציפי ובמצבו הנפשי של הנאשם. לצדו מתקיים המבחן האובייקטיבי. מאחר שנדרש כי אובדן השליטה העצמית של הנאשם ייגרם כתוצאה מהתגרות, נפסק כי סף הכניסה אל תחום קיומה של ההתגרות חייב להיות אובייקטיבי. הובהר כי לא מחשבתו של הממית היא הקובעת אם התקיימה התגרות, אלא תפיסתה של שיטת המשפט את המושג "התגרות" היא הקובעת".

גם בע"פ 1426/12 אחמד מוזפר נ' מדינת ישראל (חוות דעתו של כב' השופט הנדל מיום 16/01/14) נדונה סוגיה זו של היעדר קנטור או קיומו, בעת שנבחנה אמירה "מקנטרת" של המנוחה למערער עובר להמתתה על ידו. ביהמ"ש קבע, כי קיומו של "קנטור" מצביע שמעשה ההמתה לא בוצע בכוונה תחילה ואגב שיקול ויישוב הדעת, כי אם בספונטניות ובלהט היצרים מבלי שהנאשם יכול היה להבין את מעשיו. הוכחתו של יסוד הקנטור פירושה, שהאישום עשוי להיות מומר מעבירת רצח לעבירת הריגה, ובהתאם לא יוטל על הנאשם עונש חובה של מאסר עולם הקבוע לצד עבירת הרצח, אלא לכל היותר 20 שנות מאסר בפועל (עונש המקסימום לפי סעיף 298 לחוק העונשין, שעניינו "הריגה").

ההפחתה בעבירה מבטאת את ההכרה ב"חולשת הטבע האנושי", כי בנסיבות חריגות התגורות חמורה עשויה להוציא אדם משלוותו ולגרור לו לפעול תוך איבוד שליטתו. בכך נוצרת הבחנה בין "התגורות בתכופ למעשה" שמובילה לפרץ זעם, לבין החלטה שקולה להמית אדם "בדם קר" שמצדיקה את הטלת אות הקין שנלווית לעבירת הרצח. כמובן, שאין בהכרת המחוקק באפשרות של נטילת חיי אדם עקב התגורות מצד קורבן כדי להצדיק את מעשי הנאשם (ע"פ 8332/05 איסיקוב נ' מדינת ישראל, 26.07.07), אך לא ניתן להרשיעו בעבירת הרצח בכוונה תחילה.

וכך קבע עוד כב' השופט הנדל:

"הפסיקה פירשה את יסוד היעדר הקנטור ככולל בחובו מבחן כפול ומצטבר - סובייקטיבי ואובייקטיבי. רק בהינתן תשובה חיובית לשניהם יהיה מקום לקבוע כי בוצעה התגורות בתכופ למעשה... המבחן הסובייקטיבי בוחן את השפעת מעשה ההתגורות על יסודו הנפשי של הנאשם הספציפי. דהיינו: האם עקב איבוד עשתונותיו בהשפעת ההתנהגות המתגרה ביצע הנאשם את מעללו הקטלני... המבחן האובייקטיבי ממוקד ב"אדם מן הישוב" ושואל האם הוא היה פועל בדרך הקטלנית בה פעל הנאשם אילו היה נתון להתגורות דומה... המבחן ראשון עובדתי ומעוגן בנסיבות האירוע הספציפי ובמצבו הנפשי של הנאשם, ואילו המבחן השני נורמטיבי, ועניינו בהצבת רף של סבירות למעשה הקנטור בהקשר לעבירת המתה... לשון אחר, המבחן הסובייקטיבי בוחן האם הנאשם קונטר בפועל. אם התשובה נמצאת חיובית, המבחן האובייקטיבי בודק האם ראוי שהדין יכיר וייתן משקל לקנטור הסובייקטיבי".

ובענין ע"פ 502/10 מחמוד מחאמיד נ' מדינת ישראל (מיום 22/10/12), נאמר בענין רכיב זה, בכל הנוגע למבחנים שעל ביהמ"ש לבדוק, כדלהלן:

"המבחן הראשון הוא:
המקנטורת השפיעה בפועל על הנאשם עד כדי לגרום לאיבוד שליטתו העצמית, כך שבצע את המעשה הקטלני לילחש בעלתו צאת מעשהו? המבחן השני הוא: האם 'אדם מן הישוב' היה עשוי, בהיותו נתון במצבו של הנאשם, בדרך הקטלנית בה הגיב הנאשם? רק אם התשובה לכל אחת משתי השאלות הללו היא חיובית, לא ייחרץ דינו של הנאשם לרצח והוא יורשע בהריגה" ... מאחר שמדובר במבחנים מצטברים, די לה למאשימה אם תוכיח כי אחד מהם אינו מתקיים, על מנת שישוד "העדר הקנטור" יבוא על סיפוקו. עוד יש להדגיש, כי אין די בהתגורות של הקורבן בנאשם על מנת להוכיח כי זה קונטר, באופן המקיים את המבחן הסובייקטיבי, אלא יש לבחון "האם ההתנהגות המקנטרת של הקורבן השפיעה בפועל על הנאשם במידה כזו, שלא יכול היה להבין עוד את תוצאות מעשהו" ... או האם "עקב איבוד עשתונות עולל הנאשם את התוצאה הקטלנית, מתוך החלטה פתאומית רגעית, שלא היו מאחוריה שיקול וישוב הדעת" ... יתר על כן, "גם כאשר אדם פועל מתוך תחושת נקם הנוערת בעצמותיו זה זמן רב, אך הוא חשב על הדברים והבינם, הרי שהדבר ייחשב כהיעדר קנטור" ... מאפיין נוסף של הקנטור הסובייקטיבי, הוא כי הקנטור יעשה בתכופ להתנהגות האסורה. כאשר לטיבו של המבחן האובייקטיבי, יפים הדברים שנאמרו על-ידי השופט א' פרוקצ'יה בע"פ 759/97: "ביצירת ערך נורמטיבי המתבסס על מושג הסבירות, המבקש להציב אמת-מידה להבחנה בין התנהגות אנושית שהחברה מוקיעה בחומרה המרבית לבין התנהגות שהיא מוכנה לשאת כעילה להכרה בנסיבות מקלות על רקע הבנה לקיומן של חולשות הטבע... כמבחן מצטבר ליסוד

הסובייקטיבי, מוציא המבחן האובייקטיבי לבחינת הקנטור את התנהגותו של נאשם ספציפי ממסגרת ניתוח אחריותו האישית בלבד, ומבקש לבחון את התנהגותו לא רק על-פי מהלכי הנפש המיוחדים לו אלא על-פי סטנדרט אנושי ממוצע המניח קיומן של חולשות אנוש באדם הממוצע" ... לעניין המבחן האובייקטיבי, ראוי לציין, כי על אף הביקורת שנמתחה בקשר לאימוצו של מבחן זה, כרכיב של היסוד נפשי בעבירה של מחשבה פלילית... חזר בית משפט זה, וקבע, כי לא ניתן לפסוח על המבחן האובייקטיבי לשם הוכחת יסוד העדר הקנטור, וזאת עד שהמחוקק יאמר אחרת..."

מתוך כל האמור לעיל, ולאור הרף הגבוה הנדרש להוכחת המבחנים הסובייקטיבי והאובייקטיבי ברכיב הקנטור, לא שוכנעתי שאלה התקיימו אצל הנאשם ובוודאי שלא היו מתקיימים אצל "האדם מן היישוב" במצבו של הנאשם, גם אם לא מדובר באדם האידיאלי אלא בישראלי על יתרונותיו וחסרונותיו. כאמור, מדובר בקביעה נורמטיבית, ועל ביהמ"ש לבחון אם בנסיבות העניין צפוי, כי אדם מן היישוב היה עלול להיכנע ליצר התגובה מול ההתגרות, בלי שיצליח לרסן את עצמו. וכאשר אנו מעמידים בפנינו את השאלה - האם המשפט הישראלי נכון להכיר בקנטור הסובייקטיבי שחוזה הנאשם כמצדיק מבחינה נורמטיבית את שלילת אחריותו מעבירת הרצח, ברור לי, כי התשובה לכך שלילית. לא נוכל לקבוע, כי סביר שאדם יאבד את עשתונותיו עד כדי נטילת חייה של המנוחה כתוצאה מאותה התנהגות, כאשר התרוממה כלפי הנאשם (אם אכן עשתה כן) כשסכין בידה, וכאשר גם על פי עדות הנאשם, כל שביקשה זה לגרש אותו מביתה, כפי שעשתה פעמים רבות גם בעבר. לכן, גם לא היה כל מקום לכך שהנאשם יופתע ממעשי המנוחה, אשר לפי כל העדויות, תמיד התנהגה כלפיו בצורה מתגרה וצעקנית, והייתה מגרשת אותו מביתה חדשות לבקרים. וכפי שציינה התובעת בסיכומיה, פגיעה באגו של הנאשם אינה יכולה להיות מוכרת כקנטור המצדיק את מעשי הנאשם.

כאשר מעמידים את הקנטור הסובייקטיבי, הנטען, מול נורמה התנהגותית ערכית המושפעת מהערך העליון של קדושת החיים, ברור כי אין להצדיק התלהטות יצרים וזעם כה רב, כפי שראינו במקרה שבפנינו, וברור כי אין להכיר בהתנהגות המנוחה כגורמת לקנטור עד כדי אבדן עשתונות והיתר להתנהגות שלוחת הרסן כפי שנהג בה הנאשם, עד כי גרם למותה.

75. משכך, שוכנעתי כי המדינה עמדה בנטל להוכחת כל הרכיבים של עבירת הרצח.

האישום השני

התוספת הראייתית הנדרשת להודאת הנאשם

76. הראיות נשוא האישום השני מבוססות בעיקרן על ההודייה שמסר הנאשם במשטרה בכל הנוגע לפגיעה בב ועל השחזור המפורט שעשה, תוך מתן פירוט של כל שלב ושלב באינטראקציה שהייתה בינו לבין הנפגע. אמנם, הנאשם נמנע מלחזור על הדברים במפורש פעם נוספת בביהמ"ש, כשם שאף נמנע מלהכחישם, ואמנם סבר שהיות והפגיעה בב לא הייתה חמורה, אין מקום להתעכב על הדברים ולא צריך "לעשות סיפור" מכל המקרה ("הוא חי... בשביל מה הסיפור הזה אני לא מבין מה צריך? מה צריך עוד?... נגמר הסיפור, זה אחורה. אני צריך לחיות עוד קצת...") עמ' 95 לפרוטוקול, ש' 4-7), אלא שלבסוף הודה הנאשם בעדותו, כי הדברים שמסר נכונים הם וכי פעל כשם שטען שעשה כן במהלך חקירתו במשטרה (ובעיקר במהלך השחזור). כך, אישר הנאשם בעדותו, שב דיבר אליו לא יפה, ואפילו ציין, כי בדרכו מהבניין הנטוש - השליך את הסכין עמה דקר את ב, ובכך, למעשה, אישר את עשיית המעשה ואת

נכונות הגרסה שמסר במשטרה ובשחזור.

יתרה מכך, יש לזכור, כי הנאשם הסכים להגשת האמרות שמסר במשטרה; לא ביקש לחקור את גובי האמרות על אופן גבייתן או על תוכנן; וגם כאשר התייצבו חוקרים לצורך חקירתם, הם כלל לא נחקרו בנושא זה. משמע, תוכן הדברים אינו במחלוקת, והדברים נמסרו מרצון טוב וחופשי.

וחשוב לציין, שעניין זה ברור מאליו גם מתוך צפייה בדיסקים, ומתוך ההבנה לפיה לא ניתן להכריח אדם כמו הנאשם למסור דברים שאינו חפץ במסירתם. משעות רבות של היכרות עם הנאשם במהלך שמיעת התיק, אך ברור, כי הנאשם אינו מי שינסה למצוא חן בעיני אחרים, קל וחומר בעיני שוטרים, ובוודאי שלא יודה במשהו שאינו חפץ להודות בו עבורו הוא.

לכן, יש לראות בעדותו זו של הנאשם משום אימוץ בדרך האזכור של הדברים הללו, שנמסרו לפני המשפט, ודברים אלה הופכים לחלק מן העדות שנמסרה בבית המשפט, וזאת גם אם לא חזר מילולית על תוכנם של כל הדברים.

פרט להודיית הנאשם בדקירתו את ב, סבר הסנגור, כי משטען הנאשם, שדקר את ב רק דקירה אחת בעוד על פי המסמכים הרפואיים ב נדקר 3 פעמים, הרי שלא רק שלא ניתן לראות במסמכים הרפואיים משום חיזוק לדברי הנאשם, אלא שיש אפילו לראות בהם משום החלשת עדותו. אולם, כפי שכבר צוין לעיל, היה זה השוטר אשר חקר את הנאשם (ת/8) על "מכה אחת" ולא הנאשם הוא שציין את מספר ה"מכות" שנתן לב לראשונה. הנאשם דיבר על כך, שב קיבל "צ'יק צ'יק" את המגיע לו, ומבלי שידע לומר היכן היכה אותו, בשל מהירות האירוע ולהט הדברים, ומבלי שידע לציין את מספר הדקירות. לפיכך, אכן ניתן לראות במסמכים הרפואיים של ב (אשר, כאמור, סרב לשותף פעולה ולמסור עדות במשטרה וציין שהוא מעוניין לפתור את המחלוקת בעצמו), משום אימות לפחות לחלק זה של עדותו של הנאשם.

השאלה אם כלל יש צורך בחיזוק להודיית הנאשם שנמסרה בביהמ"ש, הועלתה אף על ידי הסנגור בסיכומיו. לטענתו, **"המדינה סבורה כי להודאת הנאשם בביהמ"ש אין חובה לתור אחר תוספת ראייתית, אך נדמה כי בעניין זה היא נקלעה לכלל טעות. סוגיה זו נדונה בע"פ 556/80 חסן מוחמד עלי נ' מ"י... בגישתו חלק כבוד השופט (כתוארו אז) מ. אלון על חוות הדעת של כב' הש' מרים בן פורת, והשופט השלישי שישב בהרכב, כב' השופט א. שילה, הצטרף לפסיקתו של כבוד השופט אלון. דומה, כי על פי ההלכה הפסוקה יש צורך בתוספת ראייתית גם כשמדובר בהודאה בבית המשפט..."**. אלא, שנדמה, כי דווקא הסנגור המלומד נפל לכלל טעות.

בעניין **חסן** המצוין בטיעוני הסנגור, הועלתה שאלה תיאורטית בדבר ההבחנה שבין הודאת נאשם הנמסרת בבית המשפט, שדי בה בלבד כדי להרשיעו, לבין הודאת נאשם מחוץ לכותלי בית המשפט, שלצורך הרשעתו צריך "דבר-מה-נוסף". כל השופטים בעניין **חסן** הנ"ל, לא חלקו על כך שזו ההלכה הנוהגת, כאשר השופטת בן-פורת סברה שעל המחוקק לשנות את הדין ולהשוות בין שתי האפשרויות על ידי ביטול הצורך בתוספת ראייתית גם בהרשעה על פי הודיית חוץ, בעוד השופט מ. אלון (אליו הצטרף השופט שילה) סבר, כי יש להשוות בין האפשרויות על ידי שינוי החוק בדרך של הוספת הדרישה לתוספת ראייתית, גם כאשר מרשיעים על פי הודיית שנמסרה בין כותלי ביהמ"ש ("**לדעתי, אם בתיקון החוק עסקינן, מן הראוי, מבחינת בירור הדין לאמיתו וטובת הנאשם, שלא להסתפק בהודאתו בלבד, אף אם נמסרה בבית המשפט, לדרוש בכל מקרה חיזוק להודאת הנאשם על-ידי דבר-מה-נוסף...**", ההדגשה אינה

במקור, דברי כב' השופט אלון (שם). יתרה מכך, כל הדיון בשאלה זו היה למעלה מן הצורך (שכן כאן הורשעו הנאשמים על פי הודאות שמסרו במשטרה ולא בין כותלי ביהמ"ש), כאשר ברור היה, שעל כל השופטים מקובל, כי הדין הנוהג הוא, כי יש שוני בין הרשעה על סמך הודייה שניתנה מחוץ לכותלי ביהמ"ש לבין הודייה שנמסרה בפני שופט, כאשר "אין ספק שכיום משמשת הודאתו של נאשם, לאחר הקראת כתב האישום והסברת תוכנו, בסיס להרשעתו בדין: סעיף 136 לחוק סדר הדין הפלילי (סעיף 152(א) לנוסח המשולב)...". (דברי השופטת בן-פורת (שם)).

אשר על כן, ולאור כלל הראיות שהובאו לעיל, לא נותר ספק בליבי גם בדבר הוכחת העבירה נשוא האישום השני, אם מכך שניתן להסתפק בדברי הנאשם בביהמ"ש, ואם מכך שניתן לבסס ההרשעה על עדותו במשטרה בתוספת המסמכים הרפואיים המאמתים את הפגיעה בב, באמצעות סכין, בין היתר בידו - ממש כפי שתיאר והדגים הנאשם.

למרות כל האמור, לא ניתן שלא להדגיש, כי החקירה נשוא האישום השני לא בוצעה ביסודיות הנדרשת, ולמעשה, נדמה כי אישום זה הוסף לכתב האישום בדיעבד (אכן, כתב האישום המקורי לא כלל את האישום השני אשר הוסף כעבור זמן מה), ומבלי שבוצעו ההשלמות הראויות לשם כך. גם אם נקבל את ההסבר, כי לא ניתן היה לגבות אמרה מב, עדיין לא מובן, מדוע אף אחד מהאחרים שהיו נוכחים במהלך האירועים נשוא האישום השני (הן בערב הקודם לתקיפה והן במהלך התקיפה עצמה) לא זומן לחקירה, קל וחומר לא ברור כיצד ו, הצייר, אשר תקיפתו היא שהציתה את האירוע, לא זומן לחקירה של ממש והמדינה הסתפקה בדברים שמסר לשוטר אבי בטיילת. אגב, יש ממש בדברי הסנגור לגבי תוכנם של דברים אלה, שכמובן אינם קבילים לתוכנם בהיותם עדויות שמיעה, אם כי, עצם המפגש עם ו, כמתואר על ידי השוטר מלכה ובמקביל גם כמתואר על ידי הנאשם, יש בהם משום חיזוק הנוגע לסיטואציה בכללותה.

אשר לסעיף האישום בו יש להרשיע את הנאשם באישום זה, הגם שעניין זה לא הועלה מטעם באי כוח הצדדים, הרי שלאור העובדה, כי הנאשם הצטייד בסכין לפני שהגיע למפגש עם ב (היינו, גילה כוונתו לדקור אותו עוד בטרם התעמת עמו); דקר אותו מבלי שב סיכן אותו או אפילו הרים כלפיו יד (שהרי הנאשם טען שהזלזול של ב כלפיו הוא שהביא לתקיפתו, כדי ללמד אותו לקח וכדי שינהגו כלפיו בכבוד הראוי לו); ועשה כן אף מבלי שב היה מצויד בכלי תקיפה כלשהו, די בכך כדי להרשיעו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, היינו - חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין.

שאלת ייצוגו של הנאשם על ידי הסנגוריה הציבורית - הערה בטרם סיום

77. במהלך הדיונים התבקשנו, פעם אחר פעם, לשחרר את הסנגור ואת הסנגוריה הציבורית מייצוגו של הנאשם בשל חוסר שיתוף פעולה מצדו של הנאשם. לעיתים, התרצו שני הצדדים והגיעו, בתיווך ביהמ"ש, לעמק השווה והסכימו לשתף פעולה, ולעיתים נאלצנו אנו לחייב את הסנגוריה הציבורית להמשיך לייצג את הנאשם חרף בקשתם שלא לעשות כן. נוכח דברים אלה, אפשרנו הן לסנגור והן לנאשם לחקור את העדים שהובאו, והמסמכים שהוגשו בהסכמה - הוגשו גם בהסכמת הנאשם עצמו (אגב, עוד בשלב שהנאשם שיתף פעולה עם בא-כוחו). כך גם אפשרנו לנאשם לסכם בטרם הכרעת הדין, והורינו גם לסנגור להגיש עיקרי דברים בכתב.

לא ניתן היה שלא להיות ערים לחילוקי הדעות שהיו בין הנאשם לבין באי כוחו (הסנגוריה הציבורית החליפה מספר פעמים את הסנגורים שהעמידה לייצוגו של הנאשם); ולא ניתן היה שלא להבחין במצוקה אליה נקלעו עורכי דינו,

ובמיוחד עו"ד בונדר, אשר, כאמור לעיל, חויב להמשיך ולייצג את הנאשם למרות חילוקי הדעות עמו ולמרות שהנאשם סירב לשתף עמו פעולה ואף לומר לו מה קו ההגנה אותו הוא עומד לאמץ במהלך העדות שבחר למסור בביהמ"ש.

כך, גם ישיבת 12/02/17 החלה ב"רוטינה הרגילה" בתיק זה, היינו, בבקשת הסנגור להשתחרר מייצוגו של הנאשם לאור חוסר שיתוף הפעולה של הנאשם עמו. הסנגור הצהיר, כי הגיע לשוחח עם הנאשם בכלא, אולם הנאשם סירב להיפגש עמו (עמ' 62 לאותה ישיבה), אך הסנגור גם הסכים עם הערת ביהמ"ש לפיה, הנאשם זקוק למישהו שיגן עליו אפילו מפני עצמו (ר' הערות ביהמ"ש שם), ובסופו של יום, ההחלטה שלא לשחרר את הסנגור ואת הסנגוריה הציבורית מייצוגו של הנאשם - לא השתנתה. המצב לא השתנה גם בישיבת 16/03/17, אשר נועדה (שוב) לשמיעת עדי ההגנה, כאשר הנאשם ביקש להעיד רק את בתה של המנוחה, על מנת שזו תעיד על אופייה (הרע) של המנוחה ועל אופן מותו של בעלה (אבי הבת) שנים רבות קודם לכן. הנאשם סבר שיש לעדות הבת קשר ישיר למקרה שבפנינו, אולם סירב לומר מהו (למרות שהבת כבר שנים רבות אינה מתגוררת עם המנוחה ולא הייתה בקשר עמה, ולמרות שאפילו לא נטען שיש לה כל קשר כלשהו לאירועים הקשורים במותה), ולאור בקשתה המפורשת של הבת, שלא להיות מעורבת בתיק, ומאחר ולא שוכנענו כי עדותה יכולה לסייע להגנת הנאשם (כאשר בקשתו של הנאשם להעיד את הבת לא הייתה על דעת הסנגור - ר' דבריו בעמ' 63 לפרוטוקול אותה ישיבה), היא לא זומנה למתן עדות. לאחר מתן החלטה זו, לפתע ביקש הנאשם לזמן את כל העדים שברשימת עדי התביעה, אך לא נעתרנו גם לבקשה זו שנראתה סתמית על פניה (במיוחד לאחר שבישיבת יום 28/11/16 כבר עברנו עם הנאשם על רשימת כל העדים והוא ציין מי הוא מבקש לחקור, כאשר עדויות כל האחרים הוגשו בהסכמה). גם בישיבה שנועדה לשמיעת סיכומי ההגנה (17/07/17) חזרו הנאשם ובא כוחו על הבקשה לשחרר את הסנגור מייצוג הנאשם, אולם גם הפעם לא יכולנו לעשות כן, כי הנאשם לא ידע לסכם עבור עצמו והסנגור ביקש שלא לסכם עבורו, שכן הנאשם לא היה מוכן שיעשה כן. הבהרנו, שעל פי השקפתנו **"זה לא הולך לפי רצונו של הנאשם. אנחנו לא שחררנו את אדוני. זה תיק רצח. יש לו זכויות, גם אם הוא לא מודע לזכויות שלו והוא רוצה לוותר עליהן. לכן, מישהו חייב לסכם בשמו"** (עמ' 75 לפרוטוקול אותה ישיבה, דברי הח"מ). זו הייתה גם הישיבה, במהלכה הוחלט לשלוח את הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית, לאחר שהחל לדבר על אנטישמים (כמו המנוחה) אשר נכנסים למדינת ישראל כדי לנצל את המדינה וחוקיה. חודשים ארוכים עברו עד שהוגשה חוות הדעת (מסיבות שונות הקשורות בעיקרן בשב"ס מחד ובפסיכיאטר המחוזי מאידך), והתכנסנו, שוב, לשמיעת סיכומי ההגנה. הפעם התרנו לנאשם לסכם בעל פה ועמדנו על כך שגם הסנגור יגיש סיכומים בכתב מטעמו, למרות בקשת הנאשם שלא יעשה כן. וכפי שהערנו כבר לעיל, עלה בידי הסנגור להאיר נקודות חשובות לא מעטות מחומר הראיות כסיוע לנאשם בהגנתו.

היות והסנגור מצא לנכון להעיר (להאיר?) על עניין זה בסיכומיו, מצאתי לנכון לסיים הכרעת דין זו בתובנה שעניינה חשיבות זכות הייצוג בהליכים פליליים.

הכלל בדבר חובת מינוי סנגור בתיקים חמורים נקבע בסעיף 15(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, חובה שיש לראותה כחובה מוגברת בתיקי רצח בהם מדובר בתוצאה אפשרית של מאסר עולם חובה. **"נקודת המוצא של חוק סדר הדין הפלילי היא, כי ייצוגו של חשוד או נאשם בידי סניגור הוא תמיד לטובתו, והשקפה זו עומדת ביסוד החובה למינוי סניגור בין אם נאשם או חשוד מעוניין בייצוג ובין אם לאו. אכן, ייצוג הניתן לחשוד או נאשם ללא נוכחותו וללא מתן הנחיות לסניגור לצורך קביעת קו הגנתו במשפט, הוא ייצוג שלוקה בחסר. אולם, מידת הפגיעה הצפויה לחשוד מגביית עדות ללא ייצוג כלל, עולה על מידת הפגיעה שהוא צפוי לה מייצוג חסר כאמור"** (ע"פ 5628/97 מדינת ישראל נ' הסנגוריה הציבורית, מיום 24.9.97). יתרה

מכך, וכפי שגם נקבע במקרה דומה (ע"פ 10067/08 הסנגוריה הציבורית נ' שלמה אוהיון, מיום 15/12/08), "גם במצב בו מתנגד נאשם לייצוגו על-ידי סנגור יש שמינוי שכזה משרת את הגנתו... ככלל, ייצוגו של הנאשם גם מקום שהוא מתנגד לייצוג - וכל עוד אין סנגור אחר שהוא מבקש כי ייצגו ונכון לייצגו באותה עת - מתיישב עם ייעודה של המערכת [היא הסנגוריה הציבורית - ר.י.כ.] ועם חובתה לפעול בראש ובראשונה לטובת הלקוח שלהגנתו מונתה...".

ובמקרה שבפנינו, ולאחר שהובהר לנו על ידי הסנגוריה הציבורית, כי החלפה נוספת של הייצוג אינה אפשרית וגם לא תועיל לאור הצהרות הנאשם כי לא ישתף פעולה עם כל עו"ד שימונה לו; ואף לאור אישיותו "המיוחדת" של הנאשם, אשר בכל פעם שרק פתח את פיו (אם לצורך מתן עדות או סיכום טענותיו, אם לצורך דיון פילוסופי כלשהו ואם לצורך הטפת מוסר לביהמ"ש, לתובעת או לסנגור), רק החמיר את מצבו המשפטי - סברנו, כי לא נוכל לתת לנאשם לייצג את עצמו. היה ברור כי השארת הסנגור הציבורי לצד הנאשם, על מנת שישמור על זכויותיו, עדיפה מחוסר ייצוג כלל, וזאת למרות שהיה ברור לנו, כי הייצוג במקרה זה קשה במיוחד.

לא התעלמנו מכך, שחוסר שיתוף הפעולה של הנאשם עם עורך הדין שמונה לו, הביא את הסנגור לפעול בתנאים שאינם מיטביים. ואולם, "עצם הסברה כי מקום שנאשם אינו משתף פעולה עם סנגורו מתבקשת המסקנה כי כפיית ייצוגו תגרום לו נזק, היא שגויה..." (עניין אוהיון הנ"ל). סברנו, ואנו עדיין סוברים, כי עדיף היה שהנאשם יזכה להגנה, גם אם היא מוגבלת, של סנגור שאין הוא משתף עמו פעולה, מאשר שלא ייהנה מכל הגנה שהיא. הייצוג בא להיטיב עם הנאשם ונדמה, כי הסנגוריה הציבורית, אשר אמונה על ייצוגם של החלשים בחברה, לא הייתה אמורה להרים ידיים ממתן סיוע לנאשם. דווקא אדם כמוהו, הוא הזקוק ביותר לשירותיה של הסנגוריה הציבורית, גם אם מדובר במשימה שאינה קלה.

סוף דבר

78. לאור כל האמור לעיל, הייתי מציעה לחבריי להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום - היינו, במסגרת האישום הראשון להרשיעו בביצוע עבירה של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין ובמסגרת האישום השני להרשיעו בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה

ס. הנשיאה השופט יורם צלקובניק:

אני מסכים.

**יורם צלקובניק, שופט
ס. נשיאה**

השופטת גילת שלו:

אני מסכימה.

גילת שלו, שופטת

אשר על כן הוחלט כאמור בחוות דעתה של הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום - היינו, במסגרת האישום הראשון להרשיעו בביצוע עבירה של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין ובמסגרת האישום השני להרשיעו בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

ניתנה והודעה היום 22.10.2018, במעמד הצדדים ובאי-כוחם.

גילת שלו, שופטת

**יורם צלקובניק, שופט
ס. נשיאה**

**רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד**

